

Ҷон Бивер

Доми шайтон

Аз доми марговари
хафагӣ озодона
зиндагӣ кун

Зиёда аз 1 000 000 нусха дар сар то сари ҷаҳон ба нашр баромадааст.

Дӯсти азиз,

Худованд ба дили ман гузошт, ки ин номаро ба Шумо ва ба пешвоён дар саросари ҷаҳон баён намоям. Лутфан, ин китобро ҳамчун тӯҳфаи шахсӣ, чун нишонаи муҳаббат ва дастгирии ман, қабул кунед. Ман боварӣ дорам, ки он ба шумо ва ба ҳамаи шахсоне, ки дар доираи таъсири шумо ҳастанд, барои мақсад, қудрат ва даъвати илоҳӣ қувват хоҳад бахшид. Ман ҳамчунин ин китобро дар шакли электронӣ барои зеркашии ройгон аз сайти мо www.MessengerX.com. ҷойгир кардаам. Шумо метавонед ин номаро озодона зеркашӣ кунед ва дар калисои худ паҳн намоед.

Дӯсти азиз, ин нома абадан ҳаёт ва хизматгузорию маро дигаргун кард. Ман дуо мекунам, вақте ки дар ин саҳифаҳо номаи Худоро, ки ба шумо аст, мехонед, шумо низ ба таври кулӣ дигаргун шавед. Аз шунидани он шод хоҳам буд, ки чӣ тавр ин нома ба шумо ва ба шахсоне, ки дар хизматгузорию шумо ҳастанд, таъсир расонд.

Бародари шумо дар Масех,

Ҷон Бивер

JohnBevere@ymail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

Ҷон Бивер

ДОМИ
ШАЙТОН

Аз доми марговари
хафагӣ озодона
зиндагӣ кун

The Bait of Satan, Tajik, by John P. Bevere
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as The Bait of Satan

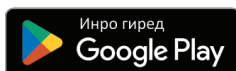
Additional resources in Tajik by John Bevere are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX App**
To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

«Доми шайтон», Ҷон Бивер, бо забони тоҷикӣ
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Сараввал бо забони англисӣ бо номи «The Bait of Satan» нашр шудааст.

Маводҳои иловагӣ аз Ҷон Бивер бо забони тоҷикӣ
барои ройгон зеркашӣ ва паҳн кардан дар **MessengerX.com** ва
барномаи **MessengerX** дастрас аст.
Суроғаи электронӣ барои тамос бо муаллиф: JohnBevere@ymail.com

Ин китоб аз «Мессенҷер Интернэшнл» тӯҳфа аст
ва ФУРҶҲТА НАМЕШАВАД.

App Store тамғаи молии Apple Inc. мебошад, ки дар ИМА ва дигар кишварҳо ба қайд гирифта шудааст.

Google Play ва логотипи Google Play тамғаҳои молии Google LLC мебошанд.

МИННАТДОРИИ БЕПОЁНИ МАН...

Ба занам Лиза, ки барои ман дуввумин дӯсти азиз пас аз Худованд аст. Ту дар ҳақиқат зани солеҳа ҳастӣ. Ман ҳамеша аз Худованд миннатдор хоҳам буд, ки Ё моро ҳамчун зану шавҳар ба ҳам овард. Барои кӯмаки беғаразона дар таҳрири ин китоб ба ту ташаккур мегӯям.

Ба чор писаронам Эдисон, Остин, Александр ва Арден, ки вақти худро бо падари худ дареғ надоштанд, то ки ин лоиҳа амалӣ гардад. Шумо, писарон, хурсандии дили ман!

Ташаккури махсус ба Ҷон Мэйсон, ки ба ин нома бовар кард ва маро ба навиштан ва наشري ин асар илҳом бахшид; ба Дебора Поулалион барои истеъдодҳо ва дастгирии ӯ дар таҳрир ва ба ҳамаи кормандони нашриёти “Харизма Хаус”, ки бо мо дар ин лоиҳа заҳмат кашиданд.

Аммо, аз ҳама муҳимаш, ман миннатдории самимии худро ба Падари Осмониамон барои атои бебаҳои Ё, ба Худованди мо Исо – барои файз, ростӣ ва муҳаббати Ё ва ба Рӯҳулқудс – барои роҳбарии содиқи Ё дар тамоми ин лоиҳа баён мекунам.

МУНДАРИҶА

САРСУХАН	5
МУҚАДДИМА	9
1. ОЁ МАН ХАФА ҲАСТАМ?	15
2. ХАФАГИИ ОММАВӢ	25
3. ЧӢ ХЕЛ ЧУНИН ЧИЗ БО МАН РӢӢ ДОД?	39
4. ПАДАРАМ, ПАДАРАМ!	53
5. ЧӢ ТАРЗ ОВОРАГАРДОНИ РӢӢОНӢ ПАЙДО МЕШАВАНД ...	69
6. ПИНӢОНШАВӢ АЗ ӢАҚИҚАТ	85
7. ТАӢКУРСИИ УСТУВОР	99
8. ӢАР ЧИЗЕ, КИ ЛАРЗОНИДА МЕШАВАД, МЕЛАРЗАД	113
9. САНГИ ВАСВАСА	133
10. БАРОИ ОН КИ ОНӢОРО БА ВАСВАСА НААНДОЗЕМ	153
11. БАХШИШ: НАМЕДИӢЕД – НАМЕГИРЕД	167
12. ҚАСОС - ДОМ АСТ	183
13. ЧӢ ТАВР АЗ ДОМ ДУРӢ ӢУСТАН МУМКИН АСТ?	197
14. МАҚСАДИ МО – СУЛӢУ ОШТӢ	209
ХОТИМА: ҚАДАМӢОИ АМАЛӢ	221

САРСУХАН

Китобе, ки ту дар даст дорӣ, эҳтимол муҳимтарин вохӯрӣ дар давоми зиндагиат бо ҳақиқат мешавад. Ман инро бо боварии пурра гуфта метавонам на аз барои он ки ин китобро навиштам, лекин аз барои ҳуди мазмунаш. Масъалаи хафагӣ - ин ҳуди маркази Доми шайтон аст – ва бисёр вақт ин монети душвортарине, ки одам бояд бо он рӯ ба рӯ шуда, онро мағлуб кунад.

Шогирдони Исо шоҳидони бисёр мӯъҷизаҳои бузург ва намоён шуданд. Онҳо ҳайрон шуда тамошо мекарданд, ки чӣ тавр чашмони нобино кушода мешуданд ва мурдагон зинда мешуданд. Онҳо шуниданд, ки Исо ба тундбоди марговар фармон дод ва он хомӯш шуд. Онҳо диданд, ки ҳазорҳо сер шуданд аз барои он ки Исо мӯъҷиза карда, якчанд-то нону моҳиро афзун кард. Рӯйхати аломатҳои мӯъҷизаҳои Исо

ДОМИ ШАЙТОН

он қадар беохир буд, чи тавре ки Китоби Муқаддас мегӯяд, китобҳои тамоми дунё онҳоро ғунҷонда наметавонистанд.

Ҳеч гоҳ одамизод шоҳиди дасти мӯъҷизакори Худо ба он тарзи бузург ва намоён набуданд. Шогирдонаш ҳайрону ҳаросон буданд, лекин онҳо на аз барои ин мӯъҷизаҳо ба канори шакку шубҳа наздик омаданд. Лекин он мушкилие, ки баъдтар дар охири хизмати Исо дар рӯи замин буд, онҳоро ба шакку шубҳа водор кард. Исо ба шогирдонаш фармон дод, ки «Агар бародарат... рӯзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рӯзе ҳафт карат рӯҷӯ намуда, гӯяд: «Тавба кардам», - ўро афв намо». Онҳо тез ба Ё ҷавоб дода, гуфтанд: «Имони моро зиёд кун» (Луқо 17:3-5). Мӯъҷизаҳо онҳоро водор накарданд, ки барои имони зиёдтар, ё барои зинда кардани мурдагон, ё барои хомӯш кардани баҳр фарёд кунанд; лекин фармони соддаро иҷро кардан душвор буд, яъне одамонеро, ки нисбати онҳо нодуруст рафтор карданд, бубахшанд.

Исо гуфт: «Ҳеч мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд» (Луқо 17:1). Гап дар имконияти хафа шудан нест, лекин дар он, ки ту ба хафагӣ чӣ тавр ҷавоб медиҳӣ. Афсӯс, лекин ин рост аст, ки на баъзеҳо, вале бисёриҳо хафа шуда, асир ҳастанд.

Даҳ сол гузашт аз он вақте, ки ин китоб бори аввал чоп шуд. Ва дар ин муддат мо шумораи беохири хатҳоро гирифтему бисёр шаҳодатҳоро шунидем, ки одамон, оилаҳо ва хизматҳо аз барои ростии Каломи Худо, ки дар ин китоб аст, шифо ёфта, дигар шуданд. Мо баъзе мисолҳоро барои рӯҳбаланд кардани шумо навиштем. Мо барои ҳамаи онҳо шод шуда, Худоро ҷалол мегӯем!

Як пешво мегуфт, «Калисои мо ба шикастхӯрии калон наздик буд. Ҳолат ноумед буд. Ман китоби «Доми шайтон»-ро ба ҳар пешво додам. Шикастшавӣ бозистод ва имрӯз мо як ҳастем!»

Бисёр оилаҳо ба ҷудой дучор нашуданд. Ба наздикӣ баъд аз мавъиза кардан дар ш. Небраска як оила ба наздам омад. Занаш гуфт: «Даҳ сол пеш пешвоёни ин калисо маро ранҷонданд.

Ман таънаомезу бадгумон шудам ва доимо худаму ақидаамро муҳофизат мекардам. Аз барои ранҷам оилаам азоб мекашид ва ҳамсарам мехост аз ман ҷудо шавад. Ё наҷот наёфта буд ва намехост бо калисо коре дошта бошад. Касе ба ман китоби «Доми шайтон»-ро дод. Ман онро хондам ва дар мӯҳлати кӯтоҳ пурра аз хафагӣ ва алам озод шудам. Вақте ки шавҳарам дигаргуниҳоро дар ман дид, ӯ ҳаёташро ба Исои Масеҳ бахшид ва ҷудошавиро боздошт». Шавҳараш назди занаш истода табассум мекард. Ҳангоме ки занаш нақл карданро тамои кард, ӯ дар бораи тағйиротҳои аҷиб, ки дар ҳаёташ ва хонааш рӯй доданд, шаҳодат кард!

Шаҳодате, ки аз ҳама зиёдтар ба дилам таъсир кард, рӯй дод вақте, ки ман дар ш. Неапол, Флорида, будам. Пеш аз мавъиза кардан мардикалони миёнсолазҷояш хеста, ҳодисаи фоҷианоки ҳудро гуфта, гирия мекард: «Тамои ҳаётам ман ҳис мекардам, ки гӯё байни ману Худо деворе ҳаст. Ман ба ҷамъомадҳо меомадам, дигарон дар он ҷо ҳузури Худоро ҳис мекарданд, лекин ман бетараф ва қарахт шуда тамошо мекардам. Ҳатто вақте ки ман дуо мехондам, раҳӣ ё ҳузури Худо намеомад. Якчанд ҳафта пеш ба ман китоби «Доми шайтон»-ро доданд. Ман онро пурра хондам. Ман фаҳмидам, ки бисёр солҳо пеш ба доми шайтон афтидам. Ман аз модарам нафрат доштам, чунки ӯ маро дар синну соли шашмоҳагиам партофт. Ман фаҳмидам, ки бояд ба наздаш рафта, ӯро бубахам. Ман ба ӯ занг зада, бо ӯ дуюм маротиба дар давоми сию шаш сол гап задам. Ман фарёд карда, гуфтам: «Модарҷон, ман тамои ҳаётам шуморо бахшида наметавонистам, ки шумо маро тарк кардед». Ё гирия карда, ҷавоб дод: «Писарам, дар давоми сию шаш соли охир ман аз худам нафрат медоштам, ки туро монда рафтам»».

Ё давом дода, гуфт: «Ман ӯро бахшидам ва ӯ худашро бахшид; мо ошӣ шудем».

Баъд қисми аҷибаш расид. «Акнун деворе, ки маро аз ҳузури Худо ҷудо мекард, нест шуд!»

Дар ин лаҳза ӯ худро идора накарда, ашк мерехт. Вай базӯр

ДОМИ ШАЙТОН

ин калимаҳои охириро гуфт: «Ҳоло ман ҳамчун кӯдаки хурд дар ҳузури Худо гиря мекунам».

Ман қувваи ин асириро медонам ва ин асирӣ ҳақиқист. Ман солҳо асири азоби он будам. Ин китоб назария нест; ин Каломи зиндашудаи Худо. Он пур аз ҳақиқатҳост, ки ман шахсан онҳоро дарк кардам. Ман боварӣ дорам, ки ин китоб туро қавӣ мегардонад. Ҳангоми хонданат аз Худованд хоҳиш кун, ки имонатро зиёд кунад! Вақте ки ту дар имонат калон мешавӣ, Ӯ ҷалол меёбад ва ту бо шодӣ пур мешавӣ! Бигзор Худо туро бошукӯҳона баракат диҳад.

– Ҷон Бивер

МУҚАДДИМА

ХАР ШАХСЕ КИ ягон вақт ба ҳайвонҳо дом гузоштааст, медонад, ки барои кори бомуваффақияти дом ду шарт зарур аст: якум, дом бояд пинҳон бошад, барои он ки ҳайвон онро пайхас накунад, ва дуюм, дар он бояд дон бошад, ки ҳайвонро ба доми марговар ҷалб мекунад.

Шайтон, душмани ҷонҳои мо, домҳои аз ҳама марговар ва фирефтакунандаи худро гузошта, ҳар дуи ин қапқонро истифода мекунад. Қапқонҳои ӯ пинҳон аст, лекин дон - ба назар намоён.

Шайтон ва девҳояш на он қадар беақл ҳастанд, чи хеле ки бисёрии одамон фикр мекунанд. Шайтон амалҳои худро хуб медонад, ӯ чолок ва ихтироъкор аст. Фаромӯш накунад, ки вай ниқоби фариштаи рӯшноиро пӯшида метавонад. Агар мо бо Каломи Худо фарқ кардани некиро аз бадӣ ёд нагирифта бошем, онгоҳ мо доми ӯро шинохта наметавонем.

ДОМИ ШАЙТОН

Яке аз донҳои фирефтакунанда, ки бо он ҳар як масеҳӣ бармехӯрад, хафагӣ мебошад. Дар асл хафагӣ худ ба худ марговар нест, агар он дар қапқон истодан гирад. Вале, агар мо онро гирем, фурӯ барем ва бо он дилҳои худро сер кунем, хафа мешавем. Одамони хафашуда бисёр чунин ҳосилҳоро пайдо мекунанд, ба монанди дард, хашм, ҷаҳл, рашк, шикоят, ҷанҷол, ранҷ, нафрат ва ҳасад. Одамоне, ки хафагиро ба худ мегиранд, чунин оқибатҳоро дарав мекунанд: таҳқир, ҳучум, ҷароҳат, ҷудой, барҳамхӯрии муносибатҳо, хиёнат ва таслимшавӣ.

Бисёр вақт хафашудагон ҳатто дарк намекунанд, ки ба дом афтоданд. Онҳо ҳолати даҳшатноки худро пайхас намекунанд, зеро тамоми диққати онҳо бо он рӯйпӯш шудааст, ки ҷӣ тавр бад бо онҳо рафтор карданд. Онҳо ба чашми ҳақиқат нигоҳ кардан намехоҳанд. Аз ҳама тарзи самаранок, ки бо мадади он душман моро кӯр кардан мехоҳад, ин маҷбур кардан, ки тамоми диққати худро ба худ равон кунем.

Ин китоб чунин қапқони марговарро фош мекунад, ва нишон медиҳад, ки ҷӣ тарз аз чанголи он гурехта, озод бошем. Озод будан аз хафагӣ, ба ҳамаи масеҳиён ниҳоят муҳим аст, зеро Исо гуфтааст, ки дар ин олам ба озмоиш ва хафагӣ барнахӯрда зиндагӣ кардан номумкин аст (Луқо 17:1).

Дар калисоҳои Иёлотӣ Муттаҳида ва дигар мамлакатҳои, ки ман ин номаро мавъиза кардам, аз нисф зиёди шунавандагон ба даъвати ман барои тавба кардан баромаданд. Ин ба қадри кофӣ фоизи зиёд, лекин, ба ҳар ҳол, ҳама не. Мағрурӣ ба аксарияти одамон ҳалал расонда, медорад, ки ба ин даъват дуруст ҷавоб диҳанд. Вақте ки аз ин қапқон озод мешуданд, ман дидам, ки ҷӣ хел одамон шифо меёфтанд, озод мешуданд, бо Рӯҳулқудс пур мешуданд ва ба дуоҳои худ ҷавоб мегирифтанд. Одатан онҳо нақл мекарданд, ки баъд аз озод шудан он чиро, ки солҳо мечустанд, дар як лаҳза гирифтанд.

Дар охири садсолаи бистум дар калисо дониш дар бораи

Худо хеле зиёд шуд. Лекин ба ин афзоиш нигоҳ накарда, чунин таассурот пайдо мешавад, ки ҳоло мо зиёдтар ҷудоиро дар байни имондорон, пешвоён (лидерҳо) ва аъзои ҷамъиятҳои масеҳиён аз сар мегузаронем.

Ва ин аст сабабаш: аз барои набудани муҳаббати ҳақиқӣ хафагӣ решаҳои зиёд ва чуқур давондааст. «...дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад» (1 Қўр. 8:1). Бисёр масеҳиён ба ин доми фирефтакунанда афтадаанд, ва ба фикри мо ин тарзи дурусти ҳаёт аст.

Аммо пеш аз омадани Масеҳ имондорони ҳақиқӣ то ба андозае ягона мешаванд, ки пештар ҳеҷ гоҳ ин ягонагӣ набуд. Ман бовар дорам, ки шумораи беҳисоби одамон дар рӯзҳои мо аз қаққони хафагӣ озод мешаванд. Ин яке аз бандҳои асосӣ барои бедоршавӣ мешавад, ки тамоми мамлакатро фаро мегирад. Беимонон ба воситаи муҳаббати мо ба яқдигар Исоро мешиносанд ва аз барои набудани ин муҳаббат пештар онҳо Ёро дида наметавонианд.

Ба фикри ман ягон чиз менависам гуфта, китоб навиштан даркор нест. Худо ин номаро ба дили ман андохт ва ман ҳосили пухтаистодаи онро мебинам. Як пастор ба ман баъд аз хизматгузорӣ, ки дар он ман мавъиза карда будам, гуфт: «Ман ҳеҷ гоҳ надидаам, ки ин қадар бисёр одамон дар як ҷамъомад озод шуда бошанд».

Худо ба дили ман таъсир кард ва гуфт, ки ин танҳо саршавӣ аст. Бисёриҳо озод мешаванд, шифо меёбанд ва барқарор мешаванд, вақте ки ин китобро мехонанд ва мешунаванд он чизеро, ки Рӯҳи Муқаддас ба онҳо мегӯяд. Ман боварӣ дорам, ки дар вақти хондан Устод ва Тасаллидиҳанда ба шумо шахсан муроҷиат менамояд. Вақте ки Ё инро мекунад, каломе, ки ба воситаи ошкоршавии Рӯҳ дода мешавад, озодии бузургро ба ҳаёт ва хизмати шумо меорад.

Биёед, якҷоя пеш аз хондан дуо мекунем:

ДОМИ ШАЙТОН

Падар, ба номи Исо, ман аз Ту хоҷиш мекунам, ҳангоме ки ман ин китобро мехонам, каломи Худро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор намо. Ба ман тамоми соҳаи пинҳонмондаи диламро ошкор кун, ки он барои шинохтани Ту ва боз ҳам ба Ту самаранок хизмат кардан ҳалал мерасонад. Ман фошкунии Рӯҳи Туро қабул мекунам, то ки ман он чизеро, ки ба Ту писанд аст, иҷро кунам. Бигзор бо хондани ин китоб ман овози Туро шунавам ва Туро боз ҳам зиёдтар шиносам.

**ЦАВОБИ МО БА ХАФАГӢ
ОЯНДАИ МОРО МУАЙЯН
МЕКУНАД.**

БОБИ 1

ОЁ МАН ХАФА ҲАСТАМ?

Ҳеч мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд.

- Луқо 17:1

Дар Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико бо мақсади хизматгузорӣ сафар карда, ман яке аз ҳама домҳои марговар ва фирефтакунандаи душманро дидам, ки шумораи зиёди масеҳиёно бар ғуломии худ мекашид, муносибати онҳоро вайрон мекард ва монеаҳою чуқуриҳои будагиرو васеъ мегардонид. Ин дом ҳафагӣ мебошад.

Бисёри имондорон даъвати худро ба таври даркорӣ иҷро карда наметавонанд, аз барои ҷароҳатҳое, ки дар натиҷаи ҳафагӣ ва таҳқир ба онҳо расонида шудааст. Ин ба онҳо имконият намедихад, ки қувваи худро пурра истифода кунанд.

ДОМИ ШАЙТОН

Дар бисёр ҳолатҳо захмро имондорон мерасонанд. Дар ин ҳолат хафагӣ ҳамчун хиёнат аз сар гузаронида мешавад. Дар Забур 54:13-15 Довуд нолиш мекунад:

Зеро ки на душман маро мазаммат мекунад, - ман ба ин тоқат меовардам; на бадҳоҳам бар ман такаббур менамояд, - ман аз вай пинҳон мешудам: балки ту, эй марди ҳамвазни ман, эй ҳамдам ва ҳамроҳи ман, ки ба ҳамдигар рози дил мегуфтем, ва дар хонаи Худо бо ҳаяҷон мехиромидем (Забур 54:13-15).

Ин он одамоне, ки мо якҷоя мешинем ва якҷоя сурудҳои мадҳкунӣ мехонем, ё, мумкин, ин одаме, ки дар калисо мавъиза мекунад. Якҷоя бо онҳо мо рӯзҳои истироҳатро мегузаронем, ба ҳар хел хизматгузориҳо меравем ва якҷоя кор мекунем. Ё мумкин аст, онҳо боз ҳам одамони наздиктаранд. Мо якҷоя калон шуда, ба онҳо рози дили худро мекушоем, дар наздикии онҳо зиндагӣ мекунем. Чи қадаре ки муносибати якдигар наздик бошад, ҳамон қадар хафагӣ вазнинтар аст! Аз ҳама нафрати сахтро байни он одамоне дидан мумкин аст ки, як вақт дар муносибати бисёр наздик буданд.

Адвокатҳое, ки бо кори бекор кардани ақди никоҳ машғул ҳастанд, ба шумо бисёр ҳодисаҳои даҳшатнок ва бераҳмоноро нақл мекунанд. Воситаҳои ахбори умумии амрикоӣ доимо дар бораи кушторҳое нақл мекунанд, ки аз тарафи яке аз аъзои хафашудаи оила содир шудаанд. Хона барои он таъин шудааст, ки ҳимоя, таъминот, парасторӣ диҳад ва ҷое, ки калон шудан мумкин; хона он ҷое, ки мо додан ва гирифтани муҳаббатро меомӯзем, ана он ҷой бисёр вақт решаи дарди мо мебошад. Таърих ба мо нишон медиҳад, ки аз ҳама ҷанги хунрез ҷанги бародаркушӣ мебошад. Бародар бар зидди бародар мебарояд. Писар - бар зидди падар. Падар - бар зидди писар.

Эҳтимолияти хафа шудан то ба андозае калон аст, ки мисли миқдори муносибатҳо бо одамон, чи қадаре ки онҳо оддӣ ё мураккаб набоянд. Ин ростӣ бетағйир мемонад: шуморо

танҳо он одамоне ҷароҳатнок мекунанд, ки ба шумо бефарқ нестанд. Шумо аз онҳо зиёдтар интизор ҳастед, зеро, дар охири охир, шумо ба онҳо зиёд чизро медиҳед. Чи қадаре ки интизорӣ зиёд бошад, ҳамон қадар афтиш зиёд мешавад.

Дар ҷамъияти мо худпарастӣ меафзояд. Одамоне имрӯз танҳо дар бораи худ фикр мекунанд, одамоне гирду атрофро ҳеҷ ба назар намегиранд ва ба онҳо саҳт мерасанд. Ин набояд шуморо ба ҳайрат оварад. Китоби Муқаддас хеле фаҳмо мегӯяд, ки дар замони охир «одамон худписанд хоҳанд шуд» (2 Тимот. 3:2). Мо чунин ҳолатро аз беимонии интизор мешавем, лекин Павлус инро навиштааст ва умуман одамоне берун аз қалисоро дар назар надошт. Ў дар бораи масеҳиён мегуфт. Бисёриҳоро захмдор карданд, дард расонданд, озор доданд. Онҳо хафа шудаанд! Онҳо ба васваса афтоданд! Дарк намекунанд, ки ба доми шайтон афтаданд.

Кӣ айбдор аст? Мо? Исо хеле фаҳмо гуфтааст, ки дар ин олам бе васваса ва хафагӣ зиндагӣ кардан номумкин аст. Ва ба ҳар ҳол бисёри масеҳиён ба ларза омадаанд, дар ҳайратанд ва пурра ба парешонҳоӣ меоянд, вақте ки ин бо онҳо рӯй медиҳад. Мо чунин меҳисобем, ки ягона қасе ҳастем, ки бо мо нодуруст рафтор карданд. Чунин муносибат барои пайдо шудани решаи талх моро беҳимоя мекунанд. Аз ин ҷост, ки мо бояд бар зидди васвасаҳо ва хафагиҳо мусаллаҳ бошем, зеро бо муносибати худ мо ояндаи худро муайян мекунем.

Доми фирефтакунанда

Калимаи юнонии ба калимаи тоҷикӣ мутобиқ «васваса» дар Луқо 17:1 (барои пайдо нашудани нофаҳмиҳо вобаста бо он, ки дар Китоби Муқаддаси англисӣ ин калима ҳамчунин маънои «хафагӣ»-ро дорад, мо бисёр вақт ин калимаро на «васваса», балки ба калимаи «хафагӣ» тарҷума мекунем, то ки тарҷума ба он фикре, ки муаллиф кӯшиш кардааст, ки бидиҳад, мувофиқ бошад - Мис. тарҷ.) аз калимаи СКАНДАЛОН пайдо шудааст.

ДОМИ ШАЙТОН

Дар аввал ин калима маънои он қисми домро дошт, ки донро банд мекарданд. Аз ин ҷост, ки калимаи баррасикунандаи мо маънои домро дорад, ки дар роҳи касе гузошта шудааст. Дар Аҳди Нав ин калима бисёр вақт барои тасвири он, ки чӣ хел душман одамонро ба доми худ меафтанад, истифода карда мешавад. Хафагӣ (ё васваса) - ин яроқи душман аст, ки бо ёрдами он ӯ одамонро ғуломи худ мегардонад. Павлус Тимотиюси ҷавонро насиҳат карда, навишта буд:

Лекин бандаи Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад, бо фурӯтанӣ муҳолифиро насиҳат диҳад, ки шояд Худо ато фармояд, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ бирасанд, ва аз доми иблис раҳой ёбанд, ки вай онҳоро асири иродаи худ гардонидааст (2 Тим. 2:24-26).

Одамоне, ки ҷанҷол ё душманӣ мекунанд, ба дом меафтанд ва асири шайтон шуда, иродаи ӯро иҷро мекунанд. Боз аз ҳама даҳшатноктараш ин одамон ҳатто намефаҳманд, ки асири шайтон гардидаанд! Ба монанди писари ноқобил онҳо бояд ба худ оянд, бедор шуда фаҳманд, ки дар кадом ҳолат аслан қарор доранд. Онҳо дарк намекунанд, ки аз онҳо на оби тоза, балки оби талх ҷорӣ мешавад. Ҳангоме ки одам дар фирефташавӣ қарор дорад, ӯ фикр мекунанд, ки ӯ ҳақ аст, ҳол он ки ӯ тамоман ноҳақ аст.

Чӣ хел воқеае, ки набошад, ҳама одамони хафашударо ба ду гурӯҳи асосӣ ҷудо кардан мумкин аст: (1) Он касоне, ки бо онҳо беадолатона рафтор кардаанд. (2) Он касоне, ки фикр мекунанд, ки бо онҳо беадолатона рафтор кардаанд.

Одамоне, ки ба дуюм гурӯҳ тааллуқ доранд, бо тамоми дили худ бовар мекунанд, ки нисбати онҳо бад рафтор кардаанд. Бисёр вақт хулосаҳои онҳо ба маълумотҳои нодақиқ асос меёбад. Ё ин ки маълумот дақиқ аст, вале хулосаҳои онҳо - нодуруст. Аммо чи хеле ки набошад, онҳо хафа шудаанд ва фаҳмишашон вайрон аст. Онҳо дар асоси тахминҳо, нишонаҳои берунӣ, овозаҳои одамай ва гапу калочаҳо ҳукм мекунанд.

Ҳолати аслии дил

Яке аз тарзҳое, ки душман одамро дар ҳолати хафагӣ нигоҳ дошта метавонад, дар он аст, ки хафагӣ дар қафои мағрурӣ пинҳон мешавад. Мағрурӣ шуморо аз эътироф кардани ҳолати асли медорад.

Боре якчанд хизматгузoron ба ман бисёр саҳт муносибат карданд. Ва баъзе одамон мегуфтанд: «Ман бовар намекунам, ки бо ту чунин рафтор карданд. Ба дилат саҳт расид?» Ва ман зуд ҷавоб додам: «Не, ҳамаш бо ман хуб аст. Ман аз ҳеҷ кас хафа нестам». Ман медонистам, ки хафа шуданам мумкин нест, бинобар ин ман рад карда, ҳар хел хафагиро дур мекардам. Ман худро бовар мекунондам, ки хафа нестам, ҳол он ки, дар асл, ман хафа мешудам. Мағрурӣ ба ман ҳалал мерасонд, ки ҳолати аслии диламро бинам.

Мағрурӣ шуморо аз ростӣ медорад ва намегузорад, ки ба чашми ростӣ нигоҳ кунед. Вай рӯъёи шуморо вайрон мекунад. Агар бо ман ҳама чиз хуб гуфта фикр кунед, ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбед. Мағрурӣ дили шуморо саҳт ва ақлатонро торик мекунад. Вай намегузорад, ки дили шумо тағйир ёбад, яъне тавба кунед, чунки он шуморо аз тӯри шайтон озод мекунад (ниг. 2 Тимот. 2:24-26). Мағрурӣ шуморо ба он тела мекунад, ки шумо ба худ ҳамчун ба одами қурбоншуда нигоҳ кунед. Ва муносибати шумо чунин мешавад: «Бо ман муносибати бад карданд, маро қадр накарданд, бинобар ин ман пурра ҳуқуқ дорам чунин рафтор кунам». Аз барои он ки шумо худро бегуноҳ ва зери тўҳмат монда меҳисобед, шумо намебахшед. Ҳолати аслии дилатон аз шумо пинҳон аст, лекин он аз Худо пинҳон нест. Шумо ягон хел ҳуқуқ надоред, ки ба худ хафагиро бардошта гардед, танҳо аз барои он ки нисбати шумо беадолатона рафтор карданд. Чизи нодурусте, ки ба чизи нодуруст зарб карда мешавад, чизи дурустро намедихад!

Табобат

Дар Китоби Ваҳй Исо ба калисои Лудкия муроҷиат карда мегӯяд, ки онҳо худро сарватдор меҳисобанд, давлатдор, бе ягон камбудию мӯҳтоҷӣ ва баъд Ӯ ба онҳо ҳолати аслиашонро ошкор мекунад: «...ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ» (Ваҳй 3:14-20). Дар гумроҳии худ онҳо устувории молиро ба ҷои рӯҳонӣ қабул карданд. Мағрурӣ аз онҳо ҳолати аслиашонро пинҳон намуд.

Бисёрии одамон имрӯз айнан дар чунин ҳолат ҳастанд. Онҳо ҳолати аслии дили худро намебинанд, айнан чи тавре ки ман аз он хизматгузoron хафа будагиамро дида натавонистам. Ман ба ақли худ ҷой мекардам, ки онҳо маро ярадор накардаанд. Исо ба лудкиён гуфт, ки чӣ хел онҳо аз фиреби хӯрдаи худ озод гарданд: тиллои Худоро бихаранд ва ҳолати аслии худро бубинанд.

Харидани тиллои Худо

Насиҳати якуми Исо дар бораи чӣ тарз аз фирефташавӣ озод гардидан ин буд: «ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ...» (Ваҳй 3:18).

Тиллои сурхшуда, мулоим ва қатшаванда аст, дар он доғ, зангзанӣ ва дигар хел хӯлаҳо нест. Маҳз ҳамон вақте ки тилло бо дигар металлҳо (мис, оҳан, никел) омехта аст, вай саҳт мегардад, камтар қат мешавад ва бисёртар ба зангзанӣ ва оксидшавӣ моил аст. Чунин якҷоякунии металлҳо омехта ном дорад. Чи қадаре ки фоизи таркибии дигар намуди металлҳо баланд бошад, ҳамон қадар тилло саҳт мегардад. Ва баръакс, чи қадаре ки фоизи хӯлаҳо кам бошад, ҳамон қадар тилло мулоим ва қатшаванда аст.

Мо якбора баробариро дида метавонем: дили пок ба тиллои пок монанд аст - вай нарм, нозук ва қатшаванда аст. Дар Нома

ба Ибриён 3:13 тасдиқ мегардад, ки дили одамон ба воситаи фиребҳои гуноҳ сахт мешавад! Агар ки мо бо хафагӣ саруқор накунем, вай боз ҳосилҳои гуноҳро пайдо мекунанд, ба монанди ранҷ, хашм ва зиддият. Ин иловаҳои дигар дили моро сахт мегардонанд, айнан ҳамон тавре, ки омехтаҳо тиллоро сахт мегардонад. Онҳо моро аз нозуки, мулоимӣ маҳрум намуда, беэҳсосот мекунанд. Қобилияти мо оиди шунидани овози Худо суғ мегардад ва равшанӣ аниқ дидани ҳама чиз бадтар мешавад. Ин шароити хуб барои фирефташавӣ аст.

Қадами аввал барои тоза кардани тилло ин ба воситаи хока пок кардани он ва бо моддаи ба номи флюс омехта кардан. Баъдан ин омехтаро ба тафдон мегузоранд ва дар ҳарорати баланд об мекунанд. Омехтаҳо ва хӯлаҳо ба тарафи флюс кӯшиш мекунанд ва ба рӯ мебароянд. Тилло аз сабаби он ки нисбатан вазнин аст, дар поён мемонад. Омехтаҳо, ё дағғол (ба мисли мис, оҳан ё синк, ки бо флюс якҷояанд) баъдан дур мешаванд ва ба шумо тиллои холис боқӣ мемонад.

Акнун нигоҳ мекунем, ки Худо чӣ мегӯяд:

Инак, Ман туро ғудохтаам, вале на дар бӯтаи нуқра: туро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам (Ишаё 48:10).

Ва боз:

Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун (дар матни англ. «озмоишҳои сахт») андаке андӯҳгин мешавед, имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст, ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зӯҳури Исои Масеҳ холис ба миён меояд (1 Петрус 1:6-7).

Худо одамо ба воситаи азиятҳо, озмоишҳо ва андӯҳҳо

ДОМИ ШАЙТОН

тоза мекунад, ки тафс аз онҳо чунин омехтаҳоро, ба монанди набахшидан, ҷанҷол, ранҷ, хашм, ҳасад ва дигарҳоро аз хислати Худо дар мо ҷудо мекунад.

Гуноҳ ба осонӣ дар он ҷое, ки озмоишҳо ва азиятҳо нест, пинҳон мешавад. Дар вақтҳои муваффақият ва комёбӣ ҳатто одами бад ва бешариат неку раҳим намуданаш мумкин аст. Аммо дар вақти озмоишҳои саҳт ҳамаи нопокиҳо ва хӯлаҳо ба рӯ мебароянд.

Дар ҳаёти ман даврае буд, ки ман чунин озмоишҳои саҳтро аз сар мегузаронидам, ки пештар ҳеҷ гоҳ он бо ман рӯй надода буд. Ман бо одамони ба ман наздик дағал ва тезутунд рафтор мекардагӣ шудам. Оилаам ва дӯстонам аз ман гурехтанро сар карданд.

Ман ба Худо фиғон кардам: «Аз кучо ба ман тамоми ин хашм омад? Ин охир пештар ҳеҷ гоҳ набуд!»

Ва Худо ба ман ҷавоб гардонд: «Писарам, маҳз ҳамон вақте ки тилло дар оташ об карда мешавад, нопокиҳо ва хӯлаҳо ба рӯ мебароянд».

Пасон ӯ ба ман савол дод, ки он ҳаёти маро тағйир дод: «Оё ту метавонӣ хӯларо дар тилло бинӣ, то вақте ки он дар оташ аст?» «Не», - ҷавоб додам ман.

«Аммо ин маънои онро надорад, ки онҳо он ҷо набуданд, - гуфт ӯ. - Ҳамту ҳангоме ки ту дар оташи санҷиш будӣ, ин хӯлаҳо ба рӯ баромаданд. Онҳо аз ту пинҳон буданд, лекин онҳо ҳама вақт ба Ман намоён буданд. Ҳоло назди ту интиҳоб истодааст, ки аз он ояндаи ту вобаста аст. Ту метавонӣ зани худ, дӯстон, пастор ва одамонеро, ки бо онҳо кор мекунӣ, айбдор намуда, хашмгин шуданро давом диҳӣ; ё ин ки ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки маҳз чӣ партови ин гуноҳ аст, тавба кунӣ, қарор қабул намой ва онгоҳ Ман обгардони Худо мегирам ва ин хӯлаҳоро аз ҳаёти ту дур менамоем».

Ба ҳолати аслии худ назар кунед

Исо гуфтааст, ки қобилияти ҳама чизро дар рӯшноии ростӣ дида тавонистани мо яке аз калидҳое мебошад, ки моро аз фиребхӯрӣ озод мекунад. Бисёр вақт дар хафагӣ буда, мо худро ҳамчун қурбонӣ мебинем ва онҳоро, ки моро хафа карданд, айбдор мекунем. Мо ранҷидагии худ, набахшидан, хашм, ҳасад ва бадбинии худро сафед мекунем, вақте ки ҳамаи ин ба рӯ мебарояд. Баъзан мо ҳатто аз он касоне, ки дар бораи шахсони моро хафакарда хотиррасон мекунанд, ба хашм меоём. Бо ҳамин сабаб Исо маслиҳат додааст: «...ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ» (Ваҳй 3:18). Дидани чӣ? Ҳолати аслии худ! Ин роҳи ягона, фақат ҳамин тавр мо метавонем «бо рашк шавем ва тавба намоем», чи хеле ки Исо амр карда буд. Агар айбдор кардани дигаронро бас кунед, танҳо он вақт шумо тавба карда метавонед.

Агар мо ягон касро гунаҳкор кунем ва мавқеи шахсии худро сафед намоем, пас мо нобино ҳастем. Мо кӯшиш мекунем хасро аз чашми бародари худ дур кунем, дар ҳолате, ки дар чашми мо чӯб истодааст. Маҳз ошкоршавии ростӣ ба мо озодшавиро меорад. Ҳангоме ки Рӯҳи Худо ба мо гуноҳамонро нишон медиҳад, Ё инро ҳамеша чунин мекунад, ки мо худамону гуноҳро ҷудо-ҷудо мебинем. Ин фошшавиро меорад, на маҳкумиятро. Ман дар бораи он дуо мекунам, ки дар вақти хондани ин китоб Каломи Худо чашмони ақли шуморо рӯшан гардонад, то ки шумо ҳолати аслии худро бинед ва аз ҳар хел хафагӣ озод шавед. Ба ғурур иҷозат надихед, ки ба рӯъёи дуруст ва тавбаи шумо монеъ шавад.

**МАСЕҶИИ ХАФАШУДА
ШАХСЕСТ, КИ БА ХУД
ҶАЁТРО ҚАБУЛ КАРДААСТ,
ВАЛЕ АЗ БАРОИ ТАРС
ОНРО БА ДИГАРОН БУРДА
НАМЕТАВОНАД.**

БОБИ 2

ХАФАГИИ ОММАВӢ

Дар он замон бисёр касон ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт; ва бисе анбиёи козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард; ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисёр касон сард хоҳад шуд; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

– Матто 24:10-13

Дар ин боби Инҷили Матто Исо нишонаҳои охири замонро мегӯяд. Шогирдон аз Ӯ мепурсанд: «Нишонаи омадани Ту чӣ хел аст?»

Аксарияти одамон бо он розӣ мешаванд, ки мо дар

ДОМИ ШАЙТОН

замони омадани Масеҳ зиндагӣ мекунем. Рӯзи дақиқи омадани ӯро муайян кардан бефоида аст. Танҳо Падар онро медонад. Лекин Исо гуфтааст, мо мефаҳмем, ки дар кадом давра ӯ бармегардад ва ин давра аллакай фаро расидааст! Пештар ҳеҷ гоҳ мо иҷрошавии нубувватҳои библиявиро дар калисо, дар Исроил ва дар олам надида будем. Бинобар ин мо бо боварӣ гуфта метавонем, ки дар давраи муваққатӣ ҳастем, ки Исо дар боби 24-уми Инҷили Матто тасвир кардааст.

Ба яке аз аломоти омадани Исо диққат диҳед: «Бисёриҳо ба васваса меафтанд (яъне, хафа мешаванд)...»

На якчанд нафар, ё баъзеҳо, балки бисёриҳо.

Дар аввал мо бояд ба худ савол диҳем: «Ба васваса афтодагон ва хафашудагон кӣ ҳастанд?» Ин масеҳиён ё пурра ҷамъият? Мо дар давомаш ҷавобро меёбем: «... ва, бо сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисёр касон сард хоҳад шуд». Дар ин оят ба ҷои «муҳаббат»-и мо калимаи юнонии АГАПЕ меистад. Якчанд калимаҳои юнонӣ ҳастанд, ки дар Аҳди Ҷадиди мо ҳамчун «муҳаббат» тарҷума мешаванд, лекин ду-тоаш бисёр паҳншуда аст, яъне АГАПЕ ва ФИЛЕО.

ФИЛЕО - муҳаббат байни дӯстон. Чунин муҳаббат наздикии дӯстона мебошад, ки дар шароитҳои муайян амал мекунанд. ФИЛЕО мегӯяд: «Ту тахтапушти маро бихор, ман аз он тӯро», ё ин ки «бо ман меҳрубонона муносибат кун ва онгоҳ ман айнан бо ту чунин рафтор мекунам».

Аз дигар тараф, АГАПЕ - ин муҳаббате, ки Худо ба дилҳои фарзандони Худ мерезад. Ин муҳаббате, ки Исо ба мо ҳамчун тӯҳфа медиҳад. Вай бе шарт аст. Вай ба корҳо ё айнан ҷавоб гирифтани асос намеёбад. Ин чунин муҳаббат аст, ки «медиҳад», ҳатто он вақте ки онро рад мекунанд.

Бе Худо мо метавонем, танҳо бо муҳаббати худпарастона дӯст дорем, муҳаббате, ки амалашро бас мекунанд, ҳангоме ки онро қабул намеkunанд, ё вақте ки он айнан ҷавобро намегирад. Вале АГАПЕ ба ҳеҷ чиз нигоҳ накарда дӯст медорад.

АГАПЕ - маҳз он муҳаббате, ки Исо нишон дода буд, вақте ки дар салиб қон дода, ҳамаро бахшид. Барои ҳамин ин «бисёриҳо», ки дар бораи онҳо Исо мегӯяд, масеҳиёне мебошанд, ки дар онҳо АГАПЕ сард шудааст.

Дар ҳаёти ман замоне буд, ки ҳама чизи имконпазирро мекардам, то ки муҳаббати худро ба як одам нишон диҳам. Лекин ба назар чунин менамуд: ҳар дафъае, ки ман муҳаббати худро нишон медодам, ин одам бо танқид ба ман ҷавоб дода, нисбати ман рафтори дағалона мекард. Ин моҳҳо давом мекард. Боре тоқати ман тоқ шуд. Ман ба Худо шикоят кардам: «Ман бас кардам. Акнун Ту бояд бо ман дар ин бора гап занӣ. Ҳар дафъае, ки ман муҳаббати Туро ба ин одам нишон медиҳам, дар ҷавоб ман дағалии вайро мебинам!»

Худованд ба ман гап заданро шурӯъ кард: «Қон, ту бояд имонро дар муҳаббати Худо инкишоф диҳӣ!»

«Ту чиро дар назар дорӣ?» - пурсидам ман. «Касе, ки барои қисми худ мекорад, аз қисм фаноро хоҳад даравид,» - фаҳмонд Ӯ, - «ва касе, ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро хоҳад даравид. Ва некӣ карда, ноумед нашавем; зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем» (Ғалотиён 6:8,9).

Шумо бояд дарк кунед: вақте ки муҳаббати Худоро мекоред, муҳаббати Худоро медаравед. Имони худро дар ин қонуни рӯҳонӣ инкишоф додан зарур аст, ҳол он ки шумо, мумкин, инро аз замини коштагиатон намедаравед, ё медараведу ҳозир не, чи хеле ки мехостед.

Худованд давом дод: «Дар соати мӯҳтоҷии бузург Маро аз ҳама дӯстони наздикам гузошанд. Яҳудо Маро таслим кард, Петрус аз Ман рӯй гардонд ва боқимондаҳо гурехтанд, то ки ҳаёти худро наҷот диҳанд. Танҳо Юҳанно аз дур аз қафоям омад. Ман нисбати онҳо дар муддати се сол ғамхорӣ кардам, хӯрондам ва таълим додам. Аммо барои гуноҳҳои олам мурда, Ман ҳамаро бахшидам. Ман онҳоро озод намудам: аз дӯстони

ДОМИ ШАЙТОН

Худ сар карда, ки Маро гузошта рафтанд ва то аскарони румӣ, ки Маро маслуб карданд. Онҳо бахшиш напурсиданд, вале Ман инро муфт додам. Ман имон ба муҳаббати Падар доштам. Ман медонистам, ки муҳаббат корида, Ман муҳаббати бисёри писарон ва духтарони Малакутро медаравам. Ба туфайли қурбонии Ман, ки дар бораи муҳаббат шаҳодат медиҳад, онҳо Маро дӯст хоҳанд дошт».

Ман гуфтам: «Душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ неки кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед. То ки фарзандони падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ё офтоби Худро бар бадону некон тулӯ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад. Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чи мукофоте хоҳед ёфт? Оё боқгирон низ чунин намекунад? Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чи бартарие доред? Оё боқгирон низ чунин намекунад?» (Матто 5:44-47).

Интизорию бузург

Ман фаҳмидам, он муҳаббате, ки зоҳир карда будам, дар Рӯҳ кошта шуд ва дар натиҷаи ниҳой ман он тухмиҳои муҳаббатро медаравам. Ман намедонистам аз кучо, лекин медонистам, ки ҳатман ҳосил меояд. Агар ман муҳаббати ҷавобӣ (дугарафа) аз одаме, ки ӯро дӯст медорам, нагирам, дигар онро нокомӣ ҳисоб намекардам. Ин маро озод кард, қобилият дод, ки ӯро боз ҳам зиёдтар дӯст дорам.

Агар аксарияти масеҳиён инро мефаҳмиданд, таслим намешуданд ва ба васваса намеафтанд. Одатан мо чунин муҳаббатро зоҳир намекунем. Ба мо муҳаббати худпарастона хос аст, ки ба осонӣ озурдахотир мешавад, вақте ки интизорию вай амалӣ намешавад. Агар ман аз одамон ягон чизро интизор бошам, ин одамон маро озурдахотир карда метавонанд. Ва ба ҳамон дараҷа, ки чи тарз онҳо хоҳишҳои маро иҷро накарданд.

Лекин агар ман ҳеч чиз аз одамон интизор набошам, пас ҳар он чизе, ки ман аз онҳо мегирам, ҳамчун баракат қабул карда мешавад, на ин ки мисли як чизи ҳатмӣ.

Мо худро барои васваса ва хафагӣ мекушоем, агар аз он касоне, ки бо онҳо сарукор дорем, як рафтори муайяно талаб кунем. Чи қадаре ки аз дигарон интизор бошем, ҳамон қадар имконияти хафашавӣ ва ба васваса афтодани мо зиёд мегардад.

Деворҳои ҳимоя?

Бародари ранҷида аз шаҳри мустаҳкам устувортар аст, ва ситезаҳо ба ғалақаҳои қаср монанд аст (Масалҳо 18:19).

Аз шаҳри мустаҳкам дида, бародар ё хоҳари хафашударо ба даст овардан душвортар аст. Дар давраҳои қадим шаҳрҳо бо деворҳои ихота буданд. Ин деворҳои бехатарӣ ва ҳимояи шаҳрро таъмин мекарданд. Онҳо иҷозат намедоданд, ки меҳмонони ноҳонда ё забткорон ба шаҳр дароянд. Ҳамаи дарвозаҳо дар шаҳр бодикқат назорат карда мешуданд. Онҳоеро, ки андоз насупоридаанд, то насупориданашон ба шаҳр даромадан намемонданд. Он касе, ки барои бехбудӣ ва амнияти шаҳр таҳдид (хатар) шуморида мешуд, ҳамчунин барои ба шаҳр даромадан иҷозат дода намешуд.

Агар мо хафа шуда бошем, онгоҳ деворҳоро месозем, то ки дилҳои худро бехатар гардонем ва гирифтани ҷароҳатҳои ояндаро бартараф кунем. Мо сернозунуз шуда, худро ба баъзе одамон наздик намекунем, чунки метарсем, ки аз онҳо ҷароҳати нав мегирем. Мо батафсил ҳамаи одамонро аз ғалбер мегузаронем, то онҳоеро интиҳоб намоем, ки, ба фикрамон, аз мо чизе қарздоранд. Мо пеши рӯи онҳо дарвозаро мебандем, то он даме, ки ин одамон ба мо қарзи худро пурра напардозанд. Мо ҳаёти худро танҳо ба онҳо мекушоем, ки, ба фикрамон, дар

ДОМИ ШАЙТОН

тарафи мо ҳастанд. Аммо бисёр вақт ин одамони «худӣ» низ хафашуда ва таҳқиршуда мебошанд. Барои ҳамин ба ҷои ба одамон кӯмак кардан, мо ҳамту сангҳои иловагиро ба девори худ мегузорем. Як рӯз ин деворҳои ҳимоя маҳбаси мо мешавад, ҳол он ки мо намефаҳмем, ки кай ин чиз рӯй медиҳад. Дар ин давра мо на танҳо ҳушёрӣ аз ҳад зиёдро нисбати он касе, ки ба қалъаи мо медарояд, зоҳир мекунем, вале тарсида, мо худамон ҷуръат намекунем, ки аз қалъаи худ бароем.

Масеҳиёни таҳқиршуда бо худанализкунӣ машғул шуда, диққати худро ба худ равон мекунанд. Мо бодиққат аз қафои ҳуқуқҳои худ ва муносибатҳои ҳамдигарии шахси нигоҳ мекунем.

Мо тамоми қувваи худро ба он сарф мекунем, ки худро аз ҳар имконияти захми нав гирифтани суғурта намоем. Агар мо ҷароҳатдор мешавем гуфта, тарсем, муҳаббати бешартонаи Худоро нишон дода наметавонем. Ин муҳаббати бешартона ба дигарон ҳуқуқ медиҳад, ки моро ҷароҳатнок кунанд.

Муҳаббат толиби худ нест, аммо одамони хафашуда торафт зиёдтар ва зиёдтар ғаразнок ва дамдузд мешаванд. Дар чунин муҳит муҳаббати Худо сард мегардад. Мисоли табиӣ ин ду баҳр дар Заминаи Муқаддас мебошад.

Баҳри Ҷалил озод обро қабул мекунад ва медиҳад. Вай ба миқдори зиёди моҳиёни гуногун ва растаниҳои обӣ ғизо дода, бо ҳаёт фаровон аст. Обҳои баҳри Ҷалил ба воситаи дарёи Ёрдун ҷорӣ шуда, ба баҳри Мурда мерезад. Ҳаётро нигоҳ дошта намешавад, агар онро ба дигарон надихем.

Барои ҳамин масеҳиёи хафашуда - ин одаме, ки ҳаётро қабул мекунад ва аз тарс қобилияти ба дигарон бурданро надорад. Дар натиҷа ҳатто он ҳаёте, ки то ҳол аз ӯ мегузарад, дар ҳудуди деворҳои хафагии маҳбас меистодагӣ мешавад. Аҳди Ҷадид ин деворҳоро қалъаҳо меномад.

Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо боиқтидор аст барои хароб кардани қалъаҳо; мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши

Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро
ба итоати Масеҳ асир мекунем (2 Қўринтиён 10:4,5).

Ин қалъаҳо шакли муайяни тафаккурро меофарад, ки дар чорчӯбаи он ҳамаи маълумоти қабулшаванда ҷо ба ҷо мешавад. Гарчанде ки дар аввал онҳо барои таъмини ҳимоя сохта шуда буданд, акнун онҳо манбаи азоб ва вайроншавӣ шуданд, чунки бар зидди дониш, ё фаҳмиши Худо мубориза мебаранд.

Вақте ки мо ҳама чизро аз хафагиҳо, радшавӣ ва зиқиҳои гузаштаамон мегузаронем, пайхас мекунем, ки ба Худо бовар кардан имконнопазир аст. Мо бовар намекунем, ки Худо маҳз он чизеро, ки дар назар дорад, мегӯяд. Мо файз ва бовафогии Ёро зери шубҳа мегузорем, чунки дар бораи Ё нисбати меъёрҳои аз тарафи дигар одамон дар ҳаёти мо муқарраркардашуда, муҳокима мекунем. Вале Худо одам нест! Ё дуруғ гуфта наметавонад (ниг. Ададҳо 23:19). Роҳҳои Ё роҳҳои мо нест, ва фикрҳои Ё фикрҳои мо нест (ниг. Ишаё 55:8-9).

Одамони хафашуда барои тасдиқи мавқеи худ ҷои Навиштаҷотро меҷӯянд, лекин ин муносибати нодуруст бо Каломи Худо мебошад. Дониستاني Каломи Худо бе муҳаббат қувваи вайронкунанда мебошад, зеро он одамро мағрур ва диндор мегардонад (ниг. 1 Қўринтиён 8:1-3). Ин моро ба худсафедкунӣ водор мекунад, ба ҷои он ки дар набахшидани худ тавба намоем. Ин чунин муҳитро фаро меоварад, ки мо фирефта шуда метавонем, зеро дониш бе муҳаббати Худо ба гумроҳӣ меорад.

«Бисёриҳо хафа мешаванд» гуфта, Исо ҳамон замон дар бораи анбиёи козиб (пайғамбарони бардурӯғ) огоҳ менамояд: «Ва бисёриҳо анбиёи козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард» (Матто 24:11). Кӣ аст ин бисёриҳо, ки онҳоро гумроҳ менамоянд? Ҷавоб: хафашудагон ва ба васваса афтодагон, ки дар онҳо муҳаббат сард шудааст (ниг. Матто 24:12).

Анбиёи козиб

Исо анбиёи козиб гуфта, гургҳоеро меномад, ки дар либоси меш (гӯсфанд) ҳастанд, (ниг. Матто 7:15). Ин одамони ғаразнок буда, манфиати худро меҷӯянд. Намуди зоҳирии онҳо ба масеҳиён монанд аст (либоси меш), лекин табиати гурғро доранд. Гургон дар гирди гӯсфандон давр заданро дӯст медоранд. Онҳо метавонанд ҳам дар байни аъзои ҷамъияти масеҳиён бошанд, ҳам дар қафои минбар. Чунин одамон аз тарафи душман фиристода шудаанд, то ки ба қатори масеҳиён дохил шуда, онҳоро фирефта кунанд. Онҳоро на аз рӯи таълимот ё нубувват, балки аз рӯи ҳосилашон шинохтан мумкин аст. Бисёр вақт таълимоти онҳо дуруст мебошад, аммо ҳосили ҳаёти онҳо ва хизматашон чунин нест. Хизматгӯзор ё ҳамту масеҳӣ, аз тарзи зиндагиаш муайян карда мешавад, на аз рӯи мавъиза карданаш.

Гургон барраҳои солим ва пурқувватро не, аммо ҳамеша барраҳои ҷавон ва ҷароҳатшударо меҷӯянд. Ин гургон ба одамон он чизеро, ки шунидан мехоҳанд, мегӯянд, на он чизеро, ки онҳо бояд шунаванд. Чунин одамон хоҳиши шунидани таълимоти солимро надоранд, онҳо мехоҳанд, ки касе ба гӯшашон хушомадгӯӣ кунад. Биёед мебинем, ки Павлус дар бораи замони охир чӣ мегӯяд:

Ва инро бидон, ки дар айёми охир замонҳои саҳт фаро хоҳад расид. Зеро ки одамон... номуросо (дар тарҷумаи нав - «хотираи бад дошта») ...ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо. Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд; ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳои рӯ хоҳанд овард (2-юм Тимотинос 3:1-5; 4:3-4).

Пайхас кунед, ки онҳо намуди зоҳирии диндориро доранд, ҳамчун масеҳиён мешаванд, лекин қувваи масеҳиро инкор мекунанд. Чӣ тавр онҳо қувваи масеҳиро рад мекунанд? Онҳо инкор мекунанд, ки масеҳият онҳоро аз набахшандагон ба бахшандагон табдил дода метавонад. Онҳо фахр мекунанд аз он, ки пайравони Исо ҳастанд ва дар бораи ҳиссиётҳои худ оиди аз боло таваллудшавӣ нақл мекунанд. Вале хислати Масеҳро доштан намехоҳанд.

Насли маълумотӣ

Павлус ба таври нубувватӣ дида метавонист, ки ин занон ва мардони фиребхӯрда барои дониш рашк пайдо мекунанд, лекин тағйир наёфта мемонанд, чунки ҳеҷ гоҳ ин донишро барои худ татбиқ намекунанд. Ана чӣ хел ӯ инро тасвир мекунанд:

...ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд (ниг. 2-юм Тимотиюс 3:7).

Агар Павлус имрӯз зиндагӣ мекард, чизҳои пешгӯӣ кардагашро дида, саҳт озурдахотир мешуд. Вай бисёр занон ва мардонро медид, ки дар конфронсҳо, семинарҳо, хизматгузориҳои калисо меоянду оиди Навиштаҷот дониш ғун мекунанд. Ӯ медид, ки чӣ хел онҳо дар шикори «ваҳйи нав» ҳастанд, барои он ки боз ҳам бо ҳаёти худпарастонаи «бомуваффақият» зиндагӣ кунанд. Ӯ медид, ки чӣ тарз хизматгузориҳои масеҳӣ яқдигарро ба суд медиҳанд ва ҳамаи инро бо «сабабҳои одилӣ» сафед мекунанд.

Ӯ медид, ки чӣ тарз дар ахбори масеҳӣ ва радио ба мардон ва занони Худо ҳамлаҳо оварда мешавад. Ӯ медид, ки чӣ тарз масеҳиёни равияи харизматӣ аз як калисо ба калисои дигар медаванд, то ки аз хафагӣ гурезанд. Ҳамаи онҳо Худованд будани Исоро ошкоро эътироф мекунанд ва дар айни замон бахшида наметавонанд. Павлус бо овози баланд дод мезад:

ДОМИ ШАЙТОН

«Шумо насли дурӯя ҳастед ва танҳо манфиати худро меҷӯед! Тавба кунед ва аз фиребе, ки шумо дар он ҳастед, озод гардед!»

Ҳеч аҳамият надорад, ки то кадом андоза шумо аз ваҳйҳои нав, ки дар семинарҳо ва мактабҳои библиявӣ мегиред, огоҳ ҳастед, дар кучо таҳсил мекунед, чӣ қадар китоб хондаед, ё ин ки чанд соатро дар дуо ва хондани Китоби Муқаддас мегузаронед. Агар шумо хафа шуда бошед ҳоло ҳам набахшида бошед ва дар ин гуноҳ тавба накунад, пас ростиро дарк накардед. Шумо дар фиреб ҳастед ва дигаронро бо тарзи ҳаёти риёкоронаатон ба шубҳа меоваред. Кадом ваҳйе, ки надошта бошед, ҳосилҳои шумо тамоман дар бораи дигар чиз мегӯяд. Шумо сарчашмаи оби талх мешавед, ки он на ростӣ, балки фиреб ва фиребхӯриро меоварад.

Хиёнат

Дар он замон бисёриҳо ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард, ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт (Матто 24:10).

Биёед ин тасдиқотро тадқиқ мекунем. Агар мо ба он боз ҳам бодикҷат нигоҳ кунем, онгоҳ пайдарҳамии онро мебинем. Хафагӣ ба хиёнат оварда мерасонад, хиёнат бошад - ба нафрат.

Чи хеле ки пештар гуфта шуд, одамони хафашуда дар гирди худ деворҳо месозанд. Мақсади мо худмуҳофизаткунӣ мешавад. Мо мехоҳем худро бо ҳар роҳ ҳимоя кунем ва бехатар гардонем. Ин моро ба хиёнаткунӣ қодир мегардонад. Вақте ки мо ягон касро таслим мекунем, онгоҳ кӯшиш менамоем, худро муҳофизат намоем ё аз ҳисоби дигар кас фоида бинем, ва одатан аз ҳисоби одаме, ки ба мо наздик аст. Ҳамин тариқ таслимкунӣ (хиёнат) онгоҳ дар Малакути Худо пайдо мешавад, вақте ки имондор манфиати шахсиашро ё ҳимояро аз ҳисоби дигар имондор меҷӯяд. Чи қадаре ки муносибат наздик бошад,

ҳамон қадар хиёнат даҳшатноктар аст. Хиёнат вайронкунии қиддии аҳду паймон мебошад. Вақте ки хиёнат карда мешавад, муносибатҳо барқарор карда намешаванд, то он даме, ки тавбаи ҳақиқӣ набошад.

Хиёнат бо ҳамаи оқибатҳои, ки аз он мебарояд ба нафрат оварда мерасонад. Китоби Муқаддас возеҳ мегӯяд, ки «ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст» ва «ҳеҷ як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад» (1 Юҳанно 3:15).

Чӣ қадар ғамангез, ки имрӯз мо боз ва боз бо мисолҳои хафагӣ, хиёнат ва нафрат дар байни имондорон вомехӯрем. Ин то ба дараҷае дар хонаҳо ва калисоҳои мо паҳн шудааст, ки аллакай ин меъёр ҳисоб мешавад. Мо чунон беҳиссиёт шудаем, агар бинем, ки як хизматгузор дигарашро ба суд медиҳад, аллакай ҳеҷ ғамгин намешавем. Моро аллакай он ба ҳайрат намеоварад, ки ҳамсарони имондор мурофиаи судӣ оиди бекор кардани ақди никоҳро ташкил карда, нисбати яқдигар ба суд даъво пешниҳод менамоянд.

Ҷудой дар калисоҳо паҳнғашта ва пешгӯишаванда гаштааст. Бо тамоми қувва сиёсати аз тарафи бисёри хизматгузoron коркарда баромадашуда амал мекунанд. Зери «манфиатҳои оли» Малакути Осмон ё Калисо пинҳон шуда, ба он сиёсат ниқоб мепӯшонанд.

«Масеҳиён» ҳуқуқҳои худро ҳимоя мекунанд, то боварии комил пайдо накунанд, ки бо онҳо бад рафтор намекунанд ва аз мавқеи онҳо дигарон ба худ фоида намекунанд. Наход мо насихати Аҳди Ҷадидро фаромӯш карда бошем?

Чаро барои худ мазлумиятро афзал намедонед?
 Чаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал намедонед? (1 Қўринтиён 6:7).

ДОМИ ШАЙТОН

Наход мо суханони Исоро фаромӯш карда бошем?

Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ неки кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед (Матто 5:44).

Наход мо аҳкоми Худоро фаромӯш карда бошем?

Аз рӯи рақобат ё шӯҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунед, балки бо фурутанӣ якдигарро аз худ авло донед (Филиппиён 2:3).

Чаро мо бо қонунҳои ин муҳаббат зиндагӣ намекунем? Чаро мо ба таслимкунӣ чаққон ҳастем, ба ҷои он ки ҳаёти худро барои якдигар қурбон намоем, ҳатто агар хатари фирефта шудан бошад ҳам? Сабабаш дар ин аст: муҳаббати мо сард шудааст ва дар натиҷа мо кӯшиши муҳофизаткунӣ ва аз хатар эмин намудани худро давом медиҳем. Мо худамонро ба ғамхориамон саҳт бовар карда, ба Худо дода наметавонем ва аз ин хотир кӯшиш мекунем, ки худамон нисбати худ ғамхорӣ кунем.

Вақте ки ба Исо бадӣ карда буданд, Ё ба бадӣ бо бадӣ ҷавоб надод, вале ҷони Худо ба Худо, ба Довари Одил, дод. Навиштаҷот моро насиҳат мекунад, ки бо роҳи Ё равем.

Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ё равона шавед; Ё гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд; гирифтори бадгӯӣ гардида, Ё ҷавобан бадгӯӣ намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки Худо ба Довари Одил месупурд (1 Петрус 2:21-23).

Имконијатдиҳанда

Мо бояд ба Худо така карданро ёдгирем, на ба ҷисм. Бисёриҳо Худоро ҷалол медиҳанд, Ёро манбаи ҳаёти худ номида, лекин мисли ятим зиндагӣ мекунанд. Онҳо ҳаёти худро дар дастҳои шахсии худ нигоҳ медоранд, дар баробари ин бо даҳони худ эътироф мекунанд: «Исо - Худованду Худои ман».

Шумо аллакай мебинед, ки чӣ қадар хафагӣ гуноҳи ҷиддӣ аст. Агар онро решакан накунем, дар охир ба марг оварда мерасонад. Вақте ки шумо бар зидди васвасаи хафашавӣ муқобил меистед, Худо ғалабаи бузург медиҳад.

**АГАР ШАЙТОН МОРО ДАР
ҲАР ЛАҲЗА НОБУД КАРДА
МЕТАВОНИСТ, ОНГОҲ
ИНРО АЛЛАКАЙ МЕКАРД.**

БОБИ 3

ЧӢ ХЕЛ ЧУНИН ЧИЗ БО МАН РӢЙ ДОД?

Ва Юсуф гуфт: «...шумо дар ҳақиқи ман қасди бад доштед, вале Худо онро ба некӯӣ гардонид...»

- Ҳастӣ 50:20

Дар боби якум мо ҳамаи одамони хафашударо ба ду гурӯҳи асосӣ тақсим карда будем:

- 1) он касоне, ки бо онҳо дар ҳақиқат бад рафтор кардаанд.
- 2) он касоне, ки фикр мекунанд, ки бо онҳо бад рафтор кардаанд, ҳол он ки дар асл чунин нест.

Дар ин боб ман мехоҳам ба одамони гурӯҳи якум муроҷиат кунам.

Биёед бо саволе шурӯъ мекунем: агар бо шумо дар ҳақиқат

ДОМИ ШАЙТОН

беадолатона рафтор карда бошанд, оё шумо ҳуқуқ доред, ки хафа шавед? Барои гирифтани ҷавоб биёед ба ҳаёти писари дӯстдоштаи Яъқуб Юсуф нигоҳ мекунем (Ҳастӣ, бобҳои 37-48).

Хоб ба даҳшат табдил меёбад

Юсуф писари ёздаҳуми Яъқуб буд. Бародарони калониаш аз ӯ нафрат дошанд, аз сабаби он ки падарашон ӯро нисбат ба боқимондаҳо зиёдтар дӯст медошт ва либоси рангоранг тӯҳфа карда, ӯро аз байни ҳамаашон ҷудо кард. Худо ба Юсуф ду хоб дод. Дар хоби аввал ӯ дар саҳро бандҳои бастаро дид. Банди ӯ бархоста рост истод, вақте ки бандҳои бародаронаш ба банди ӯ сачда карданд. Дар хоби дуввум ӯ офтоб, моҳтоб ва ёздаҳ ситора (падару модараш ва бародаронаш буданд)-ро дид, ки ба ӯ сачда мекарданд. Вақте ки ӯ ин хобҳоро ба бародарони худ гуфт, онҳо табиист, ки хурсандии ӯро ба ҳам надиданд. Баръакс, боз ҳам саҳттар нисбати ӯ нафрат пайдо карданд.

Ба наздикӣ, баъд аз ин даҳ бародари калонӣ барои ҷустуҷӯи чарогоҳ барои чорвои падарашон рафтанд. Яъқуб Юсуфро фиристод, то ки аз ҳоли онҳо хабар гирад. Вақте ки бародарони калонӣ Юсуфро диданд, ки ба назди онҳо меомад, байни худ гуфтанд: «Ана ин соҳиби хобҳо меояд. Биёед ӯро бикишем! Ва баъд бинем, ки аз хобҳои ӯ чӣ ҳосил мешавад! Ӯ мегӯяд, бар мо подшоҳӣ мекунад. Бигзор ӯ кӯшиш кунад, ки дар ҳолати мурда соҳиби мо шавад!» Ҳамин тариқ, онҳо ӯро ба чоҳи чуқур партофтанд, то ки ӯ он чо бимирад. Бародарон аз ӯ либосашро кашиданд, онро даррониданд ва бо хуни ҳайвон олуида карданд, то ки падарашонро бовар кунонанд, ки Юсуфро ҳайвони ваҳшӣ хӯрдааст.

Аммо баъд аз он, ки бародарон Юсуфро ба чоҳ партофтанд, қорвони исмоилиёнро диданд, ки ба Миср мерафт. Онҳо Яҳудо гуфт: «Эй, бачаҳо, биистед. Агар ӯ дар ин чоҳ бимирад, ба мо аз ин ягон ғоидае намешавад. Биёед, ӯро ба ғуломӣ мефурӯшем ва каме пулдор мешавем. Ӯ барои мо ба ҳар ҳол

мурда мешавад ва дигар ҳеч гоҳ бар мо ҳукмронӣ намекунад ва байни худ сайдро тақсим мекунем!»

Онҳо Юсуфро ба бист сиккаи нуқра фурӯхтанд. Онҳо хафа шуда буданд, аз ин сабаб ӯро аз мерос ва оила маҳрум карда фурӯхтанд. Фаромӯш накунад, ки ҳамаи инро бародарони хуниаш карданд, онҳо падари умумӣ, ҷисм ва хуни умумӣ доштанд.

Мо, ки тамоман дар дигар маданият тарбия ёфтаем, тамоми он даҳшате, ки ин одамон кардаанд, фаҳмиданамон мушкил аст. Аз ин бадтар фақат одамкушӣ шуда метавонист. Дар он замон бисёр писар доштан хеле муҳим буд. Писарон номи падарро нигоҳ медоштанд ва ҳар он чизе, ки ӯ дошт, ба мерос мегирифтанд. Бародарони Юсуф ӯро барои ҳамеша аз имконияти гирифтани ном ва мероси падар маҳрум сохтанд. Ба оилаи худ монанд нашавад гуфта, онҳо номи ӯро нобуд карданд. Ҳангоме ки ягон одамо ба ғуломӣ ба дигар мамлакат мефурӯхтанд, ӯ то дами марг ғулом мемонд. Зане, ки бо вай издивоҷ мекард, ҳамчунин ғулом мешуд ва ҳамаи фарзандони онҳо низ ғулом мешуданд! Ҳамаи он чизе, ки дар хонаи худ барои Юсуф қимат буд, гум шуд.

Аз вақти таваллуд ғулом будан мушкил аст, вале агар ту барои гирифтани мероси бузург ва ояндаи бузург таваллуд шуда бошӣ ва ҳамаи онро аз даст дода бошӣ, аз ҳад душвортар аст ва душвории онро ҳатто тасвир намудан ғайриимкон аст. Агар ту дар бораи гузаштаи хушбахтат надонӣ, бисёр осон мешуд. Юсуф худро ҳамчун ҷасади зинда ҳис карда метавонист. Ман боварии комил дорам, ки ӯ ба озмоиш афтод ва, ба фикраш, агар бародаронаш ӯро мекуштанд, нисбат ба ғуломӣ афтодан, беҳтар мешуд. Мақсади ҳамаи ин чунин аст: ҳамаи он чизе, ки бародарони Юсуф карданд, ҷиноят мебошад.

Назаре ба гузашта

Шумо ҳоло ҳодисаи Юсуфро дар баёноти ман мехонед ва, эҳтимол, охири онро аллакай медонед. Ин ҳодисаи бисёр рӯҳбаландкунанда аст, агар донед, ки бо чӣ хотима меёбад. Лекин Юсуф дар ин бора намедонист. Ҳамааш чунин ба назар мерасид: ӯ ҳеч гоҳ дигар падари худро ва иҷрошавии хобҳои Худо ба ӯ додари намебинад. Ӯ дар мамлақати бегона ғулом буд. Ӯ аз Миср рафта наметавонист. Ӯ то охири умр моликияти шахси бегона буд.

Юсуфро ба шахсе бо номи Фӯтифар, шахси мансабдори (дарбории) фиръавн ва сардори посбонон, фурӯхтанд; Юсуф қариб даҳ сол ба ӯ хизмат кард. Юсуф ягон хел хабар аз тарафи оилаи худ нашунид ва фаҳмид, ки падараш ӯро мурда ҳисоб мекунад. Ҳаёти оила бе ӯ давом меёфт. Юсуф ягон умед нашофт, ки ягон вақт падараш ӯро наҷот дода метавонад.

Бо мурури замон Юсуф дар назари хўҷаинаш илтифот ёфт ва ӯ ба Юсуф муносибати хуб мекард. Фӯтифар Юсуфро бар хонаи худ баргумошт:

Тамоми дороии худро ба дасти ӯ дод. Аммо вақте ки шароити зиндагии Юсуф нисбатан беҳтар шуд, дар дили зани Фӯтифар як чизи бад пайдо шуд. Ӯ ба Юсуф чашм андохта, бо ӯ зино кардан хост. Ҳар рӯз вай кӯшиш мекард, ки ӯро ба васаваса андозад, лекин Юсуф ба ӯ рад мекард. Боре, Ҳангоме ки зан бо Юсуф танҳо монд, ӯро ба як гӯша бурда, маҷбур кард, ки бо вай бихобад. Юсуф рад карда, гурехту аз саросемағӣ дар дастони зан ҷомаи худро монда, рафт. Вақте ки ӯ инро кард, зан худро таҳқиршуда ҳис кард ва дод зада, Юсуфро ба сӯиқасди таҷовуз ба номус айбдор кард. Фӯтифар Юсуфро ба зиндони фиръавн партофт.

Бояд гуфт, ки зиндони фиръавн тамоман мисли маҳбасҳои Амрико набуд. Ман дар баъзе маҳбасҳои Амрико ҷамъомадҳои гузаронидаам ва гуфта метавонам, ки чи қадаре ки онҳо бад набошанд ҳам, дар муқоиса бо зиндони фиръавн он мисли

ЧӢ ХЕЛ ЧУНИН ЧИЗ БО МАН РӢӢ ДОД?

дачаҳои беруншаҳрӣ мебошад. Он ҷо на рӯшноӣ, на деворҳои зиндон буд, танҳо ҷоҳе, ки на барқ дошту на гармӣ. Шароит бисёр саҳт ва бераҳмона буд. Зиндониёро он ҷо барои оҳиства оҳиства мурдан ҷойгир мекарданд ва ба онҳо танҳо нони қоқу об медоданд (3 Под. 22:27). Ба онҳо ғизо медоданд, танҳо барои он ки зинда монанд ва азоб кашиданро давом диҳанд. Мувофиқи Забур 104:18 пойҳои Юсуфро бо завлона азият доданд, ӯ дар болои оҳан мехобид, ки танашро мебурид. Ӯ мебоист бимирад.

Агар ӯ мисрӣ мебуд, ақаллан ягон имконияти озодшавиро медошт, лекин ғулом-бегоназамин, ки дар таҷовуз ба номус айбдор карда шудааст, амалан барои озодӣ умед надошт. Бо ӯ аз ҳама чизи бадтарине, ки танҳо рӯӣ доданаш мумкин буд, шуд. Аз ин бадтар танҳо марг шуда метавонист.

Оё шумо фаҳмида метавонед, ки ӯ дар ин торикии зеризамин чӣ фикр мекард? «Даҳ сол ман бовафо ва ростқавлона ба хӯҷаини худ хизмат кардам. Ман аз зани ӯ ҳам бовафотар ҳастам. Ман ба Худо бовафо мондам ва ба хӯҷаини худ. Ва мукофоти ман барои ин чӣ хел аст? Зиндон!

Чунин таассурот, ки чи қадаре ки ман барои дуруст рафтор кардан кӯшиш кунам, аҳволам бадтар мешавад! Чӣ хел Худо ба рӯӣ додани ин чиз иҷозат дода тавонист? Наход бародаронам аз ман ваъдаи Худоро дуздада тавонанд? Чаро ин Худои тавоно ва Худои аҳду паймон ба ҳолати ман даҳолат накард, то ки маро озод намояд? Оё нисбати хизматгузори дӯстдоштаи Худ Худои бовафо чунин ғамхорӣ менамояд? Аз чӣ сабаб ман ҷазо гирифтам? Ман чӣ кори бад кардам? Ман танҳо ба як чизе, ки аз Худо шунидам, бовар кардам».

Ман боварии комил дорам, ки ӯ бо чунин ё фикрҳои ба ин монанд мубориза мебурд.

Озодии вай дар ин лаҳза бисёр маҳдуд буд, вале ӯ ҳуқуқи интиҳоб карданро дошт, яъне чӣ хел ӯ ба ин ҳодисаи бо вай рӯйдода муносибат мекунад. Оё ӯ аз бародарони худ хафа ва хашмгин мешавад ва, билохира, аз Худо? Оё ӯ аз ҳамаи умед ба

ДОМИ ШАЙТОН

он, ки ваъдаҳои ба ӯ додашуда ичро мегарданд, рад мекунад, дар баробари ин худро аз умеди охирон, ки барои зиндагӣ кардан маҷбур мекунад, маҳрум месозад?

Оё ҳама чиз дар дасти Худо аст?

Ман ба худ тасаввур карда метавонам, ки то охири ин озмоишҳо Юсуф ягон маротиба ҳам фикр накарда буд, ки ҳамаи азобҳои ӯ тайёрии Худо барои роҳбар шуданаш мебошад. Чӣ тарз ӯ ҳукми ояндаи худро ба бародаронаш, ки ӯро фурӯхтанд, истифода мекунад? Ба воситаи азобҳои худ Юсуф гапдароиро ёд гирифта буд. Бародаронаш дар дасти Худо аслиҳа буданд. Оё Юсуф ба ваъдаи худ меистад, Худоро меҷӯяд, то ки чизи ваъдашударо ба даст орад?

Вақте ки Юсуф он хобҳоро дида буд, ба онҳо, эҳтимол, ҳамчун тасдиқи рӯйхушиё, ки дар ҳаёташ аз сар мегузаронид, нигоҳ мекард. Ӯ он вақт дарк накарда буд, ки ҳукм барои хизмат кардан дода мешавад, на барои одамонро аз дигарон ҷудо намудан. Бисёр вақт ҳангоми чунин давраҳои тайёрӣ мо ба тоқатнопазирии шароитҳоямон диққати худро равон мекунем, ба ҷои он ки ба бузургии Худо диққат диҳем. Дар натиҷаи ин мо азоб мекашем ва одамеро меҷӯем, ки дар ҳамаи бадбахтиҳоямон айбдор кунем. Вақте ки мо бевосита бо он факт бармехӯрем, ки Худо метавонист ҳамаашро бартараф намояд ва нагузорад, ки мо ҳамаи ин даҳшатро аз сар гузаронем, лекин Ӯ инро накард, мо бисёр вақт Ӯро айбдор менамоем.

Дар гӯши Юсуф садо давом медод: «Ман мӯтобиқи он чизе, ки дар бораи Худо ба ман маълум буд, зиндагӣ кардам. Ман қарорҳои Ӯро вайрон накардаам, бар Ӯ зиддият нишон наодоам. Ман танҳо он хоберо, ки Худи Худо ба ман дода буд, нақл кардам. Дар натиҷа чӣ шуд? Бародарон маро таслим карданд, ва ман ба ғуломӣ фурӯхта шудаам! Падарам маро мурда гумон мекунад ва ҳеҷ гоҳ ба Миср барои ёфтани ман намеояд». Барои ӯ гунаҳкорони асосӣ бародаронаш буданд.

ЧӢ ХЕЛ ЧУНИН ЧИЗ БО МАН РӢЙ ДОД?

Онӗ он қуввае буданд, ки ӯро ба зиндон партофтанд. Эҳтимол ӯ дар бораи он фикр меронд, ки то чӣ андоза ӗама чиз ранги дигар мегирифт, агар Худо ба ӯ он мавқеъ ва ҳукмро, ки Юсуф дар хобхояш дида буд, меод. То чӣ андоза ӗама чиз дигар хел мешуд, агар бародаронаш аз ӯ ояндаашро наредузиданд.

Мо бисёр вақт мешунавем, чӣ хел бародарон ва хоҳарон дигаронро айбдор карда, ба айнан ӗамон дом меафтанд. Мисол:

«Агар занам намебуд, ман аллакай дар хизмат мебудам. Ӯ ба ман монеагӣ кард ва бисёр чизро, ки ман орзу доштам, вайрон кард».

«Агар падару модарам намешуданд, ман ӗаёти хуб медоштам. Онӗ ба ҳолати ҳозираи ман гунаҳкоранд. Барои чӣ дигарон падару модари хуб (оддӣ) доранду ман не? Агар падару модарам ҷудо намешуданд, никоҳи шахсии ман дар ҳолати хуб мешуд».

«Агар пасторе, ки дар ман бахшоишхоямро хомӯш мекунад, намебуд, ман озод мешудам ва ба ман ҳеҷ чиз халал намерасонд. Ӯ ба ман имконият надод, ки таъинот ва хизмати худро иҷро намоям. Ӯ одамони калисоро бар зидди ман кард».

«Агар шавҳари аввалаи ман намебуд, ман ва фарзандонам чунин мушкилиҳои молӣ намедоштем».

«Агар ин зан дар калисо намебуд, ман то ҳол бо лидерҳо муносибати хуб медоштам. Бо ғайбатҳои худ ӯ маро ва орзуи одами боиззат шуданамро нобуд кард».

Ин рӯйхат беохир шуда метавонад. ӗама одамонро ва ҳар чиро дар мушкилиҳои худ айбдор кардану тасаввур кардан осон аст, ки то кадом андоза ба шумо осон мешуд, агар ин одамон намебуданд. Ба фикри шумо, ин одамон дар озурдахотирӣ ва бадбахтии шумо гунаҳкоранд.

ДОМИ ШАЙТОН

Ман мехоҳам, лаҳзаи зеринро қайд намоям: ягон хел мард, зан, кӯдак ё шайтон шуморо аз иродаи Худо бароварда наметавонад! Тақдири шумо танҳо дар дасти Худо мебошад. Бародарони Юсуф кӯшиши зиёд карданд, то ки рӯёи Худо додагиро нобуд созанд. Онҳо фикр карданд, ки хобҳои Юсуф тамом шуд. Онҳо эътироф мекарданд: «Акнун биёед, ӯро бикушем ва ба яке аз ин чоҳҳо биафканем...ва бубинем, ки хобҳояш чӣ мешавад» (Ҳастӣ 37:20). Онҳо ӯро нобуд кардан мехостанд. Ин ҳодисаи тасодуфӣ набуд. Ин ҳаракати дарккунанда буд! Онҳо ба Юсуф барои комёби ягон имконият додан намехостанд.

Лекин, ба фикри шумо, наҳод дар вақти ӯро ба ғуломӣ таслим кардани бародаронаш, Худо дар осмон ба Писари Худ ва ба Рӯҳи Муқаддас нигариста, гуфта бошад: «Акнун мо чӣ кор кунем? Як бор бинед, ки бародаронаш бо вай чӣ карданд. Онҳо нақшаҳои барои Юсуф тайёр кардагиамонро вайрон карданд. Мо бояд ба зудӣ ягон чиз фикр кунем! Оё мо дигар роҳи иловагӣ дорем?»

Бисёри масеҳиён дар шароитҳои душвор чунон муносибат мекунанд, гӯё ки маҳз ҳамин чиз дар осмон рӯй дода истодааст. Шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки Падар ба Исо гуфта бошад: «Исо, Қимро аз кор озод карданд, чунки ҳамкори имондори вай дар бораи ӯ дурӯғ гуфт. Мо чӣ кор кунем? Оё Ту дар Замин ягон ҷои кори холи дорӣ?» Ё: «Исо, Салли аллакай 34 сола аст, лекин ӯ то ҳол шавҳар накардааст. Оё Ту дар Замин ягон мардони муҷаррад барои ӯ надорӣ? Чунки он марде, ки Ман барои Салли тайёр карда будам, бо дугонаи беҳтаринаш хонадор шуд, ки ӯ нисбати Салли тӯҳмат карда, дили ӯро аз Салли хунук гардонида буд». Бисёр нодуруст, аҳмақона садо медиҳад, аммо муносибати мо дар бораи он шаҳодат медиҳад, ки мо Худоро маҳз ҳамин хел мефаҳмем.

Биёед мебинем, Юсуф имрӯз дар калисоҳои мо бо хафакунандагони худ чӣ тарз ҳисобро баробар карда метавонист. Агар ӯ ба мисли бисёри мо мебуд, медонед, ӯ чӣ

мекард? Нақшаҳои қасдро месохт. Ӯ худро бо чунин фикрҳо тасалли меод: «Вақте ки ман ба сари онҳо меравам, онҳоро мекушам! Барои он коре, ки бо ман карданд, онҳоро несту нобуд мекунам. Онҳо аз барои ин пурра нарх месупоранд».

Аммо агар муносибати Юсуф бо бародаронаш чунон мебуд, Худо ӯро мегузошт, ки дар ҳамон зиндон пӯсидан гирад! Зеро агар ӯ аз маҳбас бо чунин хоҳиш ва ниятҳо мебаромад, ӯ ҳар як сардори ояндаи даҳ сибти Яҳудоро мекушт. Ва ба ин шумора Яҳудо низ дохил мешавад, ки аз он сибт Масеҳ мебоист таваллуд шавад.

Ҳа, он одамоне, ки бо Юсуф бисёр беадолатона рафтор карданд, сарқабилҳои Исроил буданд! Вале Худо ба Иброҳим ваъда дода буд, ки аз ӯ халқи бузургро ба вучуд меоварад. Ба воситаи онҳо, билохира, Худи Худованд Исо омаданаш лозим буд! Юсуф намегузошт, ки хафагӣ ба дилаш дарояд ва пешбини Худо нисбати ӯ ва бародаронаш дар ҳаёти онҳо тасдиқ шуд.

Оё аз ин ҳам бадтар шуда метавонад?

Ҳабсхона барои Юсуф вақти санҷиш ва имкониятҳои нав буд. Ҳамроҳи Юсуф дар зиндон ду асир низ партофта шуда буданд: ҳар дуи онҳо хобҳои ташвишвар диданд. Юсуф ҳар дуи ин хобро дақиқ таъбир кард, ки ин ҳайратовар буд. Яке аз асирон ба вазифаи худ барқарор шуданаш лозим буд, дар айни замон дигарашро ба қатл расондан лозим буд. Юсуф аз ҳамон як асир, ки ӯро бояд дар ҳамин лаҳзаҳо озод мекарданд, хоҳиш намуд, ки дар борааш ба ёд оварад, ҳангоме ки ӯ боз дар назари фиръавн писанд меояд. Он шахс боз ба хизмати фиръавн шурӯъ кард, аммо дар давоми ду сол ӯ он ҷо ягон калима дар бораи Юсуф ба забон нагирифт. Ин боз як сабаб барои озурдахотирии Юсуф буд, боз як имконияти хафа шудан.

Иродаи Худо комил аст

Соате фаро расид, ки фиръавн бисёр хоби ташвишвар дид. Ягон ситорашиносон ва ҳакимони ӯ маънои ин хобро фаҳмонда натавонистанд. Маҳз дар ҳамин лаҳза хизматгори озодшуда Юсуфро ба хотир овард. Ӯ нақл кард, ки чӣ тарз Юсуф хоби ӯ ва асири дуюмро таъбир кард. Юсуфро назди фиръавн оварданд ва ӯ ба шоҳи Миср таъбир кард, ки хоб маънои наздикшавии гуруснагири дорад ва ба ӯ машваратҳои боҳикмат дод, ки ба ин бӯҳрон тайёри дидан лозим аст. Фиръавн ба зудӣ Юсуфро боло бардошт ва ӯро баъд аз худ ба ҷои дуюм барои роҳбарии Миср таъин кард. Юсуф ба воситаи ҳикмате, ки ба ӯ аз тарафи Худо дода шуда буд, мамлакатро ба замони саҳти наздик омадаистода тайёр кард. Баъдтар, вақте ки гуруснагӣ тамоми халқҳои машҳури он замонро фаро гирифт, бародарони Юсуф маҷбур шуданд барои кӯмак ба Миср раванд. Агар Юсуф ягон зиддият дар дили худ нисбати бародаронаш медошт, онгоҳ ин вақти хуб барои қасосгирӣ мешуд. Ӯ метавонист онҳоро якумра ба маҳбас бандӣ кунанд, азоб диҳад ё ҳатто кушад ва ҳеҷ кас ӯро айбдор намекард, чунки вай баъд аз фиръавн шахси дуюм буд. Бародаронаш дар назди фиръавн ҳеҷ қадру қимат надошанд. Аммо Юсуф ба бародарони худ бепул нон дод. Баъдан барои оилаҳои онҳо замини беҳтарин дар Миср ҷудо карда шуд, ва онҳо аз ҳосили ин замин меҳӯрданд. Дигар хел карда гӯем, ба онҳо аз ҳама замини хуб дар тамоми Миср дода шуда буд. Юсуф баракат дод, онҳоеро, ки ӯро лаънат карда буданд, ва ба нафраткунандагони худ некӣ кард (Матто 5:44). Худо пешаки медонист, ки бародарони Юсуф чӣ кор мекунанд. Худованд медонист, ки онҳо чунин рафтор мекунанд, пеш аз он ки ӯ ба Юсуф хобҳоро дод, ё пеш аз он, ки ягон нафар аз онҳо умуман таваллуд шуда буд.

Барои мондани қадами оянда, ба он нигоҳ кунед, ки Юсуф ба бародарони худ чӣ гуфт, вақте ки онҳо боз вохӯрданд: «Вале акнун ғамгин ва мутаассиф нашавед, ки маро ба ин ҷо фурӯхтаед;

зеро ки Худо маро пеш аз шумо барои ҳифзи ҳаёт фиристод. Зеро ҳоло ду сол шудааст, ки қаҳатӣ бар замин ҳукмфармоист ва боз панҷ соли дигар на шудгор мешавад, на дарав. Лекин Худо маро пеши шумо фиристод, то ки шуморо дар замин боқӣ гузорад ва бо наҷоти бузурге ҳаёти шуморо ниғаҳ дорад. Пас, на шумо маро ба ин ҷо фиристодаед, балки Худо... » (Ҳастӣ 45:5-8). Ба Забур 104:16,17 нигаред: «Ва қаҳатиро бар замин бихонд; ҳамаи манбаъҳои нонро нобуд кард. Пеш аз онҳо мардеро фиристод: Юсуф ба ғуломӣ фурӯхта шуд».

Кӣ Юсуфро фиристод? Бародаронаш ё Худо? Аз даҳони ду шоҳид мо мебинем, ки Худо ӯро фиристод. Юсуф ба бародарони худ фаҳмо карда, гуфт: «На шумо маро ба ин ҷо фиристодаед». Гӯш кунед, ки Рӯҳ чӣ мегӯяд!

Чи хеле ки ман аллакай гуфтам, ҳеҷ кадом одами миранда, ё шайтон иродаи Худоро аз ҳаёти шумо бароварда наметавонад. Агар шумо ин ростиро қабул намоед, вай шуморо озод мекунад. Аммо як одам ҳаст, ки метавонад шуморо аз иродаи Худо барорад, ин одам - худи шумо!

Дар бораи халқи Исроил фикр кунед. Худо ба онҳо озодкунанда, Мӯсорро фиристод, то ки онҳоро аз ғуломии Миср барорад ва ба Замини ваъдашуда орад. Як солро дар биёбон гузаронида, доҳиёни Исроил ҷосусонро фиристоданд, то ки Замини ваъдашударо аз назар гузаронанд. Ҷосусон баргашта омада, шикоятро шурӯъ карданд. Онҳоро халқе, ки дар он замин зиндагӣ мекарданд, тарсонданд, ки онҳо аз исроилиён дида, баландтару боқувваттар буданд ва дар корҳои ҳарбӣ бомаҳораттар буданд.

Тамоми халқи исроил, ба ғайр аз Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб, бо ин доҳиён розӣ шуданд. Ба назари одамон чунин менамуд, ки Худо онҳоро ба ин ҷо аз барои мурдан овард. Онҳо аз Мӯсо ва Худо хафа шуданд. Онҳо зиёда аз як сол дар чунин ҳолат буданд. Хафагии онҳо ба он оварда расонд, ки ин насл ҳеҷ гоҳ Замини ваъдашударо надид.

ДОМИ ШАЙТОН

Бисёрии одамон боҳасос ба Худо хизмат мекарданд, лекин аз барои он ки бо онҳо ё одамони шарир ё масеҳиёни ҷисмонӣ бад рафтор карданд, ба шароитҳои душвори ҳаёти афтоданд. Ростӣ дар он аст, ки нисбати онҳо дар ҳақиқат беадолатона рафтор кардаанд. Лекин хафа шудан, яъне иҷро кардани нақшаи душман аст ва нақша аз он иборат аст, ки онҳоро аз иродаи Худо барорад.

Агар хафагириро қабул накунед, дар иродаи Худо мемонед. Агар хафа шавед, душман шуморо ғулом мегардонад, то ки шумо ирода ва хоҳиши ӯро иҷро кунед. Қарор кунед, ки чиро интиҳоб мекунед. Хафа нашудан бисёртар фоиданок аст.

Мо бояд фаҳмем, ки ҳеҷ чиз бар зидди мо қабул карда намешавад, бе он ки Худованд пешакӣ дар бораи он наредониста бошад. Агар шайтон метавонист моро нобуд созад, ҳар вақте ки дилаш мехоҳад, ӯ кайҳо моро нобуд мекард, барои он ки одамонро бисёр бад мебинад. Ҳама вақт ин насиҳатро дар хотир дошта бошед:

Озмоише ки ба сари шумо омадааст, ҷуз озмоиши оддии инсонӣ чизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабукӣ (дар матни англисӣ «имконияти мушаххаси озодшавӣ») ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед (1 Қўринтиён 10:13).

Пайҳас кунед, ки ин ҷо чӣ гуфта шудааст «имконияти мушаххаси озодшавӣ», на ин ки «имконият барои озодшавӣ». Худо ҳамаи шароитҳои нохуше, ки дар оянда ба сари мо меоянд, мебинад, чи қадаре ки онҳо калон набошанд ҳам, Ӯ имконияти мушаххаси аз онҳо озод шуданро пешбинӣ намудааст. Ва боз чӣ аз ҳама аҷоибаш: бисёр вақт он чизе, ки монанди вайрон кардани иродаи Худо аст, дар асл роҳ барои иҷроиши он мегардад, агар мо ба Худо гапдаро монем ва хафа нашавем. Аз ин сабаб дар хотир доред: ба Худо итоаткор монед, хафагириро

ЧӀ ХЕЛ ЧУНИН ЧИЗ БО МАН РӀЙ ДОД?

қабул накунед: «...ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт» (Яъқуб 4:7). Агар дар дили худ ба хафагӣ роҳ надихем, ба шайтон муқобилат мекунем. Хоб ё рӯё, эҳтимол, ба тавре, ки шумо интизор будед, ичро намешавад, вале Каломи Ӯ ва ваъдаҳои Ӯ то абад бовафо мемонад, онҳо шуморо ҳеҷ гоҳ фиреб намекунад. Хатари ичро нашудан танҳо он вақте мавҷуд аст, ки агар мо ба Худо гапдaro набошем.

Дигар намуди таслим кардан

Миқдори ками одамон аз тарафи бародарони худ муносибати даҳшатнокро ба мисли Юсуф аз сар гузаронидаанд. Агар душманонаш бо ӯ чунин рафтор мекарданд, ӯ то ин дараҷа азоб намекашид. Онҳо бародарони аслии ӯ буданд, ҷисм ва хуни вай. Онҳо касоне буданд, ки ӯро мебоист рӯҳбаланд, дастгирӣ, ҳимоя ва ғамхорӣ кунанд. Магар аз он муносибати золимонае, ки нисбати Юсуф карданд, муносибати сахттару золиментарро тасаввур кардан мумкин аст?

**АГАР БАРОДАР Ё ХОҶАР
ТУРО РАД КАРДА,
ХАШМГИН ШАВАД, ЯК
ГАП, АММО РАДШАВИРО
АЗ ТАРАФИ ПАДАР АЗ
САР ГУЗАРОНИДАН,
ТАМОМАН ГАПИ ДИГАР
МЕБОШАД.**

БОБИ 4

ПАДАРАМ, ПАДАРАМ!

*Ва бингар, эй падарам,...бидон ва яқин бидор,
ки бадӣ ва қинояте дар дасти ман нест, ва ман
дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту
камин мегузорӣ, то ки қони маро бигирӣ.*

- 1 Подшоҳон 24:12

Дар боби гузашта мо баррасӣ кардем, ки чӣ тарз бародарони Юсуф кӯшиши ӯро нобуд сохтан карданд. Мо дидем, ки чӣ қадар дардро ӯ аз барои хиёнати онҳо аз сар гузаронид. Эҳтимол, шумо дар чунин ҳолат ҳастед. Шумо аз тарафи онҳое таслим карда шудед, ки ба шумо зиёдтар наздиканд. Мумкин аз онҳо муҳаббат ва рӯҳбаландкуниро шумо интизор будед.

Дар ин боб ман мехоҳам шароитеро дида бароям, ки аз хиёнати бародар дида, зиёдтар дардовар аст. Як тарафи масъала радкунӣю хашми бародарро аз сар гузаронидан, аммо радкунӣ ва хашми падарро аз сар гузаронидан тамоман дигар аст. Вақте ки ман дар бораи падарон мегӯям, ман на танҳо падарони биологиро дар назар дорам, аммо ҳар як лидерҳоро, ки Худо ба мо мегузорад. Ин он одамоне, ки бояд моро дӯст доранд, насиҳат кунанд, ғизо диҳанд ва нисбати мо ғамхорӣ кунанд.

Муносибати дутарафаи муҳаббат ва нафрат

Барои тадқиқ кардани мисол, ки дар он падар хиёнаткор шуд, муносибати байни шоҳ Шоул ва Довудро дида мебароем (1 Подшоҳон 16-31). Ҳаёти онҳо пеш аз вохӯрӣ печутоб хӯрд, вақте ки Самуил, пайғамбари Худо, Довудро барои подшоҳии Исроил тадҳин кард. Довуд бо ҳаяҷон фикр карда, дар ҳайрат монд: «Ин он шахсе, ки Шоулро тадҳин карда буд. Пас, ман дар ҳақиқат шоҳ мешавам!» Шоул аз рӯхҳои палид азоб мекашид, чунки Худоро гӯш накард. Агар ягон кас най навозад, танҳо он вақт сабукӣ меомад. Хизматгори Шоул як шахси ҷавонро мечустанд, ки барои ӯ навозад, ва Довуд, писари Йисойро ёфтанд. Шоҳ Шоул аз қафои Довуд нафарро фиристод ва хоҳиш кард, ки ба қаср омада, ба ӯ хизмат кунад. Довуд ҳатман чунин фикр кард: «Худо иҷрои ваъдаи Худо, ки ба воситаи пайғамбар Самуил дода буд, шурӯъ карда истодааст. Шубҳа нест, ки ман дар назари шоҳ писанд меоям. Ин зинаи аввали ман ба роҳи подшоҳӣ мешавад».

Боре падари Довуд аз ӯ хоҳиш кард, ки ба бародарони калонаш, ки дар майдони муҳориба бо фалиштиён буданд, озӯқаворӣ барад. Ба он ҷо расида, Довуд ҷанговари яккатани фалиштиён Ҷолиётро дид, ки ӯ дар давоми чил рӯз ҷанговарони Худоро таҳқир карда буд. Довуд медонист, ки шоҳ ба ҳар касе, ки ин азимҷуссаро ғалаба мекунад, духтари худро медиҳад.

Довуд назди шоҳ омада, хоҳиш кард, ки бо Ҷолиёт ба ҷанг

барояд. Ў Қолиётро кушт ва духтари шоҳро гирифт. Дар он замон ӯ аллақай ба назари шоҳ писанд омада буд, ва ба қаср даъват шуда буд, то ки ҳамроҳи шоҳ зиндагӣ кунад. Йонӯтон, писари калонии Шоул, бо Довуд аҳди дӯстии абадӣ баст. Ҳама он чизе, ки Шоул ба Довуд супориш медод, ӯ ба хубӣ онро анҷом медод, зеро ки Худо ба ӯ ёрдам мекард. Шоҳ фармон дод, ки Довуд дар як миз бо писаронаш хӯрок хӯрад.

Довуд дар ҳаяҷон буд. Ў дар қаср зиндагӣ мекард, аз дастархони шоҳ нон меҳӯрд, духтари шоҳро ба занӣ гирифт, бо Йонӯтон дӯст буд, ва дар ҳамаи корҳои ҳарбиаш муваффақ буд. Ў дар назари халқи Исроил писанд омада буд ва халқ ӯро дӯст медошт. Ў дида метавонист, ки чӣ тавр нубуввати Самуил иҷро мегардад. Шоул Довудро аз ҳамаи хизматгорони боқимонда зиёдтар ҳурмат мекард.

Ў барои Довуд мисли падар шуда буд. Довуд боварии комил дошт, ки Шоул ӯро таълим ва тарбия медиҳад ва рӯзе ӯро дар тахт мешинонад. Довуд аз бовафой ва файзи Худо хурсандӣ мекард. Лекин ногаҳон ҳамааш тағйир ёфт.

Вақте ки Шоул ва Довуд аз муҳориба бармегаштанд, занҳо аз тамоми шахрҳои Исроил дар назди онҳо баромаданду рақс карданд ва суруд хонданд: «Шоул ҳазорҳоро кушт, Довуд бошад даҳҳо ҳазорро». Ин Шоулро ба ғазаб овард ва аз ҳамон рӯз сар карда, ӯ ба Довуд нафрат пайдо кард. Ду дафъае, ки Довуд най менавохт, Шоул кӯшиши куштан кард.

Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст, ки Шоул нисбати Довуд нафрат дошт, чун медонист, ки Худо бо Довуд аст, на бо ӯ. Довуд маҷбур буд бо гурехтан худро наҷот диҳад ва аз ин сабаб ба биёбон гурехт. «Ин чӣ гап бошад? - фикр мекард Довуд. Шахсе, ки пештар мураббии ман буд, кӯшиш дорад маро бикушад. Ман чӣ кор кунам? Шоул - хизматгузори аз тарафи Худо тадҳиншуда. Агар ӯ зидди ман бошад, ман кадом имкониятҳоро барои муваффақият дорам? Ў шоҳ аст, одами Худо, аз тарафи халқи Худо қабулшуда. Чаро Худо ба ҳамаи ин роҳ дод?»

ДОМИ ШАЙТОН

Шоул Довудро аз як биёбон то ба дигараш, аз як ғор то ба дигараш, ҳамроҳи се ҳазор ҷанговарони исроилиї таъқиб мекард. Онҳо танҳо як мақсад доштанд: куштани Довуд.

Дар ин лаҳза аз ваъда фақат сояш монда буд. Довуд дигар дар қаср зиндагӣ намекард ва аз дастархони шоҳ нон намехӯрд. Ё дар ғорҳои нам мегашт ва хӯроки боқимондаи ҳайвонҳои дар биёбон бударо мехӯрд. Ё дигар ҳамроҳи шоҳ наменишаст, ӯ аз тарафи одамоне таъқиб карда мешуд, ки як вақте бо ӯ паҳлӯ ба паҳлӯ ҷанг мекарданд. Ё ҷойгаҳи гарм ва хизматгорон надошт ва аз тарафи дарбориён дигар таърифхоро намешунид. Занашро ба дигар шахс дода буданд. Ё медонист, ки оворагарди танҳо ва бе ватан будан чист.

Бояд қайд кард, ки Худо Довудро барои парастории Шоул дод, на шайтон. Барои чӣ Худо на танҳо роҳ дод, балки ҳамаи воқеаҳои рӯйдодаро ба нақша гирифта буд? Чаро ба Довуд рӯи хуш дода, ба тарафи худ кашиданд, танҳо аз барои он ки баъд якбора дигар шуданд? Барои Довуд давраи озмоиш сар шуд, ӯ на танҳо аз Шоул, балки аз Худо норозӣ шуда, шикоят карда ва хафа шуда метавонист. Саволҳои азиятдиҳанда озмоишро қувват медоданд, то ки ҳикмати Худо ва иродаи Худоро зери шубҳа гузоранд. Шоул бо ҳар роҳ ин ҷавонро куштан мехост ва беақлии ӯ меафзуд. Довуд ғамгин шуд.

Коҳинон аз шаҳри Нуб фикр карданд, ки ӯ хизматгори шоҳ аст, барои ҳамин Довудро бо хӯрок ва ҷои зист таъмин карданду боз ба ӯ шамшери Ҷолиётро доданд. Онҳо намедонистанд, ки Довуд аз Шоул мегурезад. Вақте ки аз Худо дар бораи Довуд пурсиданд, онгоҳ Довудро гӯсел карданд, то ки ғазаби шоҳро ба худ наоранд. Шоул дар ин бора фаҳмида, ба ғазаб омад. Ё ҳаштоду панҷ коҳинони бегуноҳи Худоро кушт ва тамоми шаҳри Нубро: мардон, занон, ҷавонон, кӯдакон, шутурон, харон ва гӯсфандонро ба дами шамшер кушт. Ё бар зидди одамони бегуноҳ ва ҳайвонот доварӣ кард, ҳол он ки бар зидди амалекиён карданаш лозим буд. Ё қотил буд. Чӣ тавр Худо чунин одамро бо Рӯҳи Худ тадҳин кард? Боре Шоул фаҳмид, ки Довуд

дар мағораи Эйн-Чадӣ аст, ҳамроҳи худ се ҳазор чанговаронро гирифта, аз қафои ӯ рафт. Дар вақти таъқибот ӯ барои истироҳат дар назди даромади як ғор истод ва намедонист, ки Довуд дар қафои ӯ пинҳон аст. Шоул назди худ ҷомаи подшоҳии худро гузошт. Довуд номаълум аз ҷои пинҳоншудааш баромад ва домани ҷомаро бурида гирифта, номаълум пинҳон шуд. Баъд аз он ки Шоул аз ғор баромад, Довуд то замин сачда кард ва ба ӯ гуфт: «Ва бингар, эй падарам, ...бидон ва яқин бидор, ки бадӣ ва ҷинойате дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки ҷони маро бигирӣ» (1 Подшоҳон 24:12).

Довуд ба Шоул нидо кард: «Падарам! Падарам!». То ки барои шумо фаҳмотар бошад: ӯ хитоб кард: «Бубин, ки дили ман чӣ хел аст! Ба ман падар шав. Ман ба роҳбар эҳтиёҷ дорам!» - дили Довуд бо умед зиндагӣ мекард.

Падарон дар кучоанд?

Ман чунин додзаниро дар дили мардон ва занони бешумори бадани Масеҳ шунидаам. Аксарияти онҳо одамони ҷавон мебошанд, ки даъвати Худоро доранд. Онҳо барои падардор шудан дод мегӯянд - барои одаме, ки онҳоро таълим медиҳад, дӯст медорад, дастгирӣ ва рӯҳбаланд мекунад. Ана барои чӣ Худо гуфтааст, ки Ӯ «дили падаронро сӯи писарон, ва дили писаронро сӯи падарон хоҳад баргардонид, мабодо биёям ва заминро ба таҳлука гирифтор намоям» (Малокӣ 4:6).

Мамлакати мо дар солҳои 1940-1950 аз падарони худ (волидайн, лидерҳо ва хизматгузорҳо) маҳрум шуд ва имрӯз бошад ҳолати мо бадтар аст. Монанди Шоул бисёрии лидерҳо дар хонаҳои мо, дар ширкатҳо ва калисоҳо зиёдтар барои мақсадҳои шахсии худ ғам мехӯранду дар бораи ҳаёти насли наврас парвоя надоранд.

Онҳо ба халқи Худо ҳамчун ба имконияте, ки барои амалӣ

ДОМИ ШАЙТОН

гардидани рӯёи худ истифода кардан мумкин аст, нигоҳ мекунанд, ба ҷои он ки рӯёи худро ҳамчун восита барои хизмат ба халқи Худо истифода кунанд. Комебиҳои рӯёро бо нархи ҳаёти ҷароҳатдида ва дилҳои шикаста сафед мекунанд. Ба хоҳири комеби ёфтан чунин лидерҳо бо вичдони худ ба гузашткунӣ (созиш) мераванд ва бо ин адолат, шафқат, ростқавлию муҳаббатро қурбонӣ мекунанд. Қарори онҳо дар пулҳо, рақамҳо ва муваффақиятҳо асос меёбад. Ин дарро барои чунин муносибат бо одамон, ки Довуд аз сар гузаронд, мекушояд. Охир Шоул баҳонаи хуб дошт: ӯ подшоҳии худро ҳимоя карданаш лозим буд. Бисёрии лидерҳо бо одамон чунин муносибат мекунанд ва онро бо паҳнкунии Инҷил сафед мекунанд.

Чӣ қадар лидерҳо одамони худро аз сабаби гумонбарӣ аз даст доданд? Чаро ин лидерҳо чунин гумонбар ҳастанд? Чунки онҳо ба Худо хизмат намекунанд. Онҳо ба рӯёи худ хизмат мекунанд. Ба монанди Шоул онҳо ба даъвати худ боварӣ надоранд ва ин дар дилҳои онҳо рашк ва ғурурро меоварад. Онҳо дар дигар одамон мавҷудияти қобилиятҳои некӯкорию эътироф мекунанд ва тайёранд чунин одамонро то он даме, ки ин барояшон ғоиданок аст, истифода баранд. Шоул аз муваффақияти Довуд ҳаловат мебард ва баъд дид, ки ӯ хатарнок аст. Баъд аз ин ӯ Довудро ба вазифаи паст гузошт ва барои куштан баҳона меҷуст.

Ман бо бисёр мардон ва занони ҷавон ҳамсӯҳбат шудам: онҳо чунон одамро мекофтанд, ки зери роҳбарии ҳамон кас шаванд. Онҳо ба чунон лидер итоат кардан мехостанд, ки онҳоро шогирд кунанд. Ин мардону занони ҷавон худро ҷудою танҳо ҳис мекарданд. Онҳо касеро мекофтанд, ки барояшон падар шавад. Лекин Худо роҳ дод, ки аз радшавӣ ва танҳоӣ гузаранд. Чунки Худо мехост он чизеро, ки дар Довуд кард, дар онҳо низ бикунанд. Бодиққат гӯш диҳед, ки Рӯҳ чӣ мегӯяд.

Довуд нисбати он ғам мехӯрд, ки Шоул ӯро одами бад ва шӯришгар меҳисобид. Ӯ ҳатмист, ки дили худро тадқиқ кард:

«Хатогии ман дар чист? Чаро дили Шоул ин қадар зуд бар зидди ман шуд?» Довуд фикр мекард, агар ӯ муҳаббати худро ба Шоул исбот карда тавонад, онгоҳ шоҳ рӯйхушии худро бармегардонад, ва онгоҳ нубуввати Самуил ичро мешавад. Ана барои чӣ ӯ хитоб кард: «Баъзеҳо гуфтанд, ки туро бикушам, вале ман туро амон додам. Ман танҳо ҷомаи туро буридам, бидон ва яқин бидор, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест» (ниг. 1 Подшоҳон 24:12).

Одамоне, ки радкунии падарёлидерро аз саргузаронидаанд, зуд дар ҳама чиз худро айбдор мекунанд. Онҳо боазоб фикр мекунанд: «Ман чӣ кардам? Оё дили ман нопок буд? Кӣ дили лидерро бар зидди ман кард?»

Фикр мекунанд, ки агар вафодорӣ ва қадрашонро нишон диҳанд, онҳоро қабул мекунанд. Афсӯсона, чи қадаре ки онҳо боғайрат инро накунанд, ҳамон қадар худро радшуда ҳис мекунанд.

Кӣ қасди маро мегирад?

Шоул ба боинсоф будани Довуд иқрор шуд, Довуд ӯро кушта метавонист, аммо инро накард. Аз ин сабаб ӯ ва одамонаш рафтанд. Довуд, шояд, фикр кард: «Акнун шоҳ маро барқарор мекунад. Ҳоло нубувват ичро мегардад. Бешак, ӯ дили маро мебинад, ва муносибати худро ба ман тағйир медиҳад».

Саросема нашав, Довуд! Баъд аз якчанд рӯз ба Шоул хабар доданд, ки Довуд дар теппаи Ҳакило пинҳон аст. Шоул аз сари нав ҳамроҳи худ боз ҳамон се ҳазор аскаронро гирифта, аз қафои ӯ равон шуд. Ман бовариӣ комил дорам, ин Довудро озурдахотир кард. Ӯ дарк кард, ки Шоул ӯро дидаю дониста ва аниқ ӯро куштан мехоҳад. Чӣ хел радшавиро ӯ мебоист ҳис мекард! Шоул дили Довудро медонист ва ба ҳар ҳол бар хилофи ӯ баромад. Довуд ҳамроҳи Абишой ба истироҳатгоҳи Шоул омад. Ҳеҷ касе аз посбонон ӯро надид, зеро Худо ба онҳо

ДОМИ ШАЙТОН

хоби сахт дода буд. Ин ду нафар аз байни ҳамаи артиш гузашта, ба он ҷое, ки Шоул хобида буд, омаданд.

«Абишой ба Довуд гуфт: Худо имрӯз душмани туро ба дасти ту супурдааст; ва алҳол ба ман изн бидех, то ки ўро бо як зарбаи найза ба замин бидўзам, ва барои зарбаи дуюм ҳоҷат нахоҳад буд» (1 Подшоҳон 26:8). Ба фикри Абишой, Довуд ба ў иҷозат медиҳад, ки Шоулро бидушад. Якумаш, Шоул бераҳмона ҳаштоду панҷ коҳинони бегуноҳро ҳамроҳи оилаҳояшон кушт! Дуюм, Шоул ҳамроҳи артиши сеҳазора баромад, то ки Довуд ва пайравони ўро бидушад. «Агар ту якум шуда, душманро накушӣ, - чунин фикр мекард Абишой, - ў ҳатман туро мекушад. Ин худмуҳофизаткунӣ аст. Ҳар як суд инро сафед мекунад!» Сеюм, Худо ба воситаи Самуил Довудро барои подшоҳии Исроил тадҳин кард. Довуд бояд мероси худро ба даст орад, агар ў иҷрошавии нубуввати Самуилро дидан хоҳад. Чорум, Худо ба тамоми артиш хоби чуқур дод, то ки Довуд ва Абишой бевосита ба пеши Шоул рафта тавонанд. Барои чӣ боз Худо инро кард? Ба назари Абишой ин хел имконият дигар ҳеҷ вақт намешавад. Ҳамаи ин сабабҳо узрнок менамуданд. Агар Довуд ақаллан камтар аз Шоул хафа мебуд, ў худро ҳақ шуморида, ба Абишой иҷозат медод, ки Шоулро бо зарби найза ба замин дўзад.

Ҷавоби Довудро гӯш кунед:

«...ўро накуш, зеро кист, ки дасти худро ба масеҳи Худованд дароз карда, бечазо монда бошад?... қасам ба ҳаёти Худованд, ки ўро ё Худованд маҳв хоҳад кард, ё ачалаш расида хоҳад мурд, ё ба ҷанг рафта, нобуд хоҳад шуд; ҳошо аз тарси Худованд, ки ман дасти худро ба масеҳи Худованд дароз кунам!» (1 Подшоҳон 26:9-10).

Довуд Шоулро накушт, гарчанде ки ў шахсони бегуноҳро кушт ва марги Довудро меҷуст. Довуд аз барои худ қасос нагирифт, балки инро ба дасти Худо супорид.

Агар Шоулро мекушту ҳамаи ин корро ба анҷом мерасонид,

ҳам ба Довуд осон мешуду ҳам ба халқи Исроил. Довуд медонист, ки халқ мисли рамаи гӯсфандон бе чӯпон буд. Ӯ медонист, ки гург онҳоро аз барои хоҳишҳои худпарастонаи шахси ғорат мекунад. Ба ӯ мушкил буд, ки худро ҳимоя намекунад ва халқеро, ки дӯст медошт, аз шоҳи беақл ҳимоя накарданаш боз ҳам мушкилтар буд. Довуд ин қарорро қабул кард ва медонист, ки Шоул то ӯро накушад, ором намешавад.

Ӯ исбот кард, ки дили пок дорад, вақте ки Шоулро бори аввал раҳм кард. Аммо ҳатто он вақте ки имконияти дуум барои куштани Шоул дошт, вай ба ӯ даст нарасонд. Шоул тадҳиншудаи Худо буд ва Довуд ӯро барои доварӣ ба дасти Худо супорид.

Дили киҳо имрӯз монанди дили Довуд аст? Мо дигар якдигарро бо шамшери ҷисмонӣ намекушем, вале мо қасди якдигарро бо дигар намуди шамшер - бо забон мегирем. «Ҳаёт ва мамот дар дасти забон...» (Масалҳо 18:21). Калисоҳо ҷудо мешаванд, оилаҳо барҳам мехӯранд, никоҳҳо шикаст мехӯранд ва муҳаббат мемирад дар зери фишори суханоне, ки бо хафагӣ, бахашмоӣ ва ғамгинӣ гуфта шудаанд, ки ин суханон дар натиҷаи барҳамхӯрии умедҳо пайдо шудаанд. Мо аз дӯстони худ, оилаҳо ва лидерони худ хафа шуда, бо суханони хашминона, ғамгинона дигаронро ба нишон мегирем. Мумкин он маълумоте, ки мо мегӯем рост ва аниқ бошад, аммо ангезаҳою ниятҳоямон нопок аст.

Дар Масалҳо 6:16-19 гуфта шудааст: шахсе, ки дар миёни бародарон ситезаҳо меангезад, Худо аз онҳо нафрат дорад. Вақте ки мо гапи ростро бо мақсади вайрон кардани муносибат ё резондани обрӯи ягон кас мегӯем, ба ҳар ҳол, мо Худоро таҳқир мекунем.

Оё Худо маро барои фош кардани гуноҳи лидерам истифода менамояд?

Дар давоми ҳафт сол ман бо хизмати ёрирасонӣ машғул будам ва пастори ҷавонон будам, баъд Худо ману занамро ба хизматгузориҳои ҳозираамон овард. Ҳангоми дар хизмати пастори ҷавонон буданам, як нафар буд, ки ба ӯ ман ё мавъизаҳои кардаам маъқул набуд. Одатан маро чунин чизҳо ноором намекард, аммо ин шахс аз ман дида, мансаби баландтар дошт.

Ман боварӣ доштам, ки Худо ба ман супориш дод, ки ба ҷавонон каломи Худоро оиди покӣ ва ҷасорат мавъиза намоям. Писари ин лидер дар гурӯҳи ман буд. Ин шахси ҷавон бисёртар ва бисёртар ифшошавиро дар дили худ ҳис кард. Боре ӯ бо ашқҳо назди мо омад. Ӯ ғамгин буд, зеро дарк кард, ки он тарзи ҳаёте, ки ӯ дар хонаи худ медид, мутобиқат намекард, ба он, ки ман ӯ ва дигар ҷавононро даъват кардам.

Маълум шуд, ки ҷанҷолҳои шахси падарашро водор кардааст, ки оиди аз ман халос шудан қарори қатъӣ қабул кунад. Ӯ назди пастори калон рафт, то ки бо айбдоркуниҳои бардурӯғи худ, ғзаби ӯро нисбати ман бедор кунад. Баъд ӯ назди ман омада, нақл кард, ки то кадом андоза пастори калон гӯё бар зидди ман шудааст, аммо ӯ шахсан маро дастгирӣ кардааст. Ифода кардани эродҳои танқидӣ сар шуданд, ки рост бар ман ишора мекарданд. Он шахс ба ман табассум мекард, аммо нияти нобуд кардани маро дошт. Якчанд аъзои гурӯҳи ҷавонон ба ман гуфтанд, ки гӯё маро меҳоҳанд, озод кунанд. Ин хабарро писари он шахс бе хашму ғзаб паҳн кард, ӯ он чизеро, ки дар хона шунида буд, такрор кард. Маро ин ба хашм овард ва хостам даҳолат кунам. Ман назди он шахс омадам ва ӯ иқрор шуд, ки ҳамаи инро гуфтааст, аммо гӯё фақат фикри пастори калонро такрор кардааст.

Моҳҳо мегузаштанд, ба назар чунин менамуд, ки шароитро ҳамту тағйир додан номумкин аст. Ӯ ҳамаи алоқаро байни ман ва

пастори калон вайрон кард ва ҳеҷ имкониятро барои вохӯрӣ бо ӯ надод. Ин на танҳо ба ман дахл дошт, балки ба ҳамаи пастороне, ки ба ӯ маъқул набуданд. Оилаи ман доимо зери фишор буд, мо намедонистем дар он калисо меистем, ё ин ки моро пеш мекунанд. Мо хона харида будем, зани ман ҳомиладор буд ва ҷои рафтани ҳам надоштем. Ман бовар доштам, ки Худо маро ба ин калисо овард ва ман рафтан намехостам.

Зани ман бисёр асабонӣ мешуд: «Азизам, ман медонам, ки онҳо туро аз кор ҳолӣ кардан мехоҳанд. Ҳама дар ин бора ба ман мегӯянд».

«Онҳо маро ба кор нагирифтаанд ва бе розигии Худо ронда наметавонанд», - ман ба ӯ мегуфтам. Ӯ фикр мекард, ки ман ба шароитҳо ҳушёрона нигоҳ намекунам ва аз ман хоҳиш кард, ки худро ба даст гирам.

Билохира, ман дар бораи он фаҳмидам, ки қарор оиди сабукдӯшӣ кардани ман баромадааст. Пастори калон ба калисо эълон кард, ки дар гурӯҳи ҷавонон тағйирот ба вучуд меояд. Ман то ҳол бо ӯ дар бораи ҷанҷоли рӯйдода бо он лидер нагуфта будам. Ба ман гуфтанд, ки ман бо ӯ ва бо он шахс пагоҳ вомехӯрам. Худо бисёр аниқ ба ман гуфт, ки худро ҳимоя накунам.

Вақте ки рӯзи оянда ман бо пастори худ вохӯрдам, дида ҳайрон шудам, ки ӯ дар ҷои кориаш танҳо нишаста буд. Ӯ ба ман нигариста, гуфт: «Ҷон, Худо туро ба ин калисо фиристодааст. Ва ман намегузорам, ки ту аз ин ҷо равӣ». Ман сабукиро ҳис кардам. Худо маро дар лаҳзаи охирон ҳимоя кард.

«Чаро ин одам ин қадар бар зидди ту аст? - аз ман пурсид пастор. - Лутфан, ба назди ӯ бирав ва муносибататро дида баро».

Ба наздикӣ баъди ин вохӯрӣ ман исботи хаттии ин қарорро гирифтам, ки он лидер нисбати хизматгузори ман қабул карда буд. Ин қоғаз ангезаҳои аслии ӯро фош кард. Ман тайёр будам инро ба пастори калон барам.

ДОМИ ШАЙТОН

Дар он рӯз ман 45 дақиқа дуо гуфтам, кӯшиш мекардам, хиҷилшавӣ аз ман дур шавад. Ман гуфтам: «Ин одам бешараф ва беадолат аст. Ёро бояд фош кард. Дар ин хизматгузорӣ ӯ қувваи вайронкунанда аст. Ман бояд ба пастор нақл кунам, ки ӯ дар асл кӣ аст!» Ман худамро то ҳол бовар мекунондам, ки кори ёро бояд фош кард. «Ҳамаи он чизе, ки ман мегӯям - ин ҳуҷҷатҳо ва фактҳо аст, ва ба эҳсосот умуман дахл надорад. Агар инро бознадорем, беқонунӣ тамоми калисоро фаро мегирад».

Дар охир зиқ шуда, нола кардам: «Худовандо, Ту намехоҳӣ, ки ман ёро фош кунам, ман Туро дуруст фаҳмидам?» Вақте ки ин суханонро гуфтам, осоиштагии Худо дили маро пур кард. Ман дар ҳайрат мондам - Худо намехост, ки ман чизе қабул кунам, бинобар ин он далелҳоро партофтам. Баъдтар, ҳангоме ки ман ба шароитҳо нигоҳ кардам, фаҳмидам, ки ман бисёртар барои худ қасд гирифтани мехостам, ба ҷои он, ки касеро дар калисо ҳимоя намоям. Ана дар асл ман чиро мехостам. Ман худро бовар мекунондам, ки ангезаҳоям худпарастона нестанд. Маълумотҳои ман (ки ман онро хабар доданӣ будам) дақиқ буданд, вале ангезаҳои ман - нопок.

Як муддате гузашт ва боре, вақте ки ман пеш аз кор дар назди калисо дуо мегуфтам, он лидере, ки аз ман халос шудан мехост, бо мошинаш омад. Худо ба ман гуфт, ки назди ӯ равам ва фурӯтан шавам. Ман айни ҳамон замон муҳофизатро сар кардам: «Не, Худованд, вай бояд худаш назди ман ояд. Ё дар ҳама чиз айбдор аст». Ман дуо гуфтанро давом додам, вале Худо боз ба ман гуфт, ки ман зуд назди ӯ равам ва ошӣ шавам. Ман медонистам, ки инро Худо мегӯяд. Аз телефони корӣ ба ӯ занг зада, наздаш рафтам. Аммо он чизе, ки ман гуфтам ва чӣ тавр гуфтам, бисёр фарқ мекард, агар Худо аввал бо муносибати ман кор намекард.

Ман аз ӯ аз таҳти дил бахшиш пурсидам. «Ман шуморо танқид ва муҳокима кардам» - иқрор шуда гуфтам. Ё ҳамон замон мулоим шуд ва мо дар давоми як соат гап задем. Аз ҳамон рӯз ҳуҷҷумҳои ӯ бар зидди ман бас шуданд, ҳол он ки

мушкилиҳои байни ӯ ва баъзе дигар пасторон боқӣ монданд.

Баъд аз шаш моҳ, вақте ки ман берун аз Амрико хизмат мекардам, ҳамаи он бадиҳо, ки ин шахс карда буд, фош шуд ва ба пастори калон маълум гардид. Он ба ман умуман дахл надошту ба дигар соҳаҳои хизмат алоқаманд буд. Кори кардагаш аз донистагии ман бадтар буд. Ӯро ҳамон дам аз кор холӣ карданд.

Доварӣ омад, аммо на аз дастони ман. Он чизе, ки ӯ бо ман кардан мехост, бо худаш шуд. Аммо вақте ки бо ӯ ин ҳодиса рӯй дод, ман хурсанд набудам. Дилам ба ӯ ва оилааш месӯхт. Ман дарди ӯро мефаҳмидам, чунки худам аз ин хел чизҳо гузашта будам. Ман ӯро шаш моҳ пеш бахшида будам, ва акнун дӯст медоштам ва ният надоштам, ки ин чиз бо ӯ рӯй диҳад. Агар ӯро як сол пеш аз кор холӣ мекарданд, вақте ки ман аз ӯ хашмгин будам, онгоҳ рақс мекардам. Аммо дар он лаҳза, ман медонистам, ки нисбати ӯ тамоман хафагӣ надорам. Фурӯтанӣ ва барои худ қасд нагирифтани калиде буд, ки маро аз маҳбаси худ бо номи «хафагӣ» озод кард.

Баъд аз як сол ман ӯро дар фурудгоҳ дидам. Ман бо муҳаббати Худо пур будам. Ба наздаш давида рафта, ӯро ба оғӯш гирифтам. Ӯ гуфт, ки аҳволаш хуб аст, аз ин гап ман дар асл хушбахт будам. Агар ман дар вақташ назди ӯ ба ҷои кораш омада, худро фурӯтан намекардам, он рӯз дар фурудгоҳ ҳатто ба чашмонаш нигоҳ карда наметавонистам. Аз ҳамон лаҳза якҷанд сол гузашт, аммо ман ӯро дӯст медорам ва аз таҳти дил дидан мехоҳам, ки чӣ тавр ӯ дар иродаи Худо мегардад.

Довуд боҳикмат буд, ҳангоме ки ба Худо иҷозат дод, ки довари Шоул шавад. Шумо мепурсед: «Киро Худо барои доварӣ кардани хизматгори Худ Шоул истифода кард?» Фалиштиёнро. Шоул якҷоя бо писарони худ дар майдони муҳориба бо фалиштиён ҷанг карда, ҷон дод. Вақте ки ин хабар ба Довуд расид, ӯ тантана накард. Ӯ гирифт.

Як шахс ба Довуд таъриф кард, ки Шоулро ба даст овард. Ӯ

ДОМИ ШАЙТОН

умед дошт, ки бо ин ба назари Довуд писанд меояд, вале хабар самараи муҳолиф дод. «Чӣ тарз ту натарсидӣ, ки тадҳиншудаи Худоро бикушӣ?» - пурсид Довуд. Ӯ фармон дод, ки ин одамро ба қатл расонанд (ниг. 2 Подшоҳон 1:14-15).

«Ва Довуд дар бораи Шоул ва писараш Йўнотон бо... марсия навҳа кард» (2 Подшоҳон 1:17). Ва ба халқ фармон дод, ки дар шаҳрҳои фалиштиён нақл накунад ва хабар надиханд, ки «... чӣ гуна фурӯ ғалтиданд паҳлавонони» Исроил, то ки душман тантана накунад. Ӯ эълон кард: дар он ҷое, ки Шоул кушта шуда буд, борон набораду ҳосил нашавад ва тамоми Исроилро даъват кард, ки аз барои Шоул гиря кунанд. Ин аниқ ҳолати дили шахси хафашуда нест. Шахси хафашуда мегуфт: «Аҷаб шудааст!» Довуд боз пештар рафт. Ӯ оилаи боқимондаи Шоулро накушт. Ба ҷои ин ӯ ба онҳо марҳамат кард. Ба онҳо замин ва хӯрок дод, ва ба яке аз наслҳои ӯ иҷозат дод, ки дар сари мизи подшоҳӣ нишинад. Оё ин ба рафтори шахси хафашуда монанд аст?

Довудро рад кард он шахсе, ки мебоист падарвор рафтор кунанд, аммо ӯ ба Шоул ҳатто баъд аз марг бовафо монд. Ба лидер ё падаре, ки туро дӯст медорад, бовафо будан осон аст, магар ба он касе, ки туро куштан меҳоҳад, бовафо будан осон аст? Оё шумо мардон ва занони аз рӯи дили Худо мешавед, ё ин ки кӯшиши қасос гирифтани мекунед?

**АГАР ХУДО АЗ
ХИЗМАТГОРОНИ ХУД
ИНТИҚОМ ГИРАД, АЗ РЎИ
АДОЛАТ МЕШАВАД, ВАЛЕ
АГАР ХИЗМАТГОРОНИ
ХУДО БАРОИ ХУД
ИНТИҚОМ ГИРАНД,
БЕАДОЛАТӢ АСТ.**

БОБИ 5

ЧӢ ТАРЗ ОВОРАГАРДОНИ РӢҲОНИ ПАЙДО МЕШАВАНД

«... Ҳошо ва калло аз ҷониби Худованд, ки ман чунин амале ба оғои худ, масеҳи Худованд, бикунам, яъне дасти тааддӣ ба вай дароз кунам, зеро ки вай масеҳи Худованд аст». Ва Довуд одамони худро бо ин суханон лат дода, нагузошт, ки онҳо бар Шоул қиём кунанд.

– 1 Подшоҳон 24:7-8

Дар боби гузашта мо дидем, ки чӣ тарз бо Довуд бад рафтор кард одаме, ки мебоист падари ӯ шавад. Довуд ҳама вақт фаҳмидан мехост, ки кай ва чӣ рафтори нодуруст кард. Кадом қору рафтор ин қадар дили Шоулро ба зидди ӯ кард ва чӣ хел аз нав ба назари ӯ писанд омадан мумкин аст?

ДОМИ ШАЙТОН

Довуд бовафоии худро ба Шоул бо он исбот кард, ки ҳаёти ӯро бахшид, ҳол он ки худӣ шоҳ ҳаёти Довудро меҷуст.

Довуд ба Шоул то замин ҳам шуда, садо кард: «Бингар ва яқин бидор, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам».

Довуд сабукиро ҳис мекард, ҳангоме ки бовафогиашро ба лидери худ исбот мекард. Баъдтар ба ӯ боз ҳам хабари фишороваранда расида омад: Шоул мисли пештара хоҳиши куштани ӯро дорад. Аммо Довуд даст бардоштан нахост ба он касе, ки марги ӯро меҷӯяд, гарчанде ки Худо ба тамоми қўшунҳои Шоул хоби саҳт дода ва ба Довуд ҳамсафаре дода буд, ки аз ӯ иҷозати куштани Шоулро хоҳиш кард. Вале Довуд бо қадом тариқе ҳис кард, ки ин қўшунӣ хобида бо дигар мақсад - мақсади озмудани дили худӣ ӯ хизмат мекунад.

Худо дидан меҳост, ки Довуд мисли Шоул ба одамқушӣ қодир аст, ки подшоҳии худро муқаррар ва тасдиқ кунад, ё ин ки ӯ ба Худо иҷозат медиҳад, ки адолати тахти ӯро то асрҳо тасдиқ кунад.

Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: «Интиқом аз қониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, меғӯяд Худованд» (Румиён 12:19).

Агар Худо аз бандагони Худ интиқом гирад, аз рӯи адолат мешавад. Агар бандагони Худо барои худ интиқом гиранд, беадолатӣ аст. Шоул шахсе буд, ки барои худ интиқом гирифт. Ӯ Довудро - шахси ростқавлро дар муддати чордаҳ сол таъқиб мекард, ва қоҳинону оилаҳои онҳоро кушт.

Ҳангоме ки Довуд дар болои сари Шоули хобида меистод, ӯ ба санҷиши муҳим дучор шуд. Ин санҷиш нишон меод, ки дили Довуд мисли пештар ҳамчун чӯпони некӯкор аст, ё ин ки шарирӣ ва бешарафии Шоули «дум». Оё ӯ марди дили Худо мемонад, ё не? Ҳама чизро ба дасти худ гирифтани бисёр осон

аст, ба ҷои интизор шудан, ки кай адолати Худо зоҳир мешавад.

Худо хизматгузори Худо бо гапдарой месанҷад. Ӯ моро махсус ба чунин ҳолатҳо мегузорад, вақте ба назар мерасад, ки меъёрҳои дин ва ҷамъият рафтори моро сафед мекунад. Ӯ ба дигарон, махсусан ба онҳое, ки ба мо наздиканд, иҷозат медиҳад, ки моро барои худҳимоякунӣ даъват ва тарафдорӣ кунанд. Аммо ин роҳи Худо нест. Ин роҳи ҳикмати оламӣ, заминӣ ва роҳи ҷисмонӣ аст.

Ҳангоме ки ман дар бораи имконияти фош кардани лидери аз болои ман истода фикр кардам, дар хотир дорам, чӣ тарз бо он фикр мубориза мебардам, ки агар ӯро фош накунам, ӯ метавонад ба дигарон низ бадӣ кунад. Ман онгоҳ фикр карданро давом медодам: «Ман-ку танҳо гапи ростро хабар медиҳам. Агар инро накунам, пас чӣ хел ин бас мешавад?» Дигар одамон низ хоҳиши маро оиди фош кардани ӯ дастгирӣ карданд.

Аммо имрӯз ман медонам, ки Худо ба ман он далели хаттиро танҳо бо як сабаб дод: то ки маро бисанҷад. Оё ман мисли он шахс мешавам, ки маро нобуд кардан мехост, ё не? Ё ин ки ман барои доварӣ ва марҳамати Худо ҷой медиҳам, агар он шахс тавба кунад?

Чӣ тарз Худо лидерҳои вайронкорро истифода бурда метавонад?

Бисёр одамон мепурсанд: «Барои чӣ Худо одамонро зери роҳбарии лидерҳое мегузорад, ки ба хатогиҳои ҷиддӣ роҳ медиҳанд, ва баъзан умуман беқонунанд?»

Ба кӯдакии Самуил нигаред (1 Подшоҳон 2-5). Худо (на шайтон) ин шахси ҷавонро зери роҳбарии коҳини бадахлоқ Элӣ ва ду писарони нобакор Ҳофни ва Финҳос, ки онҳо ҳам коҳинон буданд, гузошт. Онҳо бо макру зӯрӣ ҳадаҳоро ба худ мегирифтанд ва бо заноне, ки дар даромадгоҳи хаймаи ҷамъомад ҷамъ мешуданд, зино мекарданд.

ДОМИ ШАЙТОН

Оё шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки ба хизматгузоре тобеъ ҳастед, ки чунин тарзи ҳаёт дорад? Хизматгузоре, ки то ҳамин дараҷа кори Рӯҳи Муқаддасро ҳис карда наметавонист, ки зани дуо гуфта истодаро маст гуфта, айбдор кард! Инсоне, ки то ба дараҷае нафсонӣ, ки аз ҳад зиёд дағал буд. То ба андозае бепарво, ки писарони худро, ки дар ҳуди калисо зино мекарданд, ягон чора наҷуст.

Аксарияти масеҳиён имрӯз худро таҳқиршуда меҳисобиданд ва дигар калисоро мечустанд, ва ба ҳама дар бораи тарзи ҳаёти беқонунонаи пасторон ва лидерон нақл мекарданд. Дар байни чунин бадахлоқӣ ба ман маъқул аст, ки дар бораи Самуили ҷавон гуфта шудааст: «Ва Самуили амрад пеши Эли хизматгузори Худованд буд...» (1 Подшоҳон 3:1).

Аммо бадахлоқӣ аз ҳад гузашта буд: «...каломи Худованд дар он айём камёфт буд, ва рӯъё ғанӯз маъмул набуд» (1 Подшоҳон 3:1). Ба назар чунин мерасид, ки Худо аз халқи яҳудӣ дур аст. Чароғи Худо мебоист қариб-қариб дар хонаи Худованд хомӯш гардад. Магар Самуил дигар ҷойро барои сачда кардан ҷуста буд ё не? Оё ӯ ба назди пирони қавм рафт, то ки назди онҳо беадолатии Эли ва писарони ӯро ошкор кунад. Оё ӯ кумита ташкил кард, то ки Эли ва писаронашро аз пасторӣ дур кунад? Не, ӯ ба Худо хизмат мекард!

Худо Самуилро он ҷо гузошта буд ва ӯ барои рафтори Эли ва писаронаш масъулият надошт. Худо ӯро зери роҳбарии онҳо гузошта буд, на барои онҳоро доварӣ кардан, балки ба онҳо хизмат кардан. Ӯ медонист, ки Эли ғуломи Худо буд ва Худо қодир аст бо хизматгузори Худ сарукор кунад.

Фарзандон падаронро ислоҳ намеkunанд. Ин масъулияти падарон аст, ки фарзандони худро таълим диҳанд ва ислоҳ кунанд. Худо барои моро тарбияю таълим додан шахсонеро додааст: акнун вазифаи мо бо онҳо сарукор доштан ва ба онҳо баробар шудан аст. Ин масъулият ва қарзи мо аст. Онҳоеро, ки дар сатҳи мо ҳастанд, бояд рӯҳбаланд кунем ва ҳамчун бародарон насиҳат кунем. Аммо дар ин боб, монанди пештара,

ман муносибати моро ба рафтори онӢое, ки аз болои мо гузошта шудаанд, дида мебароям.

Самуил ба хизматгузори Худо гузоштагӢ бе нияти ӯро доварӢ ё ислоӢ кардан хизмат мекард. Як маротиба Самуил сухани ислоӢкунанда гуфт, вақте ки ЭлӢ ба наздаш омада, аз ӯ хоӢиш кард, он нубуввате, ки Худо шаби гузашта ба ӯ дода буд, нақл кунад. Вале дар ин лаӢза ин сухани ислоӢкунанда на аз ҷониби Самуил, балки аз ҷониби Худо буд. Агар аксарияти одамон ин ростиро қабул мекарданд, калисоӢои мо тамоман дигар хел мешуд.

КалисоӢо қаӢвахона нест

Бисёр вақт одамон калисоро тарк мекунанд, агар ягон камбудиро дар роӢбарони худ мушоӢида намоянд. Мумкин онӢо норозӢ бошанд бо тарзи ӢадяӢамӢкунии пастор, ё бо он ки чӢ тарз пулӢо сарф карда мешаванд. Агар ба онӢо тарзи мавӢиза кардани пастор маӢқул набошад, аз калисо мераванд. Пастор дастнорас ё умуман мисли ошно мешавад. Ин рӯйхат на охир дорад ва на паӢлӯ. Ба ҷои бо мушкилӢ бархӯрда, умедро нигоӢ доштан, онӢо ба он ҷое медаванд, ки ба назарашон ягон ҷанҷол нест.

Биёед бо он розӢ мешавем, ки Исо ягона пастори комил мебошад. Пас барои чӢ мо февран аз мушкилиӢо мегурезем, ба ҷои он ки бо онӢо рӯ ба рӯ вохӯрем? Вақте ки мо ҷанҷолӢоро Ӣал карда наметавонем, одатан хафа мешавем. Баъзан мегӯем, ки хизмати пайӢамбаронаи мо Ӣамту қабул карда нашуд. Баъд аз калисо ба калисо меравем, дар ҷустуҷӯи ҷамъомад бо роӢбари камбудӢи надошта.

Дар тамоми Ӣаёти худ ман танӢо аъзои ду калисо дар штатӢои гуногун будам (дар муддати чордаӢ сол). Ман аз ду зиёд (аслан хеле зиёд) имкониятӢои аз роӢбари худ хафашавӢи доштам (аксарияти онӢо бо айби шахсии ман ё бетачрибагиам

ДОМИ ШАЙТОН

рӯй дода буданд). Ман имконият доштам нисбати роҳбари худ танқидчӣ ва пешакӣ муҳокима мекардагӣ шавам. Аммо рафтани аз калисо ҳалли мушкилот набуд. Рӯзе, дар байни ҳамаи ин шароит, Худованд ба ман аз Навиштаҷот гап зад:

«Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ гуселонида хоҳед шуд...» (Ишаъё 55:12).

Аксарияти масеҳиён аз калисоҳои худ ин хел намераванд. Онҳо фикр мекунанд, ки калисоҳо аз қаҳвахонаҳо умуман фарқ намеkunанд, барои ҳамин кадомаш маъқул бошад, ҳамонашро интихоб мекунанд! То ягон мушкили нашавад, меистанд. Вале ин умуман ба таълими Китоби Муқаддас мувофиқат намеkunад. На шумо қарор мекунед, ки ба кадом калисо равед. Худо инро қарор мекунад! Дар Китоби Муқаддас гуфта нашудааст: «Худо узвҳоро ҷо ба ҷо кард, ҳар яке аз онҳо дар таркиби бадан, чи хеле ки ба онҳо писанд аст». Баръакс дар он гуфта мешавад: «Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, ҷой додааст» (1 Қўринтиён 12:18).

Дар хотир доред, агар шумо дар ҷои дилхоҳи Худо бошед, шайтон кӯшиш мекунад, ба воситаи хафагиҳо шуморо аз он ҷо ронад. Ё мардҳоро занонро аз ҷои шинондаи Худо решақан кардан мехоҳад. Агар ӯ инро тавонад, муваффақият ба даст меорад. Агар шумо аз ҷои Худо додагӣ ҳатто дар вақти ҷанҷолҳои саҳт наҷунбед, нақшаҳои шайтонро барбод медиҳед.

Фиреби хатарнок

Ман дар як калисо якҷанд сол будам. Пастор яке аз беҳтарин воизон дар Амрико буд. Вақте ки ман бори аввал ба ин калисо омадам аз қувваи таълимоти библиявие, ки аз забони ӯ мебаромад, даҳонамро калон кушода мондам. Бо мурури замон вазифаи ман ба ин пастор хизмат кардан буд ва то ба

дараҷае бо ӯ наздик шудам, ки ҳамаи нуқсонҳо ва камбудихоӣ ӯро дида метавонистам. Ман ба дурустии қарорҳои ӯ вобаста ба хизматгузори шубҳа карданро сар кардам. Ман ӯро танқид ва доварӣ карданро оғоз намудам ва хафагӣ маро азоб доданро сар кард. Ӯ мавъиза мекард ва ман ягон хел рӯҳбаландӣ ё тадҳинро ҳис намекардам. Мавъизаҳои ӯ дигар ба дили ман на таъсир мекарду на ёрдам.

Дигар ҷуфти ҳамсарон дӯстони мо ва коргарони калисо буданд; чунин ба назар мерасид, ки онҳо низ мушоҳида кардаанд, он чизеро, ки ман мушоҳида карда будам. Худо онҳоро аз калисо баровард ва онҳо хизматгузори алоҳидаи худро шурӯъ карданд. Аз мо хоҳиш намуданд, ки бо онҳо равем. Онҳо медонистанд, ки чӣ тавр мо мубориза бурда, азоб мекашидем. Моро рӯҳбаланд карданд ва даъват карданд, ки мувофиқи даъвати Худо дар ҳаётамон рафтор намоем. Онҳо дар бораи ҳамаи хатогиҳое, ки пастор, занаш ва лидерҳои калисо содир намуда буданд, нақл мекарданд. Ва мо якҷоя чамъ шуда, худро дар ҳолати ноумедӣ, дар дом қапида шуда ҳис кардем.

Ба назар чунин мерасид, ки ин ҷуфт аз таҳти дил барои беҳбудии мо ғамхорӣ мекунад. Аммо ин муҳокимарониҳо равшанро ба оташ андохта, танҳо норозигӣ ва хафагии моро зиёдтар мекарданд. Чи хеле ки дар Масалҳо 26:20 гуфта мешавад: «Ҳезум набошад - оташ хомӯш мешавад, ва бадгӯӣ набошад - ситеза сокит мешавад». Он чизе, ки онҳо ба мо гуфтанд, эҳтимол маълумоти дуруст бошад, аммо ҳамаи ин дар чашмони Худо нодуруст буд, барои он ки ба оташи хафагии ҳам худашон ва ҳам мо ҳезум мепартофт.

«Мо медонем, ки ту марди Худо ҳастӣ, - онҳо ба ман гуфтанд. - Ана барои чӣ ту ҳамаи ин проблемаҳоро дар калисо дорӣ». Гапҳои хушрӯ буданд.

Ману занам ба якдигар гуфтем: «Дуруст гуфтед! Мо дар ҳолати бад ҳастем. Мо бояд аз он калисо равем. Ин пастор бо занаш моро дӯст медоранд. Онҳо барои мо пастор шуда,

ДОМИ ШАЙТОН

ғамхорӣ мекунанд. Одамон дар калисои онҳо моро ва он хизмате, ки Худо ба мо додааст, қабул мекунанд».

Мо калисои худамонро партофта рафтем ва ба он калисое, ки ин ҷуфти ҳамсарон роҳбарӣ мекарданд, омаданро шурӯъ намудем, аммо ин танҳо якчанд моҳ давом карду халос. Аз мушкилиамон гурехтем гуфта фикр мекардем, вале пайҳас намудем, ки муборизаи пештара дар дарунамон ҳоло ҳам буд. Мо дар рӯҳ хурсандиро ҳис намекардем. Мо метарсидем, ки аз он чизе, ки озод шудем, ба он бармегардем. Гӯё, ҳар он чизе, ки мо кардем, маҷбурӣ ва ғайритабиӣ буд. Мо ба ҷараёни Рӯҳ даромада наметавонистем. Акнун ҳатто муносибатҳои мо бо пастори нав ва занаш душвор шуд.

Дар охири охир, ман медонистам, ки мо бояд ба калисои аввалаи худамон баргардем. Мо баргаштем ва донистем, ки акнун боз дар иродаи Худо ҳастем, аммо зоҳиран чунин менамуд, ки дар ягон ҷои дигар моро беҳтар қабул карда, қадр мекунанд.

Пас аз он Худо гуфт: «Ҷон, Ман ҳеҷ гоҳ ба ту нагуфта будам, ки ин калисоро тарк кунӣ. Ту хафа шуда, рафтӣ!»

Ин айби пастори дигар ва занаш набуд, балки айби худӣ мо буд. Онҳо афсудахотирии моро фаҳмида буданд ва кӯшиш мекарданд, ки айни ҳамон масъалаҳоро дар дилҳои худ ҳал кунанд. Ҳангоме ки шумо дар иродаи Худо набошед, шумо наметавонед ба ягон калисо баракат ё кӯмак шавед. Вақте ки аз иродаи Худо мебароед, ҳатто муносибатҳои аз ҳама беҳтарин ноором мешаванд. Мо аз иродаи Худо баромада будем. Одамони хафашуда ба таври муайян ба ягон ҳодиса рафтор мекунанд, ва корҳоро мекунанд, ки дуруст менамоянд, вале илҳами Худоро надоранд. Мо даъват шудаем, ки амал кунем, на ин ки аксуламал нишон диҳем.

Агар мо ба Худо гапдари бошему Ёро ҷӯем ва Ё ҳеҷ чиз нагӯяд, онгоҳ медонед ҷавобаш чӣ аст? Ё, эҳтимол, ба мо мегӯяд: «Дар он ҷое, ки ҳоло ҳастӣ, ист. Ҳеҷ чизро тағйир надеҳ». Бисёр вақт

фишорро ҳис карда, мо аз ҷониби Худо барои сабук шудан калом меҷӯем. Вале Худо моро ба ин тафдон меандозад, то ки мо пок, устувор ва калон шавем, на аз барои он ки моро нобуд созад!

Дар давоми як моҳ ман имконият пайдо кардам, ки бо пастори калисои асосиам вохӯрам. Ман дар танқид ва исёни худ тавба кардам. Ӯ бо дили бузург маро бахшид. Мӯносибатамон бо ӯ боқувват шуд, ва хурсандӣ ба дили ман баргашт. Ман боз аз мавъизаҳои пастор баҳраманд шудам ва муддати дароз дар он калисо мондам.

Шинондашудагон мешукуфанд

Дар Китоби Муқаддас дар Забур 91:14 гуфта шудааст: «Онҳое, ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд, дар саҳнҳои Худои мо хоҳанд шукуфт». Пайхас кунед, ки маҳз «шинондашудагон» дар хонаи Худованд мешукуфанд. Бо растанӣ чӣ мешавад, агар шумо дар ҳар се ҳафта онро кӯч кунед? Аксарияти шумо медонед, ки соҳти решаи он касал ва хурд мешавад, ва ба таври оддӣ инкишоф ёфта наметавонад. Агар кӯчонданро давом диҳед, растанӣ аз ҳайрат мемирад! Бисёрии одамон бо мақсади инкишофи хизмати худашон аз як калисо ба дигар калисо мегузаранд, аз як гурӯҳи хизмат ба дигараш. Онҳо тез хафа мешаванд, агар Худо онҳоро ба ҷое гузорад, ки онҳоро ҳурмат ва рӯҳбаланд намеkunанд. Агар онҳо бо таври иҷро шудани ягон кор норозӣ бошанд, ба осонӣ хафа мешаванду мераванд. Аз он ҷо рафта истода, роҳбаронро айбдор мекунанд. Онҳо кӯр ҳастанд ва камбудихоро дар хислати худ намебинанд, намефаҳманд, ки Худо мехоҳад онҳоро ба воситаи он фишоре, ки аз сар мегузаронанд, пок ва комил гардонад.

Биёед аз мисоле, ки Худо бо растаниҳо ва дарахтон нишон медиҳад, ёд мегирем. Дарахти мевае, ки ба замин шинонида шудааст, бояд бо тӯфонҳои борон, офтоби сӯзон ва шамол дучор шавад.

ДОМИ ШАЙТОН

Агар дарахти ҷавон гап зада метавонист, вай, шояд, мегуфт: «Илтимос, маро гиред! Маро ба ҷое шинонед, ки гармии даҳшатнок ва шамоли сахт набошад!»

Агар боғбон ба гапи дарахт медавромад, дар асл ба вай зиён мерасонд. Вақте ки дарахтон офтоби сӯзон ва тӯфонро аз сар мегузаронанд, **чуқуртар** реша медавонанд. Он мушкилиҳое, ки бармехӯранд, дар ниҳоят барои онҳо манбаи устувории бузург мешавад. Дағалии атрофиён ва шароитҳои табиӣ онҳоро маҷбур мекунад, ки дигар сарчашмаи ҳаётро ҷӯянд. Рӯзе мерасад, ки ҳатто тӯфонҳои аз ҳама калон ба қобилияти ҳосиловариҳои онҳо таъсир карда наметавонад.

Ман дар Флорида, пойтахти ситрусӣ, зиндагӣ мекунам. Аксарияти истиқоматкунандагони Флорида медонанд, ки **чи** қадаре ки зимистон хунук ояд, ҳамон қадар афлесун ширин мешавад. Агар мо ин қадар зуд аз муқобилияти рӯҳонӣ намегурехтем, дар системаи решаи мо имконияти қавитар шудан ва **чуқур** рафтан пайдо мешуд ва самараи мо дар назари Худо хуш ва фаровон мешуд ва боз ҳам иштиовар ва хуштамъ барои халқи Ё! Мо дарахтони калон мешудем, ки Худо фахр мекард, ба ҷои он ки аз боиси набудани мева моро решакан намоянд (Луқо 13:6-9). Мо набояд зиддият нишон диҳем ба он чизе, ки Худованд махсус барои рӯҳан калон шудани мо мефиристад.

Довуди забурхон бо Рӯҳи Муқаддас пур шуда, нишон дод, ки **чӣ** тавр алоқаи байни хафагӣ, қонуни Худо ва афзоиши рӯҳонии мо боқувват аст.

Хушо касе, ки ба машварати шарирон намеравад...
фақат ба шариати Худованд шавқ дорад, ва рӯзу шаб
Тавроти Ёро меомӯзад (Забур 1:1-2).

Пас аз он дар Забур 118:165 вай ба мо боз як ваҳй додааст, дар бораи одамоне, ки қонуни Худоро дӯст медоранд:

ДӢстдорони шариати Ту осоиштагии зиёде доранд, ва чизе ба онҳо монё намешавад (дар матни англисӢ «Ӣеҷ чиз онҳоро наметавонад хафа кунад ё ба васваса андозад»).

Дар ояти сеюми якум Забур дар охир тақдири чунин одам тасвир карда мешавад:

Ва мисли дарахте хоҳад буд, ки назди чӢйҳои об шинонда шудааст, ва меваи худро дар мавсимаш медиҳад, ва баргаш пажмурда намешавад, ва ҳар чӢ мекунад, барор хоҳад ёфт (Забур 1:3).

Бо дигар суханон, имондоре, ки дар вақти мушкилӣ дар Каломи Худо қаноатмандӣ меёбад, аз ҳар хел хафагӣ мегурезад ва чизе ба онҳо монё намешавад. Ин одам ба мисли дарахте мешавад, ки решаҳои чӯқур меравад, ба он ҷое, ки РӢӢ қувва ва ғизо медиҳад. Ӣ чӯқур дар рӢӢи худ аз сарчашмаи Худо истифода мебарад. Ин ӯро қавӣ мегардонад, ӯро то ба дараҷае калон мекунад, ки дар нохушӣ ҳам самара меорад. ӢалелуӢ!

Акнун мо маънои масали шарҳдодаи Исоро оиди коранда дида мебароем:

Ӣамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӢӣ диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд (МарқӢс 4:16-17).

Агар ҷои Худо бароятон интиҳоб кардaro тарк кунед, системаи решадавониатон дигар инкишоф намеёбад. Дафъаи оянда аз нохушӣ гурехтан боз ҳам осонтар мешавад, зеро шумо бисёр ҳаракат кардед, ки решаҳои худро ба замин надавонед. Дар охири охир, шумо барои тоқат кардани ғам ва таъқибот камқувват ё умуман беқувват мешавед.

ДОМИ ШАЙТОН

Баъд шумо оворагарди рӯҳонӣ шуда, аз як ҷо ба ҷои дигар меравед, гумонбар шуда метарсед, ки дигарон бо шумо бад рафтор мекунанд. Маҷрӯҳ шуда, ту барои овардани самараи ҳақиқии рӯҳӣ қобилият надорӣ, дар ҳаёти худпарастона азоб кашида, самараи боқимондаи дигаронро меҳӯрӣ.

Ба Қобил ва Ҳобил, писарони аввалини Одам, нигаред. Қобил ба Худованд аз маҳсули дастони худ меваҳои тоқзорро ба қурбонӣ овард. Ин ҳосил бо меҳнати зиёд калон карда шуда буд. Ӯ заминро аз санғо ва дигар чизҳои нолозима тоза карданаш лозим буд. Заминро нарм ва ба коридан омода кардан даркор буд. Коридан, обёрӣ кардан, моддаҳои минералӣ андохтан ва ҳосили худро ҳимоя намудан лозим буд. Ӯ ба хизмати Худо қувваи зиёд сарф кард. Аммо ин қурбонии шахсии ӯ буду ба иродаи Худо гапдари набуд. Ин рамзи сачда ба Худо бо қувва ва қобилияти худ буд, на ин ки файзи Худо.

Ҳобил баръакс қурбонии гапдарӣ, яъне нахустзодаи интихобшударо аз рама ва ҳосили худ овард. Ӯ мисли Қобил меҳнат накард, то ки ин баррари пайдо кунад, аммо ин ҳайвон барои ӯ қимат буд. Ҳар ду бародарон аз падару модари худ шунида буданд, ки чӣ тарз як вақтҳо бараҳнагии худро бо барги анҷир пинҳон мекарданд, ки ин рамзи корҳои шахсии онҳо барои рӯйпӯш кардани гуноҳ буд. Вале Худо Одам ва Ҳавворо бо пӯсти ҳайвони бегуноҳ рӯйпӯш карда, нишон дод, ки ин намуди қурбонию Ӯ қабул мекунад. То ин вақт Одам ва Ҳавво дар бораи худсарона рӯйпӯш кардани гуноҳи худ наредонистанд. Аммо баъди он, ки ба онҳо роҳи Худо нишон дода шуд, на онҳо ва на фарзандонашон дигар бесавод набуданд.

Қобил маслиҳати Худоро гӯш накарда, розигии Худоро ба даст овардан мехост. Худо нишон дод, ки онҳоеро қабул мекунад, ки ба назди Ӯ дар асоси файзи Ӯ (қурбонии Ҳобил) меоянд ва он чиро, ки дар асоси «фаҳмиши неку бадӣ» (корҳои диндоронаи Қобил) оварда мешавад, рад мекунад. Баъдан Ӯ ба Қобил маслиҳат дод, ки агар ӯ корҳои нек кунад, қабул

карда мешавад; вале агар бадиरो интихоб намояд - гуноҳ ӯро ба ғуломии худ мегирад.

Қобил аз Худо хафа шуд. Ба ҷои тавба ва рафтори дуруст кардан, охир ин рафтор хислаташро боқувват мекард, ӯ нисбати бародари худ Қобил хашмгин шуда, аз Худо хафа шуд. Ӯ Қобилро кушт. Худо ба Қобил гуфт:

Ва акнун ту малъун ҳастӣ аз замине ки даҳони худро кушодааст, то ки хуни бародари туро аз дастат фурӯ барад. Ҳар гоҳ заминро кор кунӣ, он дигар қуввати худро ба ту надихад; ту сарсону овора дар ҷаҳон хоҳӣ буд (Ҳастӣ 4:11-12).

Қобил бисёртар метарсид, ки Худо ӯро рад мекунад, ӯ довариро ба сараш худаш овард. Айни ҳамон муҳит (замин), ки ба воситаи он ба Худо писанд меомад, акнун бо дастони худӣ ӯ лаънат карда шуд. Хунрезӣ лаънатро овард. Замин ба ӯ дигар қувваи худро намедод. Ҳосил акнун фақат бо меҳнату ғайрати зиёд ба даст оварда мешуд.

Масеҳиёни хафашуда ҳам, қобилияти ҳосил оварданро худашон несту нобуд мекунанд. Дар бораи коранда масал гуфта, Исо дилро бо замин муқоиса мекунад. Чи тавре ки саҳроҳои Қобил беҳосил шуданд, айнан ҳамин хел замини дили хафашуда бо алам захролуд шуда, беҳосил мешавад. Одамони хафашуда метавонанд мисли пештара дар ҳаёти худ мӯъҷизаҳо, нубувватҳо, мавъизаҳои боқувват ва шифоиро аз сар гузаронанд. Вале ҳамаи ин бахшоиши Рӯҳи Муқаддас мебошад, ва на самараҳо. Худо моро аз рӯи бахшоишҳо не, балки аз рӯи ҳосилҳоямон доварӣ мекунад. Бахшоиш дода мешавад, ҳосил бошад кор кардаю сабзонида мешавад.

Пайҳас кунед, Худо гуфт, ки Қобил дар натиҷаи корҳои худ сарсону овора мешавад. Имрӯз дар калисоҳои мо шумораи зиёди гурезаҳо, сарсонҳо ва овораҳои рӯҳонӣ ҳастанд. Бахшоишҳои сурӯдхонӣ, мавъизакунӣ, нубувват ва ғайраи

ДОМИ ШАЙТОН

онҳоро лидерҳои калисои пешинашон қабул накарданд, бинобар ин онҳо аз он ҷо рафтанд. Ин одамон бе мақсад ба худ хафагири гирифта, овора-овора мегарданд ва калисои комилро мечӯянд, ки бахшоишҳои онҳоро қабул мекунанд ва дарди онҳоро шифо мебахшад.

Онҳо худро шикастхӯрда ва таъқибшуда ҳис мекунанд. Онҳо ҳис мекунанд, ки гӯё Ирмиёи ҳозиразамон ҳастанд. Онҳо фикр мекунанд, ки фақат ба «Худо ва онҳо» дахл дорад, боқимондагон онҳоро дастгир кардан мехоҳанд. Онҳоро таълим додан ғайриимкон мешавад. Дар онҳо чи хеле ки ман меномам, «маҷмӯи таъқибот» пайдо мешавад, яъне гапи онҳо фақат ин аст: «Ҳамаи одамон маро таъқиб мекунанд». Онҳо худро бо он тасалли медиҳанд, ки гӯё муқаддасанд ё пайғамбарони Худо ҳастанд, ки онҳоро ҳама таъқиб мекунанд. Ин хел одамон ба ҳар як кас бо нобоварӣ нигоҳ мекунанд. Маҳз ҳамин чиз бо Қобил рӯй дод. Нигаред, ки ӯ чӣ мегӯяд:

Инак, маро имрӯз аз рӯи замин бадар рондӣ, аз рӯи
Ту низ пинҳон хоҳам шуд, ва сарсонӯ овора дар ҷаҳон
хоҳам шуд, ва ҳар кӣ маро дарёбад, маро хоҳад кушт
(Ҳастӣ 4:14).

Бинед, Қобил «маҷмӯи таъқибот» дошт, гӯё ки ҳамаи одамон нисбати ӯ таъқибро пеш мебаранд! Айнан ҳамин чиз имрӯз рӯй медиҳад. Одамони хафашуда фикр мекунанд, ки ҳама аз қафои онҳо дарафтодаанд. Бо ин хел муносибат дидан бисёр душвор, ки кадом соҳаҳои ҳаёташонро тағйир додан даркор аст. Онҳо худро ҷудо мекунанд ва ба таври муайян рафтор мекунанд, ки дар натиҷа ба онҳо дағалона муомила мекунанд.

Худком толиби ҳавас аст, ба зидди ҳар зиракӣ қиём
мекунанд (Масалҳо 18:1).

Худо моро барои он наофаридааст, ки аз якдигар ҷудо ва новобаста зиндагӣ кунем. Агар фарзандонаш нисбати якдигар

ғамхорӣ ва парасторӣ кунанд, ба Ӯ маъқул аст. Худованд зиқ мешавад, вақте ки мо норозигӣ баён мекунем, меранҷем, ба худ дилсӯзӣ мекунему боқимондаҳоро барои бадбахтии худ айбдор меҳисобем. Ӯ мехоҳад, ки мо аъзои фаъоли оилаи Ӯ бошем. То ки мо ҳаёти худро аз Ӯ гирем. Шахси ҷудошуда на хоҳишҳои Худоро, балки танҳо хоҳишҳои худро меҷӯяд. Ӯ маслиҳати ҳеҷ касро гӯш намекунад ва барои фирефташавӣ кушода мешавад.

Ман дар бораи он давраҳое намегӯям, вақте ки Худо одамро ҷудо карда, барои мусаллаҳ кардан ва қувват бахшидан даъват мекунад. Ман дар бораи онҳое мегӯям, ки худашон худро ба маҳбас ҷой кардаанд. Онҳо аз калисо ба калисо муносибатҳоро бо дигарон дур карда, ва дар олами худ бандӣ шуда, саргардон ҳастанд. Ба фикрашон, ҳар касе, ки бо онҳо норозӣ аст, ноҳақанд ва зидди онҳо омодаанд. Онҳо ҷудо шуда, худро ҳимоя мекунанд ва дар муҳити зери назорат сохтагиашон худро бехатар ҳис мекунанд. Ба онҳо дигар лозим нест, ки ба камбудихои хислаташон муқобилат кунанд. Ба ҷои бо мушкилӣ рӯ ба рӯ шудан, кӯшиш мекунанд, ки аз озмоиш дур шаванд. Танҳо дар шароитҳои ҷанҷолӣ бо дигарон хислат инкишоф меёбад, ва агар давраи нави хафагӣ аз нав сар шавад, он боз қатъ мегардад.

**ХАФАГӢ БАРОИ
ДИДАНИ КАМБУДИҶОИ
ХИСЛАТАТОН ХАЛАЛ
МЕРАСОНАД, БАРОИ
ОН КИ АЙБ ОДАТАН БА
ДИГАР ШАХС ГУЗОШТА
МЕШАВАД.**

БОБИ 6

ПИНҶОНШАВИ АЗ ҲАҚИҚАТ

**...Ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши
ростӣ расида наметавонанд.**

– 2 Тимотиюс 3:7

Аз ман бисёр вақт мепурсанд: «Кай ман бояд калисо ва хизматгузори тарк кунам? Барои инро кардан то чӣ андоза он ҷо бояд бад шавад?»

Ман ҷавоб медиҳам: «Кӣ шуморо фиристод, ба калисое, ки ҳоло меравед?»

Асосан ба ман мегӯянд: «Худо». Пас боз ҷавоб медиҳам: «Агар Худо шуморо фиристода бошад, онгоҳ наравед, то он даме, ки Худо ба шумо барои рафтан иҷозат надиҳад. Агар Худо ҳеҷ чиз нагӯяд, онгоҳ дар хомӯши ӯ гуфтан

ДОМИ ШАЙТОН

меҳоҳад: «Ҳеч чизро тағйир наҳеҷ. Нарав. Дар ҷои гузоштагиам бимон!»

Агар Худо ба шумо барои рафтан иҷозат диҳад, калисо дар кадом ҳолат набошад, бо озоиштагӣ меҷаред.

Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт, ва бо озоиштагӣ гуселонида хоҳед шуд... (Ишаё 55:12).

Ҳамин тариқ, аз калисо баромадани шумо аз амал ва рафтори дигар одамон вобаста нест, балки аз роҳбарии Рӯҳи Муқаддас. Хизматгузори тарк кардан, аз бад будани баъзе чизҳо ҳам вобаста нест.

Калисо ро рӯҳи ҳафагӣ ва маҳкумият тарк кардан нақшаи Худо нест. Ба ҷои чунин рафтор кардан маънои муқобилат карданро дорад, ба ҷои зеро роҳбарии ӯ амал кардан. Дар Нома ба Румиён 8:14 гуфта шудааст: «Зеро ҳамаи онҳое, ки роҳнамоёшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд». Пайҳас кунед, ки дар ин ҷо гуфта нашудааст: «Зеро ҳамаи онҳое, ки аз рӯи ҳолатҳои душвор амал мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд».

Қариб ҳамаи калимаҳои «писар», ки дар Аҳди Ҷадид истифода бурда мешавад, аз ду калимаи юнонӣ гирифта шудааст: ТЕКНОН ва ХЮОС. Ба калимаи ТЕКНОН чунин таъриф додан мумкин аст: он касе, ки аз рӯи факти таваллуд писар мебошад.

Ҳангоме ки писари якуми ман, Эдисон, таваллуд шуд, ӯ писари Ҷон Бивер шуд, танҳо аз барои он ки аз ман ва занам ба вуҷуд омад. Вақте ки ӯ дар таваллудхона ҳамроҳи дигар тифлон буд, шумо наметавонистед ӯро аз дигар тифлон ҳамчун писари ман фарқ кунед, магар аз рӯи нишонае, ки дар кати хобаш часпонида шуда буд. Дар вай ягон чизе набуд, ки ӯро аз байни дигарон фарқ кунонад. Эдисон дар ин ҳолат ТЕКНОН-и Ҷон ва Лиза Бивер ҳисоб мешуд.

Мо мебинем, ки калимаи ТЕКНОН дар Румиён 8:15-16

истифода бурда мешавад. Дар ин чо гуфта мешавад, ки азбаски мо рӯҳи писархондагиरो қабул кардем, «Худи Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони (ТЕКНОН) Худо ҳастем». Вақте ки шахс Исои Масеҳро ҳамчун Худованд қабул мекунад, аз рӯи факти таваллуд, яъне аз боло таваллуд шудан ӯ фарзанди Худо мешавад (ниг. Юҳанно 1:12).

Дуюм калимаи юнонӣ, ки дар Аҳди Ҷадид ҳамчун писарон тарҷума шудааст - ин калимаи ХҶОС мебошад. Дар Аҳди Ҷадид он бисёр вақт барои тасвири одам истифода мешавад, ки мазмунаш ҳақиқатан писар аст, барои он ки ӯ хислатҳои волидайнӣ худро инъикос мекунад.

Вақте ки писари ман Эдисон калон шуд, ӯ ба падар монанд буд ва мисли ӯ рафтор мекард. Ҳангоме ки ӯ шашсола шуд, мо бо занам ӯро ба падару модарам гузошта, бо корҳои худ ба сафар рафтем. Модарам ба занам гуфт, ки ӯ айнан мисли падар аст. Аз рӯи хислаташ дар он синну сол ӯ ба ман бисёр монанд буд. Вақте ки ӯ калон шуд, ӯ боз ҳам бисёртар ба падараш монанд шуд. Акнун ӯро ҳамчун писари Ҷон Бивер шинохта метавонанд, на фақат аз факти таваллуд, балки аз рӯи нишонаҳои хислат, ки падарашро хотиррасон мекунад.

Агар содда карда гӯем, калимаи юнонии ТЕКНОН маънои тифлонро дорад, ё писарчаҳои хурдро, калимаи ХҶОС бошад, барои тасвири писарони калон истифода мегардад.

Биёед аз сари нав мебинем, ки дар Нома ба Румиён 8:14 чӣ гуфта шудааст: «Зеро ҳамаи онҳое, ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони (ХҶОС) Худо ҳастанд». Мо баръало дида метавонем, ки маҳз писарони ба камолот расида зери роҳнамоии Рӯҳи Худо ҳастанд. Масеҳиёни ба камолот нарасида пурра ба роҳбарии Рӯҳи Муқаддас пайравӣ карда наметавонанд. Дар аксарияти ҳолатҳо онҳо аз рӯи ҳиссиёт ё тафаккур шароитҳои душвори худро ҳал мекунанд. Онҳо ҳоло ёд нагирифтаанд, ки танҳо дар асоси роҳбарии Рӯҳи Худо амал кунанд.

ДОМИ ШАЙТОН

Баробари калон шудан хислати Эдисон инкишоф меёбад. Чи қадаре ки ӯ ба камол расад, ҳамон қадар ман ба ӯ масъулиятро вогузор мекунам. Ба камолот нарасида мондан барои ӯ хуб нест. Ин иродаи Худо нест, ки мо ҳамчун тифли навзод монем.

Яке аз роҳқое, ки хислати писарам Эдисонро инкишоф дод, бо шароитҳои душвор вохӯрдан аст. Вақте ки ӯ ба мактаб рафтани сар кард, ӯ бо якчанд «бекорхӯҷаҳо» бархӯрд. Ман дар бораи чизе шунидам, ки ин бачаҳои дағал бар зидди писарам чӣ гуфтаанд ё чӣ кардаанд ва ман хостам, ки рафта, бо онҳо гап занам. Лекин мефаҳмидам, ки ин нодуруст: даҳолати ман ба инкишофи Эдисон монеъ мешавад. Барои ҳамин мо бо занам ӯро ба таъқиботҳо дар мактаб тайёр карда, дар хона ба ӯ маслиҳат доданро давом додем. Ба воситаи азиятҳо ва гапдарой ба маслиҳати мо хислати ӯ устувор гардид.

Ин ба он монанд аст, ки чӣ хел Худо бо мо рафтор мекунад. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Ва агарчи Писар (ХЮОС) буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд» (Ибриён 5:8).

Инкишофи ҷисмонӣ аз вақт вобаста аст. Қади ягон кӯдаки дусола 180 см нест. Иинкишофи тафаккури дар ҷараёни таълим ба вучуд меояд. Аммо инкишофи рӯҳонӣ аз вақт ё таълим вобаста нест, лекин аз итоаткунӣ. Акнун нигаред, ки Петрус чӣ мегӯяд:

Пас, чи тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ ба ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад... (1 Петрус 4:1).

Шахсе, ки гуноҳ қарданро бас кардааст, фарзанди комил ва гапдарои Худо аст. Ӯ ба камолот расидааст. Ӯ роҳҳои Худоро интиҳоб мекунад, на аз они худро. Чи тарзе ки Исо итоаткорино ба воситаи уқубатҳои кашидааш омӯхт, ҳамчунон мо низ итоатро ба воситаи шароитҳои душвор меомӯзем. Ҳангоме ки мо ба каломи Худованд гӯш мекунем, ки ба воситаи Рӯҳи

Муқаддас гуфта мешавад, дар вақтҳои қанҷол ва уқубатҳо мо ба воя ва ба камол мерасем. Дониши мо оиди Навиштаҷот барои афзоиши рӯҳонӣ калид нест. Лекин итоаткунӣ калид аст.

Акнун мо яке аз сабабҳои мебинем, ки чаро мо дар калосо одамоне дорем, ки даҳҳо сол масеҳӣ мебошанд, оятҳо ва ҳатто пурра бобҳои аз Китоби Муқаддас аз ёд мегӯянд, ҳазорҳо мавъизаро шунидаанд ва китобҳои зиёдро хондаанд, аммо мисли пештара памперсҳои рӯҳонӣ мепӯшанд. Ҳар дафъае, ки онҳо бо шароитҳои душвор вомехӯранд, ба ҷои он ки бо роҳбарии Рӯҳи Худо рафтор кунанд, онҳо кӯшиш менамоянд, ки худро мувофиқи фаҳмишашон ҳимоя кунанд. Онҳо ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд (ниг. 2 Тимотиус 3:7). Онҳо ба дониши ростӣ расида наметавонанд, чунки онро дар ҳаёти худ татбиқ намеkunанд. Агар шумо калон шуданӣ ва ба камолот расиданӣ бошед, дар ҳаёти худ ба ростӣ пурра озода дихед. Бе итоаткунӣ ақлан бо вай розӣ шудан кофӣ нест. Ҳатто агар мо таълим гирифтаанд давом диҳем, бе итоаткунӣ мо ҳеҷ гоҳ ба камолот расида наметавонем.

Худнигаҳдорӣ

Одатан баҳонаи худнигаҳдорӣ, ки ба воситаи беитоатӣ ба амал омадааст, хафагӣ мебошад. Хафагиро пинҳон кардан, яъне ҳиссиёти бардурӯғи худмуҳофизаткуниро доштан аст. Он намегузорад, ки шумо камбудихоро дар хислати худ бубинед, чунки айбро ба дигарон мепартоед. Онгоҳ рафтор, норасоии камолот ё гуноҳи худро дида баромадан лозим намешавад, чунки фақат айби одами шуморо хафакардагиро мебинед. Аз ин ҷост, ки кӯшиши Худо оиди инкишофи хислати шумо, бартарафкунӣ қанҷол, аз тарафи ҳуди шумо вайрон карда мешавад. Шахси хафашуда аз манбаи хафагӣ мегурезад, ва дар ниҳоят оворагарди рӯҳонӣ шуда, мегурезад.

Якчанд вақт пештар як зан ба ман дар бораи дугонааш нақл

ДОМИ ШАЙТОН

кард, ки ӯ аз як калисо ба дигараш рафта буд. Ӯ пастори навро ба хонааш барои хӯроки нисфирӯзӣ даъват кард. Ҳангоми сӯҳбат пастор аз ӯ пурсид, ки барои чӣ ӯ аз калисои худ рафт. Зан ба ӯ дар бораи тамоми мушкилиҳое, ки дар калисои пештарааш буд, нақл кард.

Пастор гӯш кард ва кӯшиш намуд, ки ӯро тасалли диҳад. Аз таҷрибаи худ ман медонам, ки агар пастор ин занро бо Каломи Худо рӯҳбаланд мекард ва бо дарду алам ва муносибати танқидкунии ин зан ягон чора медид, аз рӯи ҳикмат мешуд. Агар даркор бошад, ба вай маслиҳат доданаш лозим буд, ки ба калисои пештарааш баргардад ва то Худо ӯро бо осоиштагӣ сар надоданаш истад.

Вақте ки Худо шуморо бо осоиштагӣ (аз калисо) мебарорад, пеши дигар одамон барои рафтагиатон худро дар зери фишор сафед намекунад. Шумо зери фишор доварӣ ё танқид карда, мушкилиҳоеро, ки дар калисои пештараатон буд, нақл намекунад. Ман медонистам, ки баъди чанд муддат ин зан пастори нав ва роҳбарияти онро айнан ҳамон хеле қабул мекунад, ки роҳбарияти калисои пештараи худро қабул карда буд. Хафагиро дар дил нигоҳ дошта, аз рӯи он мо ба ҳама чиз баҳо медиҳем.

Як масали қадима ҳаст. Дар ҳамон замонҳое, ки кӯчманчиён ба ғарби Амрикои Шимолӣ ҳаракат мекарданд, як марди хирадманд дар теппагии даромади яке аз шаҳрҳои нав меистод. Вақте ки кӯчманчиён аз шарқ меомаданд, ин марди хирадманд якум шахсе буд, ки онҳо пеш аз ба шаҳр даромадан вомехӯрданд. Онҳо аввал мепурсиданд, ки одамони ин шаҳр чӣ гунаанд.

Ба саволи онҳо вай бо саволи худ ҷавоб гардонд: «Одамони шаҳре, ки шумо аз он нав рафтед, чӣ хел буданд?»

Баъзеҳо ҷавоб доданд: «Шаҳре, ки мо аз он рафтем, бисёр шаҳри бад буд. Одамон дар он ғайбатчиёни ашаддӣ, ки бо одамони бегуноҳ бад рафтор мекунанд. Он бо дуздон ва лофзанон пур аст».

Марди хирадманд ҷавоб гардонд: «Ин шаҳр айнан мисли ҳамон шаҳре, ки шумо аз он рафтед».

Онҳо сипосгузори карданд, ки ӯ онҳоро аз он бадбахтие, ки гурехта буданд, ниғаҳ дошт ва ҳаракати худро ба тарафи ғарб давом доданд.

Пас аз он, дигар гурӯҳи кӯчманчиён омада, айнаи ҳамон саволро доданд: «Одамони ин шаҳр чӣ гуна ҳастанд?»

Марди хирадманд боз савол дод: «Одамони ҳамон шаҳре, ки шумо аз он ҷо омадед, чӣ хел буданд?»

Ин гурӯҳи одамон ҷавоб гардониданд: «Он шаҳри аҷоиб буд! Одамонаш аҷоиб! Мо дӯстони наздики худро гузошта омадем. Ҳар кас ҳаракат мекард ба якдигар мадад расонад. Ҳеч кас ба ҳеч чиз мӯҳтоҷ набуд, зеро ҳама барои якдигар ғамхорӣ мекарданд. Агар ягон кас душвори дошта бошад, тамоми ҷомае барои кӯмак ҷамъ меомад. Аз он ҷо рафтан ба мо мушкил буд, лекин мо ҳис кардем, ки ҳамчун пешқадамон ба тарафи ғарб равона шуда, ба насли оянда бояд ҷой тайёр кунем».

Хирадманди пир ба онҳо айнаи ҳамон гапери, ки ба гурӯҳи пештара гуфта буд, гуфт: «Ин шаҳр айнан мисли ҳамон шаҳр аст, ки шумо аз он рафтед». Ин одамон хурсанд шуданд: «Биёед дар ин шаҳр ҷойгир мешавем!»

Чи тарзе ки онҳо ба муносибатҳои пешинаи худ баҳо дода бошанд, айнан ҳамон хел онҳо ба ояндаи худ мекунанд.

Чи хеле ки шумо аз калисо ва муносибатҳои худ рафта бошед, ҳамон хел ба калисо ва муносибатҳои ояндаи худ дохил мешавед. Исо дар Юҳанно 20:23 гуфтааст: «...гуноҳи касеро, ки авф намоед, омурзида мешавад; ва касеро, ки авф накунад, омурзида намешавад».

Мо гуноҳҳои дигаронро дар худ мегузорем, вақте ки ба хафағи роҳ медиҳем ва набахшиданро нигоҳ медорем. Агар бо калисо ҷудо шавем ё бо касе муносибати худро аз сабаби хафағи ва ранҷ вайрон кунем, мо ба дигар калисо ё дигар муносибатҳо бо айнаи ҳамон ҳиссиёт медароём. Баъдан, вақте ки мушкилиҳои

ДОМИ ШАЙТОН

нав пайдо мешаванд, алоқаҳои нави худро кандан ба мо боз осон мешавад. Мо на фақат бо дардҳои, ки дар натиҷаи муносибатҳои нав пайдо шуданд, сару кор дорем, балки бо дардҳои, ки аз муносибати пештараи мо боқӣ монданд.

Мувофиқи омор 60-65 фоизи одамон аз сари нав никоҳи худро бекор мекунанд. Чи тарзе ки одам аз никоҳи якуми худ барояд, ҳамон тарз ӯ ба дуюм медарояд. Набахшидани ҳамсари якумаш ба ояндаи ҳаёти ӯ бо ҳамсари дуюм монеъ мешавад. Дигар касро айбдор карда, хатогиҳои худ ва камбудииҳои хислаташонро намебинанд. Ва аз ҳама бадаш он, ки акнун онҳо аз пештара дида, зиёдтар метарсанд, ки боз ин дардро аз сар мегузаронанд.

Ин асос на фақат ба никоҳ ва талоқ дахл дорад. Он барои ҳамаи муносибатҳо татбиқ карда мешавад. Ба хизматгузорию мо як нафар омад, ки то ин бо дигар хизматгузор кор мекард ва аз ӯ хафа шуда буд. Аммо вақт мегузашт ва ман ҳис кардам, ки Худованд мехоҳад, ки ман ӯро барои бо мо кор кардан даъват кунам. Ман боварӣ доштам, ки ӯ дар роҳи бартараф кардани хафагии худ аст.

Ман ба корфармои пештараи ӯ занг задам ва бо ӯ оиди нақшаҳои худ дар бораи ин шахсро ба гурӯҳи худ гирифтани сӯҳбат кардам. Ӯ маро дастгирӣ кард, ки ин кори хуб аст. Ӯ бовар мекард, ки ин одам пурра шифо меёбад, агар бо мо кор карданро шурӯъ менамояд. Ман ба ҳар дуи онҳо гуфтам, ки барои барқароршавӣ ва шифо ёфтани муносибаташон дуо мекунам.

Вақте ки ин одам ба гурӯҳи мо ҳамроҳ шуд, қариб ки ҳамон замон мушкилӣ пайдо шуд. Ман саволҳои ӯро ҳал кардам, аммо ба назар чунин менамуд, ки ин барои он аст, ки ба ӯ танҳо сабукии муваққатӣ биёрад. Ба ин монанд буд, ки ӯ аз ҳудуди мафкураи муносибатҳои пешинаи худ баромада наметавонад. Онҳо ӯро аз рӯи изҳо таъқиб мекарданд. Ӯ маро ҳатто барои он

айбдор кард, ки ман ҳам айнаи он кореро мекунам, ки лидери пештараи ӯ мекард. Ман ноором шудам, зеро аҳволи ин шахс барои ман аз кори кардагаш муҳимтар буд. Ман ба ӯ истисно мекардам, ки ба ҳеҷ як коргарам накарда будам, чунки ӯро шифоёфта дидан мехостам.

Ҳамагӣ ду моҳ гузашт ва ӯ ариза оиди аз кор рафтаниро дод. Ӯ худро мисли ба ҳолати пештара афтада ҳис кард. Рафта истода, ӯ гуфт: «Чон, ман дигар ҳеҷ гоҳ ба ягон хизмати масеҳӣ кор намекунам».

Ман ӯро баракат додам ва нигоҳ кардам, ки чӣ хел ӯ меравад. Мо ӯро ва занашро дӯст медорем. Он чиз ғамангез буд, ки ӯ даъвати қавӣ дошт маҳз ба он чизе, ки ӯ онро гузошт ва ин маънои онро надорад, ки ӯ дар дигар соҳа комёб шуда наметавонад.

Баъди рафтаниаш ман хавотир будам, бинобар ин дар ҷустуҷӯи Худо шудам. «Аз чӣ сабаб ӯ ин қадар зуд рафт, ҳамон вақте ки ҳар дуямон ин корро ҷои дуруст барои ӯ меҳисобидем?»

Баъди чанд ҳафта Худованд ба воситаи яке аз пасторони боҳикмат, дӯсти ман, ба ин савол ҷавоб гардонд: «Худо бисёр маротиба ба одамон иҷозат медиҳад, ки аз шароитҳои ҷанҷоли гурезанд, ки ба воситаи он онҳо, мувофиқи иродаи Ӯ, мебоист гузаранд, агар дар дили худ қарор карда бошанд, ки аз ин мегурезанд».

Баъд ӯ барои мисол ҳодисаи Илёсро овард, ки ӯ аз Изобал гурехта буд (3 Подшоҳон 18-19). Илёс ба наздикӣ пайғамбарони ситамгар Баал ва Аҳъобро ба қатл расонида буд. Ин одамон, ки мамлакатро ба бутпарастӣ оварда буданд ва аз мизи Изобал хӯрок мехӯрданд. Вақте ки Изобал дар ин бора шунид, ба Илёс таҳдид кард, ки ӯро дар давоми як шабонарӯз мекушад.

Худо мехост, ки Илёс бар зидди вай истад, аммо ба ҷои ин ӯ гурехт. Ӯ дар чунин зиққӣ буд, ки ба худ маргро хост. Ӯ сӯпориши Худоро иҷро карда наметавонист, зеро дар тарс

ДОМИ ШАЙТОН

буд. Худо фариштаро фиристод, то ки ба ӯ ду нон диҳад ва ба ӯ иҷозат дод, ки дар давоми чиҳил рӯз ва чиҳил шаб ба кӯҳи Кармил гурезад.

Вақте ки ӯ ба он чо расид, Худо пеш аз ӯ расид: «Ин чо ту чӣ кор мекунӣ, Илёс?»

Саволи аҷоиб! Худо Худаш ӯро дар роҳ бо хӯрок таъмин кард, танҳо аз барои он ки дар кӯҳ аз ӯ бипурсад: «Ин чо ту чӣ кор мекунӣ?» Худо медонист, ки Илёс қарор кард, аз ҳолати вазнин гурезад. Ӯ ба вай иҷозат дод, ки инро кунад, ҳол он ки аз аввал инро фикр накарда буд.

Баъд Ӯ ба Илёс гуфт: «...рафта, бо роҳи худ ба биёбони Димишқ баргард, ва омада, Ҳазоилро ба подшоҳӣ бар Арам тадҳин намо; ва Еҳу ибни Нимширо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намо, ва Элишоъ ибни Шофотро, ки аз Обил-Маҳӯло мебошад, ба набигӣ ба ҷои худат тадҳин намо» (3 Подшоҳон 19:15-16).

Ба туфайли хизмати Элишоъ ва Еҳу ин малика ва системаи беқонунонаи ӯ нобуд карда шуданд (4 Подшоҳон 9-10). Ин супоришро Илёс иҷро накард, балки пайравон, ки ӯ, мувофиқи гуфтаи Худо, ба ҷои худ тадҳин кард.

Ҳамон пастор ба ман гуфт: «Агар мо дар дилҳои худ қарор карда бошем, ки шароитҳои вазнинро аз сар намегузаронем, Худо дар ҳақиқат моро аз онҳо озод менамояд, гарчанде ин иродаи комили Ӯ нест».

Баъдтар ман як ҳолатро аз 22-юм боби китоби Ададҳо ба хотир овардам, ки дар он чо айна ҳамон фикр дарҷ карда шудааст. Билъом мехост Исроилро лаънат кунад аз барои мукофоти калоне, ки ба ӯ пешниҳод карда буданд.

Ӯ бори аввал аз Худо пурсид, ки оё рафта метавонад ва Худо гуфт, ки агар Билъом бо сафирони Болоқ равад, ин хости Ӯ нест. Вақте ки сарварони Мӯъоб бо пули зиёд ва бо шарафи бузург

баргаштанд, Билъом боз ба Худо рӯ овард. Ҳатто хандаовар, ки Худо қарори Худро тағйир медиҳад, зеро ба Билъом акнун зиёдтар пул ва шараф пешниҳод кардаанд! Аммо ин дафъа Худо ба ӯ гуфт, ки бо онҳо равад.

Барои чӣ Худо қарори Худро дигар кард?

Ҷавобаш чунин аст: Худо умуман қарори Худро тағйир наодоааст. Гап дар сари он, ки Билъом барои рафтан тайёр буд, аз ин сабаб Худо иҷозат дод, ки равад. Ана барои чӣ хашми ӯ бар зидди Билъом аланга зад, вақте ки ӯ, билохира, бо сарварони Мӯъоб рафт.

Мо метавонем ба дили Худо занем бо он, ки ӯ аллакай ба мо иродаи Худро аниқ нишон дод. Дар охир, ӯ ба мо иҷозат медиҳад он кореро, ки мехоҳем, кунем, ҳатто агар ин ба фикри аввалаи ӯ хилоф бошад ва ҳатто агар ин ба ғоидаи мо набошад.

Бисёр вақт нақшаи Худо ин аст, ки мо дарду муносибатҳое, ки ба мо маъқул нестанд, вохӯрем. Аммо дар асл мо аз он чизе, ки ҳаётанро боқувват мекунад, мегурезем. Бо хафагӣ ҳеҷ кор кардан нахоҳем, аз мушкилӣ озод намешавем. Он ба мо танҳо сабукии муваққатӣ медиҳад. Худи решаи мушкилӣ бошад, дастнорасида мемонад.

Таҷрибаи шахсии ман бо он шахси ҷавон, ки ман ӯро ба кор гирифта будам, ба ман дарс дар бораи хафагӣ ва муносибатҳо шуд. Муносибатҳои солимиро барқарор кардан бо шахсе, ки алоқаҳои пештараашро бо дилхунукию хафагӣ кандааст, мумкин нест. Шифой бояд рӯй диҳад. Вай ҷавон мегуфт, ки роҳбари пештараашро бахшидааст, аммо дар асл набахшида буд.

Муҳаббат рафторҳои нодурустро фаромӯш мекунад, то ки умедро бар оянда нигоҳ дорад. Агар мо ҳақиқатан бар хафагӣ ғалаба карда бошем, пас аз таҳти дил оштии шудан мехоҳем. Эҳтимол, ҳоло он вақти хуб ва муносиб наомада бошад, вале дар дилҳои худ мо барқароршавии муносибатҳоро меҷӯем.

Як дӯсти хирадмандам дертар ба ман гуфт: Як зарбулмасали

ДОМИ ШАЙТОН

қадима ҳаст: «Моргазида аз банди ало метарсад». Чӣ қадар одамон имрӯз аз банди ало метарсанд, чунки як вақте онҳоро мор газида буд? Худо ба онҳо тару тозагӣ бахшидан мехоҳад, аммо онро қабул намекунанд, метарсанд, ки онҳоро боз меранҷонанд, аз ин сабаб дар хафагӣ зиндагӣ мекунанд.

Исо ҷароҳатҳои моро шифо додан мехоҳад. Аммо бисёр вақт мо ба Ё иҷозат намедиҳем, ки инро кунанд, чунки ин роҳи осон нест. Ин пайраҳаи фурӯтанӣ ва худрадкунӣ шифо меорад ва ба камолот мерасонад. Некӯаҳволии дигар касро аз худат дида, муҳимтар доништан қарор аст, ҳатто агар ин кас ба ту бисёр ғаму андӯҳ оварда бошад.

Мағрурӣ бо ин пайраҳа рафта наметавонад, балки онҳое, ки аз хатари радшавӣ натарсида осоиштагиро хоҳонанд. Ин из ба пастшавӣ ва сархамкунӣ мебарад. Ин роҳест, ки ба ҳаёт мебарад.

**ОН ЧИЗЕРО, КИ МО
ДАР ҲУЗУРИ ХУДО
МЕОМЎЗЕМ, ДАР ҲУЗУРИ
ОДАМОН ОМЎХТАН
НОМУМКИН АСТ.**

БОБИ 7

ТАҲКУРСИИ УСТУВОР

Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд:

«Инак, Ман дар Сион санге барои бунёд гузоштам, ки санги озмуда, санги зовия ва гаронбаҳост, ва асоси мустаҳкаме дорад: ҳар кӣ имон овард, таъҷил нахоҳад шуд».

– Ишаъё 28:16

«**Х**ар кӣ имон оварад, таъҷил нахоҳад шуд». Одами афсурдахотиршуда ноустувор аст, зеро ӯ асоси ҳатмӣ надорад. Чунин шахсро тӯфонҳои таъҷибот ва озмоишҳои саҳт ба осонӣ меҷунбонад. Биёед дида мебароем, ки бо Шимъӯни Петрус чӣ рӯй дод.

Исо ба музофоти Қайсария Филиппус омад ва аз шогирдони Худ пурсид: «...Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» (Матто 16:13).

ДОМИ ШАЙТОН

Баъзе шогирдон бо ҳавас фикри халқро дар бораи Исо гуфтанд. Исо тамом кардани онҳоро мунтазир буд, баъд ба онҳо нигариста, пурсид: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» (оятӣ 15).

Ман бовариӣ комил дорам, ки аксарияти шогирдон чеҳраи шубҳанок ва пур аз тарс доштанд, вақте ки онҳо фикр мекарданд. Онҳо даҳони худро кушода монда хомӯш меистоданд. Ногаҳон, одамоне, ки фикри дигаронро бо чӯшу хурӯш мегуфтанд, хомӯш монданд. Чи хеле ки набошад, ҳоло онҳо дарк намуданд, ки ҷавоб надоранд.

Ҳар он коре, ки Исо мекунад, Ё худ мекунад! Ё савол дода, дилҳои онҳоро муайян кард. Ё онҳоро ба дарккунии ҳақиқии он чиз овард, ки чиро онҳо медонистанд ва чиро намедонистанд. Шогирдон дар асоси фикрронии дигарон зиндагӣ мекарданд, ба ҷои дида баромадани он, ки дилҳои худашон оиди дар ҳақиқат кӣ будани Исо чӣ мегӯяд. Онҳо ин саволро ба худ надода буданд.

Шимъун, ки ӯро Исо Петрус меномид, ягона шогирде буд, ки ба ин савол ҷавоб дода тавонист. Ӯ гуфт: «...Ту – Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ» (Матто 16:16). Онгоҳ Исо ба ӯ ҷавоб гардонид: «...Хушо ту, эй Шимъун, писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст» (оятӣ 17).

Исо ба Петрус сарчашмаи ин ваҳйро фаҳмонд. Ё ин донишро на аз дигар одамоне гирифта буд, на аз фикри худаш, вале Худи Худо ба ӯ инро ошкор сохт.

Шимъӯни Петрус бисёр ташнаи корҳои Худо буд. Маҳз ӯ ба Исо бисёр савол медод. Ё ҳамон шахсе буд, ки дар рӯи об роҳ гашт, дар он вақте ки боқимонда ёздаҳ нафар танҳо тамошо мекарданд. Ё шахсе буд, ки бо фикри бегонаҳо зиндагӣ кардан на мехост! Ё ҳама чизро бевосита аз даҳони Худо шумидан мехост.

Ин ошкоркунии Рӯҳулқудс оиди шинохтани Исо, ба ӯ на ба воситаи узвҳои ҳиссиёти омад, балки ҳамчун бахшоиш, ки дили ӯро дар ҷавоби ташнагии рӯҳонӣ рӯшан карда буд. Бисёриҳо шохидони айни ҳамон чизе буданд, ки Шимъӯни Петрус буд, лекин дар дилҳояшон чунин ташнагӣ барои шинохтани Худо набуд.

Дар номаи якуми Юҳанно 2:27 гуфта шудааст:

«Валекин тадҳине, ки шумо аз Ӯ ёфтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини Ӯ ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дурӯғ нест, ва ҳамон тавр, ки шуморо таълим додааст, дар Ӯ бимонед».

Ин тадҳин Шимъӯни Петрусро таълим дода буд. Ӯ гӯш кард ҳамаи он чизеро, ки дигарон гуфтанд, ва баъд ба дили худ нигоҳ кард, ба он чизе, ки Худо ба ӯ ошкор карда буд. Ҳамон вақте ки шумо дониши аз тарафи Худо ошкоршударо мегиред, шуморо ҳеч кас ҷунбонида наметавонад. Вақте ки Худо ба шумо чизеро ошкор мекунад, ягон аҳамият надорад, ки тамоми олам ҷӣ мегӯяд. Ҳеч чиз дили шуморо дигар карда наметавонад.

Баъд Исо ба Шимъӯни Петрус ва дигар шогирдонаш гуфт: «... бар ин саҳра (яъне дар ин ваҳӣи шахсан аз тарафи Худо додашуда) Ман калисои Худро бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд...» (Матто 16:18). Мо баръало мебинем, ки каломи ошкоршудаи Худо асоси мустаҳкам дорад; дар ин ҳодисаи мушаххас ин дарк кардани Петрус, ки Исо Писари Худо буд.

Калом фикрро рӯшан мекунад

Вақте ки ман мавъиза мекунам, бисёр вақт калисоҳо ва шахсонӣ алоҳидаро даъват мекунам барои шунидани овози Худо, ки ба воситаи ман садо медиҳад. Одатан, мавъизаро навишта, мо танҳо он чизеро қайд мекунем, ки аз тарафи воиз гуфта мешавад. Аз барои ҳамин мо Навиштаҷот ва шарҳдиҳии онро танҳо бо ақл ҳамчун дониши мафкуравӣ дарк мекунем.

Агар мо танҳо дониши мафкуравиро доро бошем, онгоҳ ду чиз рӯй додана мумкин аст:

Мо ба эҳсосотҳо ва муболиғаҳо ба осонӣ дода мешавем. Мо худро ба тафаккури худ асир мегардонем.

Аммо ҳамаи ин асоси мустаҳкам нест, ки дар он Исо Калисои Худро месозад. Ӯ гуфт, ки он дар асоси ваҳӣи Рӯҳулқудс асос меёбад, на ин ки дар оятҳои азёдкарда аз Китоби Муқаддас.

Мавъизаи хизматгузори тадҳиншударо шунда ё китобро

ДОМИ ШАЙТОН

хонда, мо ҳама вақт бояд калимаҳо ё ибораҳоеро чӯем, ки онҳо дар рӯҳи мо дармегирад. Ин он каломе, ки Худо ба мо ошкор мекунад. Он рӯшноӣ ва фаҳмиши рӯҳонӣ меорад. Чи тарзе ки сарояндаи забур менависад: «Оғози каломи Ту нур мепошад, соддадилонро фаҳм мебахшад» (Забур 118:130). Маҳз ҳамон вақте ки каломи Ё ба воситаи ошкоршавӣ на ба ақли мо, балки ба дили мо медарояд, он ба мо нур мепошад ва фаҳмо мешавад.

Бисёр вақт хизматгузор дар як мавзӯё гап мезанад, аммо Худо ба дили ман тамоман чизи дигарро ошкор ва рӯшан мекунад. Аз дигар тараф, Худо маҳз ҳамон каломеро, ки хизматгузор мегӯяд, тадҳин карда метавонад ва онҳо дар дили ман дармегирад. Роҳи осонаш ин Каломи Худо, ки барои ман кушода шудааст. Ана ин чиз моро аз одами соддадил (фаҳмиш надостан) ба одами ба камолот расида (бо фаҳмиш пур будан) табдил медиҳад. Ин каломи ба дили мо ошкоршуда маҳз он асосе, ки Исо калисои Худро месозад.

Исо каломи ошкоршударо ба сахра монанд кард. Сахра маънои устуворӣ ва қувватро дорад. Масали Исоро дар бораи ду хона ба хотир оред, ки яке аз он бар санг сохта шуда буд, дигараш – бар рег. Вақте ки таъқибот, ғаму андӯҳ ба ин ду хона омад, ҳамон хонае, ки бар рег сохта шуда буд, вайрон шуд, ва хонае, ки бар санг сохта шуда буд, истод.

Баъзе чизҳоеро, ки мо аз Худо мешунавем, дар Китоби Муқаддас ёфта намешавад. Мисол, мо дар Китоби Муқаддас ба саволҳои зерин ҷавоб ёфта наметавонем: ба кӣ хонадор мешавем; дар кучо мо бояд кор кунем; дар кадом калисо мо бояд бошем? Ва чунин саволҳо хеле зиёданд. Мо бояд ошкоршавии Рӯҳи Худоро барои қабули чунин қарорҳо дошта бошем. Бе ин қарори мо дар таҳкурсии ноустувор меистад.

Он чизе ки Худо бо Рӯҳи Худ ба мо ошкор менамояд, аз мо кашида гирифта намешавад. Ин бояд асос бошад барои ҳар он чизе, ки мо мекунем. Бе ин мо ба осонӣ ба васваса меафтем, вақте ки озмоишҳои саҳт ва ғаму андӯҳ меоянд.

Ба хотир оред, ки Исо чӣ гуфт, дар бораи каломе, ки бо хурсандӣ шунида ва қабул карда шуда, вале ба дил реша надавонда буд. Он бо хурсандӣ танҳо дар ақл ва эҳсосот қабул шуда буд.

Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд (Марқӯс 4:16-17).

Мо ба осонӣ калимаи «реша»-ро бо калимаи «асос» иваз карда метавонем, зеро ҳар дуяш ба доимият ва манбаи мустақами ба растанӣ ишора мекунанд. Одами ноустувор ё одаме, ки дар каломе ошкоршуда асос надорад, тӯфони васваса ва хафагӣ ӯро меҷунбонад.

Чӣ қадар одамон монанди он шогирдоне ҳастанд, ки Исо муқобилат кард. Онҳо аз рӯи гапҳои шунидаашон, ки одамон чӣ гуфтаанд ё мавъиза карданд, зиндагӣ мекунанд. Фикр ва тасдиқоти дигаронро ҳамчун ростӣ қабул карда, маслиҳат ё роҳбарии Рӯҳи Муқаддасро наметҷӯянд. Мо танҳо чизҳоеро, ки Худо ба мо ошкор кардааст, эътироф намуда, зиндагӣ карда метавонем. Ана бар ин чиз Исо Калисои Худо месозад.

Як вақт ҳамроҳи ман як котибаи муҷаррад кор мекард, ки ӯ бо як ҷавон, ки ҳамчунин коргари калисо буд, хурсандона дӯстӣ мекард. Рӯз ба рӯз муносибати онҳо наздиктар ва наздиктар мешуд. Ҳама медиданд, ки муносибати онҳо ҳатман ба никоҳ оварда мерасонад. Онҳо аллакай қиддӣ ин масъаларо муҳокима мекарданд.

Боре, бегоҳии рӯзи якшанбе, пастори калон онҳоро даъват кард ва гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: ҳар дуи шумо зану шавҳар мешавед».

Субҳи рӯзи дигар, котибаи ман аз хурсандӣ парида-парида, ба ҷои кор даромад. Ӯ аз ман пурсид, ки оё ман онҳоро никоҳ карда метавонам ва ман ҷавоб гардонидам, ки ин барои ман шараф аст. Ман воҳӯрӣ таъин намудам, то ки пешакӣ бо онҳо сӯҳбат кунам. Аммо ман хавотир будам. Вақте ки онҳо ба утоқи кориам даромаданд, рӯҳи ман ноором шуда буд. Ман ба котибаи худ нигоҳ карда, пурсидам, оё ӯ аниқ медонад, ки маҳз ҳамин касро Худо барояш интихоб кардааст. Ӯ бо қидду ҷаҳд ҷавоб гардонд: «Албатта, ҳа!».

Баъд ман ба он ҷавон нигоҳ карда, пурсидам: «Оё ту боварӣ дорӣ, ки ин иродаи Худо, ки ту маҳз ҳамин духтарро ба занӣ гириӣ?» Ӯ ба ман якчанд лаҳза бо даҳони нимкушода нигоҳ кард, баъд сари худро ҳам карда ҷунбонид ва бо тамоми намуди худ нишон дод, ки: «Не, ман боварӣ надорам».

Ман ба онҳо нигоҳ кардам ва баъд ба он ҷавон рӯ овардам: «Ман шуморо никоҳ намекунам. Ба ман фарқ надорад, ки ба шумоён нубувват карда, кӣ чӣ гуфта буд. Ба ман фарқ надорад, ки чӣ қадар одамон ба шумо гуфтаанд: «Шумо бисёр ҷуфти муносиб ҳастед». Агар Худо иродаи Худо ба дили ту ошкор накарда бошад, ту ҳақ надорӣ, ки ин никоҳро бандӣ». Баъд давом додам: «Агар ту ин иродаи комили Худо аст гуфта, хонадор шавию Худо ба ту ошкор накарда бошад, вақте ки тӯфонҳо меоянд, ва онҳо ҳатман меоянд, ту ба шубҳа меафти ва саволҳо пайдо мекунӣ: «Чӣ мешуд, агар ман духтари дигарро ба занӣ мегирифтам? Мумкин ин мушкилиҳо намешуданд? Ман боварии комил доштанам лозим буд, ки ин оиладоршавӣ аз рӯи иродаи Худо буд. Ман ҳис мекунам, ки ба дом афтодам».

Онгоҳ ту монда шуда, бар зидди он душвориҳое, ки ба никоҳи ту меоянд, мубориза бурда наметавонӣ. Ту шахси дудила ва дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор мешавӣ».

Ман ба онҳо ҷавоб додам ва гуфтам, ки боз аз сари нав вохӯрдан дигар маъно надорад. Он ҷавон сабукиро ҳис кард. Таъби духтар бошад, бисёр хира шуд. Дар давоми ҳафтаи оянда муҳити корхонаамон хуб набуд. Аммо ман медонистам, ки ростиро гуфтам. Ин барои ӯ вақти санҷишӣ буд. Агар Худо дар ҳақиқат ба ӯ гуфта бошад, ки ин ҷавон бояд шавҳари ӯ шавад, вай бояд ба Худо бовар кунад, ки Ӯ ба ҷавон низ инро ошкор менамояд, ва аз ман ё аз Худо хафа нашавад. Ба духтар маслиҳат додам, ки аз ӯ дур шавад ва ба ӯ имконият диҳад, ки шахсан ҷавобро аз Худо ҷӯяд. Ӯ ҳамин хел рафтор кард.

Се ҳафта гузашт ва онҳо аз ман хоҳиш карданд, ки боз як вохӯри таъин кунам. Ман фавран дар дохили худ хурсандиро ҳис кардам. Ин дафъа, вақте ки онҳо ба утоқи ман даромаданд, ҷавон ба ман бо чашмони дурахшон нигоҳ карда, гуфт: «Ман аниқ медонам, ягон зарра шубҳа надорам, ки ин ҳамон духтар аст, ки Худо ба ман

ба занӣ додааст!» Онҳо баъд аз ҳафт моҳ оиладор шуданд.

Агар донед, ки Худо ба шумо ин ё он муносибатҳо ё ҳамин калисоро додааст, ба душман шуморо аз он ҷо дур кардан бисёр душвор мешавад. Шумо дар каломи ошкоршудаи Худо асос меёбеду аз ҳамаи ҷанҷолҳо мегузаред, ҳатто агар он имконнопазир намояд.

Дигар роҳе вучуд надорад

Панҷ соли аввали ҳаёти оилавӣ барои ман ва занам бисёр вазнин буд. Мо якдигарро якчанд маротиба ҷароҳатнок карда будем, ба назар чунин менамуд, ки наҷот додани он муносибатҳои нозук ва он муҳаббате, ки мо як вақт доштем, номумкин аст.

Танҳо як чиз моро якҷоя нигоҳ медошт: мо ҳар ду медонистем, ки Худо никоҳи моро барпо кардааст. Аз ин сабаб мо тамоман дар бораи ҷудошавӣ, ҳамчун яке аз роҳҳои ҳалли мушкилии худ, фикр намекардем. Қарори ягонаи мо ин бовар кардан ба он буд, ки Ё моро шифо ва тағйир медиҳад. Мо ҳар ду худро ба ин бахшидем, чи хеле ки ба мо дардовар набошад.

Вақте ки ба ман фикрҳои дастпоён ва таслим шудан меомаданд, ман ваъдаҳои Худоро нисбати никоҳам ба хотир меовардам. Ман нобуд кардани набудам он чизеро, ки Худо барои аҳди мо барпо ва таъин кардааст.

Яке аз ваъдаҳои Худо ба мо додагӣ ин буд, ки мо ҳамроҳи занам ба Ё хизмат мекунем. Худи ҳамон вақте ки Худо ин ваъдаро ба мо дод, ман фикр мекардам: «Ин ба ман намоён, ҳар дуи моро Худо барои хизматгузори таъин кардааст».

Вале дар мобайни тӯфонҳои оилавии мо ман дигар ин ваъдаро он қадар аниқ дида наметавонистам. Аммо ман ба ҳоли худаш мондан намехостам. Умеди табиӣ гум шуд, чунки ҷанҷолҳо ва ғурур ба никоҳи мо даромада буд.

Валекин то ҳол дар дили ман тухми фавқултабии ҳаёт мавҷуд буд. Ин ваъда дар вақтҳои даркорӣ барои ман лангар ё ин ки таҳкурсии буд.

Ва ҳамааш бо он тамом шуд, ки Худо на танҳо муносиба-

ДОМИ ШАЙТОН

ти моро шифо дод, балки онро боз ҳам нисбат ба пештара мустаҳкам гардонд. Мо дар ин ҷанҷолҳо якдигарро бахшида калон мешудем ва аз онҳо дарс мегирифтем. Акнун бошад мо дукаса ба Худо хизмат мекунем. Ман зани худро на танҳо маъшуқа ва дӯсти беҳтарин меҳисобам, балки хизматгузоре, ки беш аз ҳама ман ба ӯ боварии комил дорам.

Аз он панҷ соли мушкили ҳаёти оилавӣ гузашта, дарк кардам, ки Худо ҳам камбудӣ ва ҳам муносибати ҳар дуи моро дида, онҳоро ба рӯшноӣ баровард.

Ман аз ҳикмати Худо қоил мешудам, ки чӣ тавр моро ҳамчун зан ва шавҳар ҳамҷоя кард. Пеш аз он ки ман бо Лиза вохӯрдм, боғайратона барои духтаре, ки як рӯз ба занӣ мегирам, дуо мекардам. Ин интиҳоб дар ҳаёти ман аз рӯи муҳимияташ, баъд аз итоат ба Инчил, дар ҷои дуюм буд. Аз сабаби он ки ман дуо мегуфтам ва интиҳоби Худоро оиди ҳамсари ояндаам интизор будам, фикр мекардам, ки он мушкилиҳое, ки дар дигар никоҳҳо буд, ба сарам намеояд. Оҳ, чӣ қадар фикри ман хато буд!

Худо барои ман мувофиқи дилам занро интиҳоб кард. Аммо Ӯ боз он худхоҳие, ки дар дарунам пинҳон буд, баровард! Ҷудо шуда, айбро ба зан партофта, аз ҷанҷолҳо гурехтан фақат ба камолот нарасидани худро гӯр мекардам, дар зери дигар қабати ҳимояи қалбакӣ, ки номаш «хафагӣ» аст. Каломи Худоро, ки оид ба никоҳ медонистам, маро аз гурехтан нигоҳ дошт.

Ҳоло ман бояд аз фишори асосии ин боб дур шавам. Баъзе аз шумо, ки ин сатрҳоро мехонанд, мумкин фикр мекунанд: «Вақте ки никоҳ кардам, ман наҷот наёфта будам».

Ба онҳое, ки никоҳ кардаанд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завҷа аз шавҳараш набарояд. Ва агар барояд, бояд муҷаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш ошӣ шавад, - ва шавҳар завҷашро талоқ надихад...

Ҳар кас дар ҳар ҳолате, ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо бимонад (1 Қўринтиён 7:10-11,24).

Бигзор ин калом, ки нисбати аҳди никоҳ дода шудааст, дар дилҳои шумо ҷо шавад, то ки шумо аз доми хафагӣ ба лар-

зиш наомада, қавӣ истед. Баъд Худовандро чӯед, то ки барои никоҳи шумо Каломро ошкор кунед.

Баъзе аз шумоён имондор буда, шояд аз рӯи иродаи Худо оиладор нашуда бошед. Барои никоҳи худ баракати Худоро гирифтанд, шумо бояд тавба кунед, ки машварати Ёро пеш аз оиладоршавӣ напурсидед ва Ё шуморо мебахшад. Дар дили худ қарор кунед, ки ду хатогӣ ба натиҷаи дуруст оварда намерасонад - бекор кардани аҳди никоҳ аз барои хафагӣ ҳалли масъала нест. Бинобар ҳамин Каломи Худоро барои никоҳи худ бичӯед.

Сахра

Каломи ошкоршудаи Худо санге мебошад, ки дар он бояд ҳаёт ва хизматгузори худро созем. Миқдори зиёди одамон ба ман дар бораи бисёр калисоҳо ва хизматгузориҳо нақл кардаанд, ки танҳо муддати кӯтоҳ аъзо буданд. Ман ғамгин мешавам, вақте мебинам, ки фарзандони Худо аз рӯи мушкилиҳо рафтор мекунанд ва аз рӯи гуфти Худо амал намекунанд. Онҳо муболиға мекунанд, ки чӣ қадар ҳамааш бад буд, ё чӣ қадар беадолатона бо онҳо муносибат карданд ва гӯё фикри онҳо пурра дуруст аст. Аммо ин намуди фикронӣ дурӯғ аст, ки барои дидани хафагӣ ва камбудии хислати худ роҳ намедиҳад.

Онҳо муносибати ҳозираи худро дар хизматгузорӣ ё калисо ҳамчун «муваққатӣ» ё «он ҷое, ки Худо маро барои ҳамин вақт ҷойгир кардааст» гӯён тасвир мекунанд. Ман ҳатто шунидам, ки як одам чӣ гуфт: «Ман барои ин калисо қарз ҳастам». Ин гапҳоро гуфта, дар назар доранд, агар душвориҳо ба сарашон ояд, роҳи бозгашт доранд. Онҳо асоси мустаҳкам надоранд, дар ҷойҳои нав истода наметавонанду мераванд: тӯфонҳо ба осонӣ онҳоро ба дигар бандар мебарад.

Мо ба кучо равем?

Ба он мисол баргашта, ки дар он Исо шогирдони Худро мепурсад, ки онҳо Ёро кӣ мегӯянд, мо дида метавонем, чӣ тарз дар Шимъӯни Петрус устуворӣ меафзояд, вақте ки иродаи Худо ба ӯ ошкор мешавад.

ДОМИ ШАЙТОН

Баъди он ки Шимъӯни Петрус чизҳои ба дилаш ошкор кардаи Падарро нақл кард, Исо эътироф намуд:

«... ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин сахра Ман калисои Худо бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд...» (Матто 16:18).

Исо ба Шимъӯн номи нав - Петрусро дод. Ин хеле муҳим аст, чунки номи Шимъӯн маънои «шунидан»-ро дорад. Номи Петрус (калимаи юнонии петрос) маънои «санг»-ро дорад. Дар натиҷаи дар дил шунидани Каломи ошкоршудаи Худо ӯ санг шуд. Хонае, ки аз сангҳо, дар таҳкурсии боқувват, сохта шудааст, ба ҳар хел тӯфон тоб меоварад.

Калимаи «сахра» дар ин оят аз калимаи юнонии петра ба вучуд омадааст, ки маънояш «санги калон» мебошад. Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт, ки акнун Шимъӯн ҳамчун сахра мустаҳкам аст, ки дар он бояд хона гузошта шавад.

Баъдтар Петрус дар номаи худ навишта буд: «Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед...» (1 Петрус 2:5). Санг - ин қисми хурди сахраи калон. Дар Каломи ошкоршудаи Худо устуворӣ, мустаҳкамӣ ва қувва ҳаст, ва дар ҳаёти шахсе, ки инро қабул менамояд, самара дорад. Ин шахс бо қалъаи Он Касе боқувват шуд, ки ӯ Каломи Зиндаи Худо - Исои Масеҳ мебошад.

Чи тарзе ки ҳаввориҳои Павлус дар Номаи 1-уми Қўринтиён 3:11 навиштааст: «Зеро ҳеҷ кас таҳкурсии дигаре ниҳода наме-тавонад, чун он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст» Вақте ки мо ӯро, ки Каломи зиндаи Худо мебошад, меҷӯем, ӯ Худо ба мо ошкор мекунад ва мо дар имон қавӣ мегардем.

Дар рӯзҳои охири Исо дар замин, зиндагии шогирдонаш мураккаб шуд. Доҳиёни дин ва яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд, то ки ӯро бикӯшанд (Юҳанно 5:16). Ҳангоме ки шароитҳо ба назари одамон муносиб омад, бо зӯрӣ Исоро шоҳ кардан хостанд, ӯ бошад рад кард ва рафт (ниг. Юҳанно 6:15).

«Чаро ӯ ин корро кард?» - шогирдон дар ҳайрат монданд. Ин имконияти ҳам ӯ ва ҳам мо буд». Онҳоро нооромӣ фаро гирифт. Тӯфони саҳт мевазид.

«Мо хонаҳо ва кори худро гузоштем, то ки аз қафои ин одам равем. Мо бовар дорем, Ӯ ҳамон Касест, ки мебоист биёяд. Яҳёи Таъмиддиханда инро эътироф кард, ва мо аз гуфти Шимъӯни Петрус инро дар Қайсарияи Филиппус шунидем. Ҳар дуи онҳо шоҳидон буданд. Вале барои чӣ Ӯ доҳиҳои имрӯзаро то ҳол ба хашм меорад. Чаро Ӯ ба Худ гӯр мекобад? Аз чӣ сабаб Ӯ чунин гапҳои сахтро ба мо, шогирдони Худаш, мегӯяд: «Эй насли бевафо ва бадахлоқ! То кадом вақт бо шумо бошам?»

Дар дили одамоне, ки бо мақсади Исоро пайравӣ кардан ҳама чизро гузошта буданд, хафагӣ зиёд шуд. Пас аз он боз бадтар шуд. Исо ба онҳо, гӯё, гапҳои ғалатро ошкоро мавъиза кард: «... ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ӯро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред...» (Юҳанно 6:53).

«Ӯ чиро мавъиза мекунад? - фикр карданд онҳо. - Ин аллакай аз ҳад зиёд аст!» Ба ғайр аз ин, боз Ӯ инро дар назди роҳбарони куништ дар Кафарнаҳум гуфт! Ин берун аз фаҳмиши онҳо буд:

Бисёри аз шогирдони Ӯ, инро шунда гуфтанд: «Ин сухани сахт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» (Юҳанно 6:60).

Ба ҷавоби Исо бодикқат бошед:

Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунад, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо ба васваса меандозад?» (Юҳанно 6:61).

Онҳо шогирдони Худаш буданд! Ӯ ба ростӣ барнагашта, баръакс ба онҳо муқобилат кард. Ӯ медонад, ки баъзе аз онҳо ҳаёти худро дар таҳкурсии нодуруст сохтаанд. Ӯ ин асосро фош мекунад ва ба онҳо имконият медиҳад, ки ба дили худ нигоҳ кунанд. Аммо ҳама монанди Шимъӯни Петрус, ё дигар шогирдон, ташнаи ростӣ набуданд. Ба муносибати онҳо нигоҳ кунед:

Аз он вақт бисёр шогирдонаш аз Ӯ дур шуда, дигар Ӯро пайравӣ накарданд (Юҳанно 6:66).

Дикқат диҳед, ки баъзеҳо не, балки «бисёри» онҳо дур

ДОМИ ШАЙТОН

шуданд. Байни онҳо, бешубҳа, онҳое буданд, ки пештар дар Қайсарияи Филиппус чаққон шуда гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳандай, баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ» (Матто 16:14). Онҳо дар Каломи ошкоршудаи Худо асос наёфта буданд.

Хафагӣ онҳоро ба дуршавӣ оварда расонд, ки имрӯз бисёриҳо ҳамин тавр мекунанд. Фикр карданд, ки онҳоро фиреб доданд ва нодуруст муомила карданд, аммо ин корро ҳеҷ кас накард. Онҳо ростиро дида натавонистанд, чунки диққаташон ба хоҳишҳои шахсии худпарастона ҷалб шуда буд.

Ва акнун ба Шимъӯни Петрус нигаред, дар ҳамон лаҳзае, ки Исо ба дувоздаҳ шогирди Худ муқобилат мекард:

Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: «Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед? Шимъӯни Петрус дар ҷавоби ӯ гуфт: «Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст, ва мо имон овардаем ва донистем, ки Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ» (Юҳанно 6:67-69).

Исо аз ин одамон зорию тавалло накарда буд: «Илтимос, Маро напартоед. Ман худи ҳозир аз миқдори зиёди ҳамкорони Худ маҳрум шудам. Ман бе шумоён чӣ кор мекунам? Не, ӯ онҳоро пурсид: «Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед?»

Пайҳас кунед, ки Шимъӯни Петрус чӣ тарз ҷавоб дод, ҳол он ки ӯ ҳамчунон имконияти хафашавиро ба мисли дигарон дошт. «Худовандо! Мо ба назди кӣ равем?»

Он чизе, ки ӯ шунид, ҳатмист, ки ӯро низ ба шубҳа андохт, вале ӯ дорои донише буд, ки дигарон надоштанд. Дар Қайсарияи Филиппус Петрус дар бораи он ваҳй гирифт, ки дар асл Исо кӣ аст - «Писари Худои Ҳай» (Матто 16:16).

Ва акнун дар оташи озмоиш, ӯ он чизеро гуфт, ки дар дилаш реша гирифта буд: «Ва мо имон овардаем ва донистем, ки Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ». Ин маҳз он гапҳое, ки ӯ дар Қайсарияи Филиппус баён карда буд. Ӯ санге буд, ки дар сахраи устувори Каломи зиндаи Худо гузошта шуда буд. Петрус аз назди Исо хафа шуда ва ба васваса афтода, нарафт.

Рафтор зери фишор

Ман бисёр вақт мегӯям, ки озмоишҳои сахт мавқеи одамро муайян мекунад. Яъне ҳолати аслии дили шуморо муайян мекунад. Чӣ тавр шумо зери фишор рафтор кунед, рафтори аслии шумо ана ҳамон хел аст.

Мумкин шумо дар болои рег хонаи бисёр хуб сохта бошед, баландиаш то панҷ ошёна, зебо ва бо наққошии бисёр аҷоиб оро дода бошед. То он даме, ки осмон соф аст, вай ба мисли қалъаи қувва ва бузургӣ намуд дорад.

Дар паҳлӯи ин хона мумкин як хонаи оддии якошёнәгӣ истода бошад. Вай қариб ба назар наменамояд ва мумкин дар муқоиса бо он бинои хушнамуҷ, ки дар паҳлӯяш истодааст, бисёр безеб бошад.

Аммо он дар санг сохта шудааст, ки онро шумо дида наметавонед. То тӯфон нашавад, хонаи панҷошёна бисёр ҷалбкунанда менамояд. Аммо вақте ки тӯфони сахт мешавад, вай меафтаду вайрон мешавад. Вай дар вақти тундбодӣ хурд истода метавонад, аммо дар вақти раъду барқ не. Хонаи оддии якошёнәна мекӯяд. Чи қадаре ки бино калон бошад, ҳамон қадар афтидани он даҳшатнок ва ба назар намоён аст.

Баъзе одамон дар калӣсо ба шогирдон монанд ҳастанд, ки ин қадар зуд дар Қайсарияи Филиппус ҷавоб гардониданд, дертар бошад, фаш шуданд. Онҳо ба мисли масеҳиёни панҷошёна намуддоранд, аз худ тасвири қувва, устуворӣ, мустаҳкамӣ ва зебоиро нишон медиҳанд. Онҳо якҷанд тӯфонҳои хурд ва миёнаро тоқат карда метавонанд. Лекин вақте ки раъду барқ меҳезад, мавқеи онҳо аниқ муайян мешавад.

Боварии комил дошта бошед, ки ҳаёти худро дар Каломи ошкоршудаи Худо месозед, ва на дар гуфтаи одамон. Худовандро ҷустан ва ба дили худ гӯш карданро давом диҳед. Ягон чизро накунад ва нагӯед, танҳо аз барои он ки инро дигарон мекунанд ва мегӯянд. Худоро ҷӯед ва дар он чизе, ки ба дилатон равшанӣ дода шудааст, истед.

**ВАҚТЕ КИ ДУШМАН
ШУМОРО МЕЛАРЗОНАД,
Ў ИНРО БО МАҚСАДИ
ШУМОРО ТАЛАФ КАРДАН
МЕКУНАД. АММО
ХУДО ТАМОМАН ДИГАР
НАҚШАРО ДАР ИН
ПЕШБИНӢ МЕКУНАД.**

MessengerX

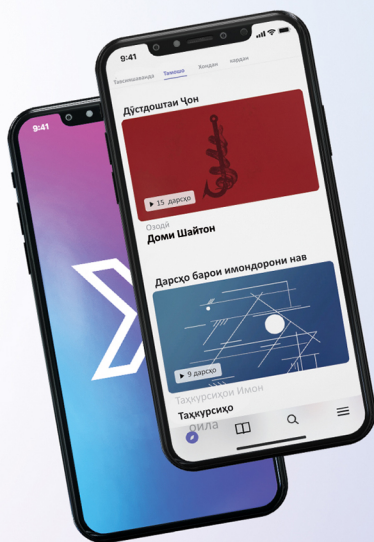
Барномаи шумо барои шогирдсозии ҳаррӯза

Комилан ройгон!

Ба дастгоҳи мобилии худ зеркашӣ карда, ба истифода бурдан шурӯъ кунед!
Ё аз веб-версия дар сайти зер истифода баред:

MessengerX.com

120 + забонҳо, ва ҳанӯз бо ин маҳдуд намешавад

Маводҳоро дар зиёда аз 120 забонҳо тамошо ва зеркашӣ кунед.

Маводҳоро бо дӯстон мубодила кунед ё гурӯҳи таълими шурӯъ намоед.

Маводҳои нав пайваста илова карда мешаванд.

Тамошо кунед. Хонед. Шунавед.

Китобхонаи васеи манбаъҳоро, ки аз китобҳои электронӣ, китобҳои аудиоӣ, филмҳои кӯтоҳметраж иборат мебошад, ба ғайр аз он чизҳое, ки тамошо карда, хонда ва шунида метавонед, омӯzed.

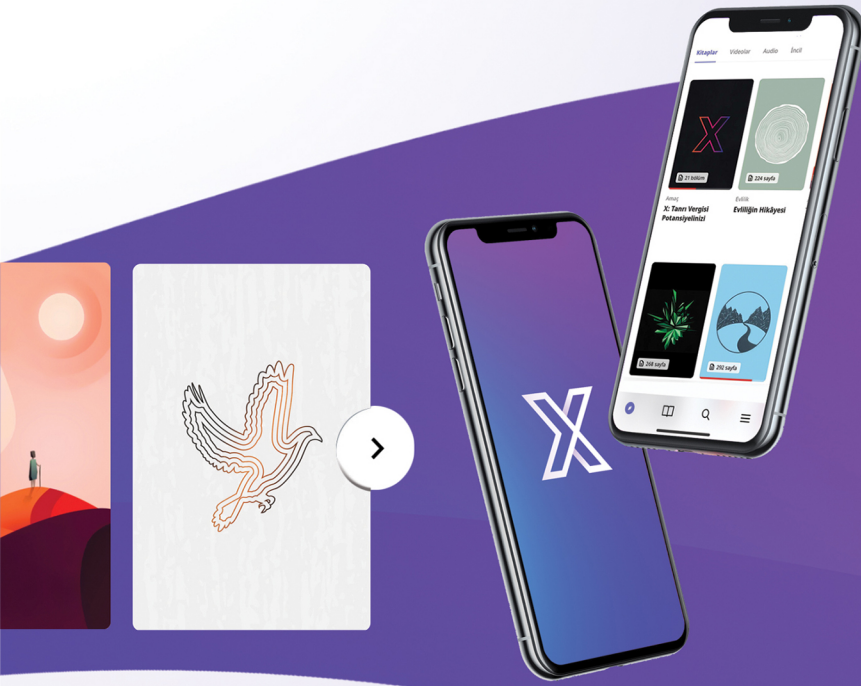

Рушд дар самтҳои муҳимтарин

Мавзӯҳоеро аз қабилӣ оила, муносибатҳои солим, ҳадафи шумо дар зиндагӣ, озодӣ аз порнография, мустаҳкам кардани имони шумо, шунидани овози Худо, роҳбарӣ дар соҳибкорӣ ва чизҳои дигарро биомӯzed!

Роҳ ба сӯи рушди шумо

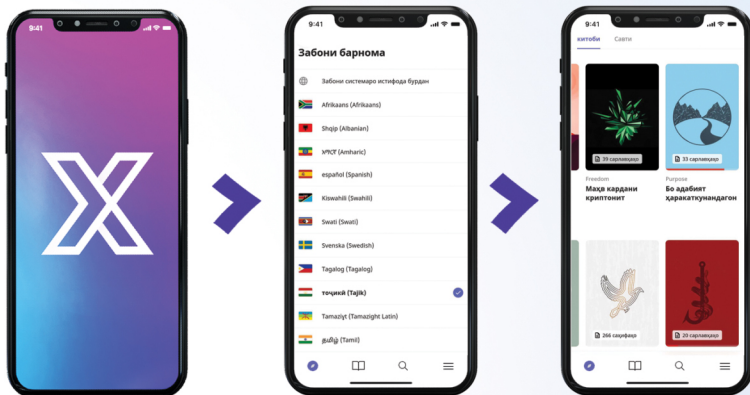
MessengerX мақсад дорад, ки ба шумо барои гузштани қадами оянда кӯмак кунад. Мо роҳҳои шогирдсозӣ ва асбобҳои тавоноеро таҳия кардаем, ки ба шумо барои равона шудан дар ин роҳ кӯмак мекунанд.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Sözü yaymanıza ve hatta çalışma grubu kurmanıza yardımcı olan basit & kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınızda ilerlemenizi kaydedin. Hızlı erişim için kitaplığınıza favorilerinizi kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam olarak aradığınızı bulmanız için güçlü arama & filtreleme.
- Sesli kitapların, sesli Kutsal Kitap'ın ardışık bölümlerini ve hatta tapınmaları kendi dilinizde otomatik olarak çalın!

MessengerX - Осон ҳамчун 1-2-3!

- 1 Барномаи **MessengerX**-ро аз Apple Store ва Google Play зеркашӣ кунед.
- 2 Аккаунт тартиб диҳед ва барномаеро, ки бо забони шумост, истифода баред.
- 3 Манбаъҳои ба шумо писандро тамошо кунед, хонед, бинед, шунавед ва зеркашӣ кунед ва онҳоро бо дигарон мубодила кунед.

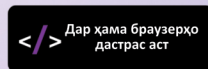
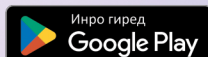
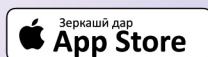
Шогирд шавед, шогирдсозӣ кунед

Шумо, ҳамчун ҳамкори **MessengerX**, ба мо дар расонидани маъхазҳои тарҷумашуда ба одамони тамоми ҷаҳон кӯмак хоҳед кард.

Зеро ҳама сазовори доништан ҳастанд!

MessengerX.com

БОБИ 8

ҲАР ЧИЗЕ, КИ ЛАРЗОНИДА МЕШАВАД, МЕЛАРЗАД

Ў ҳоло чунин ваъда додааст: «Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт». Ибораи «боз як бори дигар» маънои онро дорад, ки чизҳое, ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое, ки бо ларза намеафтад, боқӣ монад.

- Ибриён 12:26-27

Дар боби қаблӣ мо дидем, ки ошкоршавии Каломи Худо таҳкурсист, ки дар он Исо Калисои Худро месозад. Мо дидем, чӣ тавр Шимъӯни Петрус ҳамроҳи Исо монд, ҳатто дар он вақте ки дигар шогирдонаш ба васваса афтоданд ва хафа шуда, Ўро тарк карданд. Ҳатто вақте ки Исо ба ӯ имконияти

ДОМИ ШАЙТОН

рафтанро дод, Шимъӯни Петрус бо суханоне, ки дар дилаш устувор буданд, ҷавоб дод.

Биёед акнун озмоиши дуюмро, ки Шимъӯни Петрус дар он шабе, ки Исоро таслим карданд, дучор шуд, дида мебароем.

Вақте ки Исо бо дувоздаҳ ҳаввориёни Худ дар сари суфраи таоми шом менишаст, Худоро шукргузорӣ намуда, суханони ҳайратоварро гуфт: «Инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст. Агарчи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқаррар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба воситаи вай Ё таслим карда шавад» (Луқо 22:21-22). Ана баёнот! Агар бо забони имрӯза гӯем, бо чунин рафтори Худ Исо «бомбаро партофт».

Исо аз аввал медонист, ки Ё таслим карда мешавад, лекин шогирдонаш дар бораи ин аввалин маротиба шуниданд. Шумо он даҳшатро, ки шогирдонро фаро гирифт, ба худ тасаввур карда метавонед, вақте ки Исо гуфт, ки яке аз онҳо, ки аз аввал ҳамроҳи Ё буд ва ба Ё наздик буд, Ёро таслим мекунад?

Онҳо ошуфтаҳолона «аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад» (Луқо 22:23). Шогирдон аз он дар ҳайрат буданд, ки яке аз байни онҳо метавонад ба хиёнаткорӣ даст занад. Аммо дар ин тафтиш ниятҳои онҳо нопок буд. Сабаби тафтишот худписандӣ ва мағрурии онҳо буд. Ба ояти дигари Навиштаҷот назар андозед:

Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира зиёд шуд,
ки кадоме аз онҳо бояд бузурғтар ҳисоб шавад
(Луқо 22:24).

Ба худ тасаввур кунед: Исо ба онҳо гуфт, ки ба қарибӣ Ёро ба дасти саркоҳинон таслим мекунанд, то ки ба марг маҳкум намоянд ва ба дасти румиён месупоранд, то ки Ёро масҳара, латукӯб ва қамчинкорӣ карда, бикушанд. Ва он касе, ки ин корро мекунад, бо Ё дар сари дастархон нишастааст.

Шогирдон муайян карданро сар карданд, ки ин кас кӣ бошад ва бо баҳсу мунозира ба охир расониданд, ки кадоме аз онҳо

бояд бузургтар бошад. Ин нафратангезона буд – онҳо кӯдакон барин барои мерос баҳс мекарданд. Онҳо ба Исо аҳамият намедоданд, балки саросемавор мансаб ва мақомро ба даст овардан мехостанд. Чӣ хел худписандии тасаввурнашаванда!

Агар ман дар ҷои Исо мебудам, шояд, ман мепурсидам, ки оё онҳо чӣ гуфтагии маро шуниданд? Дар инҷо мо мисоли онро мебинем, ки чӣ тавр Устод бо муҳаббат ва пурсабрӣ ба шогирдони худ муносибат мекард. Бисёри мо, агар дар ҷои Исо мебудем, мегуфтем: «Ҳамаатон аз инҷо дафъ шавед! Ҳоло соатест, ки озмоиши бузургтарин ба сари ман омадааст, шумо бошед фақат дар бораи худ фикр мекунед». Чӣ гуна имконияти хуб барои хафа шудан!

Мо пай бурда метавонем, ки ин баҳсро дар байни шогирдон кӣ сар кард – Шимъӯни Петрус, чунки ӯ шахсияти ҳукмрон дар гурӯҳ буд ва одатан ӯ аввалин шуда гапро сар мекард. Эҳтимолан, ӯ тез- тез ба шогирдон хотиррасон менамуд, ки ӯ ягона шахсест, ки дар рӯи об роҳ гашт. Ё, шояд, ӯ хотиррасон мекард, ки якумин шуда ба ӯ Кӣ будани Исо ошкор шуд. Баъд ӯ ба онҳо он саргузаштҳоеро, ки дар бораи Исо, Мӯсо ва Илёс дар болои кӯҳ дошт, нақл карда метавонист.

Петрус бешак боварии комил дошт, ки аз байни дувоздаҳ хаввориён ӯ аз ҳама бузург аст. Аммо асоси боварии ӯ муҳаббат набуд. Асоси боварии ӯ мағрурӣ буд.

Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт, ки онҳо мисли одамони оддӣ ва на ҳамчун писарони Малакути Худо рафтор карда истодаанд:

Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда мешаванд; Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтарин бошад, ва сардор - монанди хизматгор. Зеро кадоме бузургтар аст: он ки дар назди суфра мешинад, ё он ки хизматгӯзор аст? Оё на он аст, ки назди суфра мешинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгӯзор ҳастам (Луқо 22:25-27).

Мақсади аз ғалбергузаронӣ

Агарчи ба Шимъӯни Петрус кӣ будани Исо ошкор шуда бошад ҳам, ӯ ба ҳар ҳол фурӯтани Масеҳро надошт. Ҳамчун масолеҳи сохтмон, мағрурӣ ва ғалабаҳои собиқро истифода бурда, ӯ зиндагӣ ва хизмати худро месохт. Дар Номаи якум ба Қўринтиён 3:10 Павлус моро ба бохабар шудан даъват менамояд, ки чӣ тавр мо таҳкурсии худро дар Масеҳ месозем.

Шимъӯни Петрус он масолеҳҳои махсусро, ки барои Малакути Худо лозим ҳастанд, истифода набурд, лекин ба ҷои он, иродаи қавӣ ва худбовариро ба кор бурд. Хислати ӯ мебоист барои Малакути Худо тағйир ёбад. Дар айнаи ҳол ӯ ба «ғурури зиндагӣ» таъя мекард (1 Юҳанно 2:16).

Мағрурӣ ҳеҷ гоҳ ба таври кофӣ боқувват набуд, то ки барои иҷро кардани тақдири ӯ дар Масеҳ ӯро мусаллаҳ гардонад. Агар мағрурӣ пахш карда намешуд, дар оқибат он Петрусро набуд мекард. Дар китоби Ҳизқиёл 28:11-19 мо мебинем, ки мағрурӣ айнан ҳамон нуқсонест, ки дар Лутсифер буд. Ӯ каррубие буд, ки Худо тадҳин намуд ва мағрурӣ ӯро ба афтидан овард.

Акнун нигоҳ кунед, ки Исо ба Шимъӯни Петрус чӣ мегӯяд:

Худованд гуфт: «Шимъӯн, Шимъӯн! Инак, шайтон талабгори он буд, ки шуморо мисли гандуме аз ғалбергузаронад» (Луқо 22:31).

Мағрурӣ барои душман дарро кушод, то ки омада, Шимъӯни Петрусро аз ғалбергузаронад. Калимаи «аз ғалбергузаронидан» аз калимаи юнонии СИНИАЗО тарҷума шудааст. Маънои калимаи мазкур «бехтан, дар ғалберҷумбонидан; ба таври тасвирӣ: ба воситаи ғазоби ботинӣ имони касеро то ба дараҷаи афтиш санҷидан».

Агар Исо айнан ҳамон хел фаҳмише, ки бисёр одамон дар калисоҳои ҳозира доранд, медошт, Ӯ мегуфт: Дўстон, биёед

дуо мекунем ва ин ҳуҷуми шайтонро мебандем. Мо ба шайтон иҷозат намедихем, ки бо дӯстдоштаи мо Шимъун ин корро кунад! Аммо нигоҳ кунед, ки дар асл Исо чӣ гуфт:

Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат таназзул накунад; ва ту як вақте, рӯчӯъ намуда, бародарони худро устувор гардон» (Луқо 22:32).

Исо дуо накард, ки Шимъӯни Петрус аз ларзиши саҳт, ки то ба дараҷаи афтиш аст, халосӣ ёбад. Ӯ дуо кард, ки ӯ хангоми озмоиш имони Петрус суст нашавад. Исо медонист, ки агар Шимъӯни Петрус аз чунин озмоиш гузарад, хислати нав дар ӯ пайдо мешавад. Он хислате, ки барои амалӣ гардонидани тақдири ӯ ва барои устувор гардонидани бародаронаш, ба Петрус лозим буд.

Шайтон иҷозат пурсид, ки Шимъӯни Петрусро чунон саҳт биларзонад, ки ӯ имони худро аз даст диҳад. Қасди шайтон ин буд, ки ҳамин одамеро, ки имкониятҳои калон дошт, несту нобуд кунад. Лекин мақсади Худо барои ӯро ларзонида дигар буд ва чун ҳамеша Худо аз шайтон пеш гузашт. Худо ба душман иҷозат дод, ки ин корро кунад, то ки ҳар он чизеро, ки дар Петрус ларзонида даркор, биларзонад.

Худо ба занам Лиза панҷ мақсадро барои ларзонида нишон дод:

1. Онро (он чизро) ба таҳқурсиаш наздиктар овардан.
2. Ҳар он чиро, ки мурда аст, нест кардан.
3. Тамоми ҳосили пухтарасидаро ҷамъ кардан.
4. Бедор кардан.
5. Якҷоя намудан ё омехта кардан, то ки он дигар ҷудо нашавад.

Ҳар гуна фикрронӣ ё муносибате, ки дар худписандӣ ё мағрурӣ асос ёфтааст, аз ҷараёни покшавӣ мегузарад. Дар натиҷаи ин ларзиши саҳт ҳар гуна худпарастии Шимъӯни

ДОМИ ШАЙТОН

Петрус несту нобуд мешавад ва он чизе, ки боқӣ мемонад, ин таҳкурсии аслии Худо мешавад. Ӯ ҳолати ҳақиқии худро дарк мекунанд, чизҳои мурда бартараф карда мешаванд ва ӯро ба таҳкурсии аслиаш наздиктар оварда, ҳосили пухтарасида ҷамъ карда мешавад. Ӯ дигар худхоҳона амал намекунад, балки пурра аз Худованд вобаста шуда, ба Ӯ таваккал менамояд.

Петрус бочӯрӯатона ба суҳанони Исо муҳолиф баромада, гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам». Ин баёнот на аз Рӯҳ, балки аз худбоярӣ буд. Ӯ дар худ кабудиро намедид.

Муқоисаи Яҳудо бо Шимъӯн

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки Петрус одами хеле сергап ва тарсончак буд. Лекин дар боғи Ҷатсамонӣ, вақте ки аскарон барои дастгир кардани Исо омаданд, Петрус шамшери худро бароварда, гӯши рости хизматгори саркоҳинро бурида партофт (Юҳанно 18:10). Агар миқдори лашкарони душман зиёдтар бошад, на он қадар бисёр тарсончакон ҳамла мекунанд. Барои ҳамин, Петрус шахси боқувват буд, аммо қуввати ӯ дар шахсияти ҳудаш буд, на дар фӯрӯтании Худо, чунки аз ғалбергузаронӣ ҳанӯз сар нашуда буд.

Чуноне ки Исо пешгӯӣ карда буд, рӯй дод. Айнан ҳамон Шимъӯни Петруси далеру боқувват, ки тайёр буд барои Исо бимирад, ва дар боғи пур аз лашкар шамшери худро баровард, бо як хизматгор-духтар рӯ ба рӯ шуд. Петрус аз вай тарсида, ҳатто инкор кард, ки Исоро медонад.

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки асосан душвориҳои калон одамонро ба пешпо хӯрдан маҷбур мекунанд. Лекин аксар вақт маҳз монеаҳои хурд бештар ба ларза меоранд. Ин сустии худбояриро нишон медиҳад.

Баъд аз ин, Петрус Исоро боз ду маротиба инкор кард. Хурӯс чеғ зад ва Петрус суҳанони Исоро ба хотир оварда, зор-зор гиря

кард. Тамоми худбовариаш ларзид ва ӯ ҳатто умед надошт, ки ягон бор бархеста метавонад.

Шимъӯни Петрус ва Яҳуди Исқарюта аз бисёр чиҳат ба якдигар монанд буданд ва, илова бар он, дар рӯзҳои душвортарини зиндагии Исо ҳардуяшон аз ӯ рӯй гардонданд. Бо вучуди он, ин ду нафар аз ҳамдигар фарқияти муҳим доштанд.

Яҳудо ҳеҷ гоҳ ташна набуд, ки Исоро ҳамон тавр бидонад, чуноне ки Шимъӯн доништан мехост. Яҳудо ӯро таҳкурсии худ накард. Чунин ба назар менамуд, ки Яҳудо Исоро дӯст медошт, чунки ҳама чизро гузошта, аз паси ӯ рафт, ҳамеша дар сафарҳо бо ӯ буд ва ҳатто ҳангоми таъқиботҳои вазнин бо ӯ мемонд. Яҳудо девҳоро берун меронд, беморонро шифо меод, Инҷилро мавъиза мекард. (Ба хотир оваред, ки Исо дувоздаҳ ҳаввориёро фиристод, то ки мавъиза кунанд, беморонро шифо диҳанд, девҳоро берун ронанд, ёздаҳ нафарро не.) Аммо ӯ ҳама чизро на аз барои муҳаббати худ нисбати Исо қурбонӣ мекард ва на аз барои ваҳй, ки Исо кӣ аст.

Яҳудо аз аввал мақсад ва нақшаҳои худро дошт. ӯ ҳеҷ гоҳ барои ниятҳои худхоҳонааш тавба накард. Хислати ӯ дар чунин ибораҳо маълум мешавад: «Ба ман чӣ хоҳед дод, агар ман...» (Матто 26:14). ӯ барои манфиати шахси шуда дурӯғ мегӯфт ва дурӯягӣ мекард (Матто 26:25). Яҳудо барои истифодаи шахсии худ он пулҳоро, ки барои хизмати Исо буданд, мегирифт (Юҳанно 12:4-6). Ин рӯйхатро давом додан мумкин аст. ӯ ҳеҷ гоҳ Худовандро наметонист, гарчанде ки севуним солро дар ҳузури ӯ гузаронид.

Петрус ва Яҳудо ҳардуяшон аз кори кардашон пушаймон хӯрданд. Аммо он таҳкурсии, ки дар Петрус буд, дар Яҳудо набуд. Аз сабаби он ки дар ӯ ҳеҷ гоҳ ташнагӣ барои доништани Исо набуд, ӯ Худро ба Яҳудо зоҳир накард. Агар Яҳудо дар бораи Исо ваҳй мегирифт, ҳеҷ гоҳ ӯро таслим карда наметавонист. Вақте ки ба зиндагии ӯ тӯфони саҳт омад, ҳама чиз ҷумбида, вайрон шуд! Нигоҳ кунед, чӣ рӯй дод:

ДОМИ ШАЙТОН

Таслимкунандаи Ё, Яхудо, чун дид, ки Ёро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод, ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ». Ва сиккаҳои нуқраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт (Матто 27:3-5).

Ё медонист, ки гуноҳ содир кард ва аз ин пушаймон буд. Лекин ё Масеҳро намедонист. Ё тамоман намефаҳмид, ки Киро таслим кард. Ё фақат гуфт: «Ман Хуни бегуноҳро таслим кардам». Агар ё Масеҳро Шимъӯни Петрус барин медонист, ба назди Исо баргашта, тавба мекард, чунки некии Худовандро медонист. Ба худкушӣ даст задан, боз як амали берун аз ҷайзи Худо буд. Чунбиш кушода дод, ки дар Яхудо ҳатто баъд аз севуним соли пайравӣ кардани Устод ҳеҷ гуна таҳкурсии пайдо нашуд.

Миқдори бешумори одамоне, ки ба масеҳият рӯй оварданд, бо «дуои гунаҳгор» дуо карданд, ба калисо меомаданд, аъзои ҷаҳол мешуданд ва Китоби Муқаддасро меомӯхтанд. Аммо ҳамаи ин бе гирифтани ваҳй дар бораи дар асл Кӣ будани Исо рӯй меод, гарчанде ки онҳо Ёро бо забони худ эътироф кардаанд. Вақте ки озмоишҳои саҳт меомаданд, онҳо фирефта мешуданд, аз Худо хафа мешуданд ва дигар бо Ё ҳеҷ кор доштан намехостанд.

Ман худам шахсан шундаам, ки чӣ тавр бисёр одамон мегуфтанд: «Худо барои ман ҳеҷ кор накард! Ман кӯшиш кардам, ки масеҳӣ шавам, лекин ҳаёти ман аз будаш боз даҳшатноктар шуд!». Ё: «Ман дуо карда, аз Худо ин ва он чизҳоро хоҳиш кардам, аммо Ё ин корҳоро накард». Онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти худро пеши пойҳои Исо нагузоштанд, лекин барои манфиати шахсиашон кӯшиш мекарданд, ки бо Ё шарик шаванд. Онҳо ба Ё барои он чизе, ки Ё барояшон дода метавонад, хизмат мекарданд ва ба осонӣ ба васваса афтоданд. Ҳамту аз Ё хафа шуданд. Исо онҳоро ин тавр тасвир мекунад:

Касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд (Дар забони юнонӣ калимаи «ба васваса афтодан» чунин маъно дорад: норозӣ шудан, хафа шудан, хашмгин шудан, пешпо хӯрдан, афтидан, Amplified Bible – тарҷумаи васеи Китоби Муқаддас аз нашриёти амрикоии Китоби Муқаддас Zondervan Bible Publishers Grand Rapids Инчили Марқӯс 4:16-17. Эзоҳи тарҷумон) (Марқӯс 4:16-17).

Диққат кунед, Исо гуфт, ки онҳо дарҳол ба васваса меафтанд, чунки дар худ ҳеҷ хел таҳкурсии ё асос надоранд. Дар чӣ мо бояд реша давонем? Ҷавобро ба ин савол мо дар Нома ба Эфсӯсиён 3:16-18 пайдо мекунем: мо бояд дар муҳаббат реша давонда, устувор бошем. Муҳаббат нисбати Худо таҳкурсии мо аст.

Исо гуфтааст: «Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад» (Юҳанно 15:13). Мо наметавонем ҷони худро барои он касе, ки боварӣ надорем, фидо кунем. Агар мо Худоро ба таври кофӣ хуб надонем, ҷони худро барои Ӯ фидо карда ва ба Ӯ бовар карда наметавонем. Мо бояд табиат ва хислати Худоро донему фаҳмем. Мо бояд боварии комил дошта бошем, ки Ӯ ҳеҷ гоҳ ягон корро бо мақсади ба мо зарар расондан намекунад.

Худовандҳамеша бароямон он чизро меҷӯяд, ки ба манфиати мо хизмат мекунад. Он чизе, ки ба назари мо мағлубият барин менамояд, ҳамеша барои мо ба некӣ мубаддал мешавад, агар мо имони худро аз даст надихем. Худо муҳаббат аст; дар Ӯ ҳеҷ гуна худписандӣ ё бадӣ нест. Ин шайтон мехоҳад моро несту нобуд кунад.

Аксар вақт мо ба шароитҳои зиндагии худ аз нуқтаи назари замони ҳозира нигоҳ мекунем ва ин тасвири ҳақиқиро нодуруст нишон медиҳад. Худо бошад, ба озмоишҳое, ки мо мегузарем,

ДОМИ ШАЙТОН

аз чиҳати абадӣ нигоҳ мекунад. Агар мо бомаҳдуд ба шароитҳои худ нигоҳ мекарда бошем, онгоҳ ду чиз рӯй дода метавонад.

Аввалан, аз он ҷараёне, ки Худо моро пок мекунад, мегузарем, мо ба осонӣ ё аз Худо хафа шуда метавонем, ё аз яке аз хизматчиёни Ё. Дуюмаш, душман ба осонӣ моро фиреб дода метавонад. Шайтон моро ба он чизе, ки дар лаҳзаи қорӣ ба назар дуруст менамояд, тела медиҳад, лекин нақшаи охирини ӯ - ҳамаи инро барои афтиш ё марги мо истифода бурдан аст. Вақте ки мо устуворона ба Худо такая мекунем, аз ғамхории Худо маҳрум намешавем. Мо ба озмоишҳо сар фуруварда, худамон барои худамон ғамхорӣ намекунем.

Ба хислати Худо таваккал кардан

Душман кӯшиш мекунад, ки фаҳмиши моро дар бораи хислати Худо вайрон кунад. Яке аз воситаҳои ӯ - моро аз такая кардан ба Худо дур нигоҳ доштан аст. Ё ин корро бо Ҳавво дар боғи Адан кард, вақте ки аз ӯ пурсид: «Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ нахӯред?» (Ҳастӣ 3:1). Ё аҳкоми Худоро ғалат маънидод кард, то ки хислати Худоро вайрон кунад.

Худо гуфт:

«Аз ҳар дарахти боғ («бемалол хӯрда метавонӣ», тарҷумаи ҳарф ба ҳарф аз забони англисӣ) хӯрдан гир; аммо аз дарахти маърифати неку бад зинҳор нахӯр; зеро рӯзе, ки аз он бихӯрӣ, ҳатман хоҳӣ мурд» (Ҳастӣ 2:16-17).

Дар асл, мор ба Ҳавво мегуфт: «Худо ҳама чизи хубро аз шумоён нигоҳ дошта истодааст».

Худо бошад, задаи Худро ана ба чӣ мегузошт: «Ту бемалол хӯрда метавонӣ, ба ғайр аз...». Худо барои лаззату ҳаловат ба одамизод тамоми боғро дод ва ба ӯ иҷозат дод, ки ҳамаи

меваҳоро бихӯрад, ба ғайр аз меваи як дарахт.

Мор он тарзеро, ки зан ба Худо нигоҳ мекард, бо чунин суханон вайрон мекард: «Худо дар ҳақиқат барои шумоён ғамхорӣ намекунад. Бинед, чӣ хел чизи хубро Ё аз шумо нигоҳ дошта истодааст! Мумкин аст Ё шуморо дӯст намедорад, чуноне ки шумо фикр мекардед. Шояд Ё Худои хуб нест!» Ё фирефта шуд ва ба дурӯғ дар бораи хислати Худо бовар кард. Баъд аз ин хоҳиши гуноҳ кардан пайдо шуд, чунки каломи Худо дигар барояш ҳаёт не, балки шариат (қонун) буд. Ва «қуввати гуноҳ шариат аст» (1 Қӯринтиён 15:56).

Душман имрӯз низ ҳамин тавр амал менамояд. Вай хислати Худо Падарро дар пеши чашмони фарзандони Ё вайрон мекунад. Аз болои ҳамаи мо касе ҳукм дошт, ба монанди падарон, муаллимон, сардорону роҳбарон ё ҳукуматдорон. Баъзе аз онҳо худпараст буданд ё моро дӯст намедошанд. Аз барои он ки ин одамон дар сари қудрат буданд, хислати онҳоро бо хислати Худо қиёс кардан ба мо осон аст, чунки Ё дорои қудрати олитарин мебошад. Бо вайрон кардани тимсоли падарони замини мо душман моҳирона хислати Падарро вайрон кардааст. Худо мегӯяд, ки пеш аз бозгашти Исо дили падарон ба фарзандонашон бармегардад (Малокӣ 4:6). Табиат ва хислати Худованд дар пешвоёни Ё дида мешавад ва ин тағйиротро барои шифо додан меорад.

Вақте ки шумо медонед, ки Худо ҳеҷ вақт бо мақсади ба шумо осеб расонидан ё барои шуморо нобуд кардан, ягон корро намекунад ва ҳар коре, ки Ё дар зиндагии шумо мекунад ё намекунад, барои манфиати аълотарини шумо пешбинӣ шудааст, - онгоҳ шумо худро озодона ба Ё мебахшед. Шумо хушҳолона ҳамон шахсе мешавед, ки ҷони худро барои Худованд фидо мекунад.

Агар шумо худро пурра ба Исо бахшида бошед ва зери парастории Ё бошед, шумо ба васваса намеафтед ва хафа намешавед, чунки шумо аз он худ нестед. Одамони ранҷида ва дилхунҷшуда онҳое мебошанд, ки ба назди Исо бо он

ДОМИ ШАЙТОН

мақсад омаданд, ки Ў барои онҳо чӣ кор карда метавонад. Онҳо аз барои Кӣ будани Ў ба наздаш наомаданд.

Вақте ки муносибати мо ҳамин тавр аст, мо ба осонӣ дилхунук мешавем. Ба худ диққатқалбкунӣ моро кўтоҳбин мекунад. Аз ин сабаб мо қобилият надорем, ки ба шароитҳои ҳозираамон бо чашмони имон нигоҳ кунем. Вақте ки зиндагии мо ҳақиқатан дар Масеҳ пинҳон аст, мо хислати Ўро медонем ва ба хурсандии Ў шарик мешавем. Онгоҳ мо намечўмбем ва ба фарқшавии киштӣ дучор намешавем.

Агар мо дар бораи чизе дар асоси шароитҳои табиӣ доварӣ кунем, хафа шудан хеле осон аст. Бо чашмони Рўҳ нигоҳ кардан ин тавр нест. Аксаран Худо он тарзе, ки ман интизор ҳастам ё дар он ҳамон вақте, ки ба назарам хеле зарур менамояд, ҷавоб намедиҳад. Лекин вақте ки ман ба қафо, ба ҳар шароите, ки аз сар гузаронидам, нигоҳ мекунам, ман мефаҳмам ва дар ҳама чиз ҳикмати Ўро дида метавонам.

Баъзан бачагони мо тарзу мантиқеро, ки дар паси тарбияи онҳо меистад, намефаҳманд. Мо кўшиш мекунем, ки ҳама чизро ба бачагони калонсолтар фаҳмонем, то ки онҳо аз ҳикмати мо баҳраманд гарданд. Аммо баъзе вақт онҳо аз сабаби хом буданашон метавонанд моро нафаҳманд, ё бо мо розӣ нашаванд; агарчи онҳо инро дертар мефаҳманд. Ё, шояд, сабаби он, ки барои чӣ мо бо онҳо чунин рафтор мекунем, дар он аст, ки мо гапдарой, муҳаббат ва баркамол будани онҳоро санчидан мехоҳем. Айнан ҳамин чиз ба муносибати мо бо Падари Осмониамон дахл дорад. Дар чунин ҳолатҳо имон мегўяд: «Ҳатто агар нафаҳмам ҳам, ман ба Ту таваккал менамоям».

Дар Нома ба Ибриён 11:35-39 мо тасвири одамонеро мебинем, ки иҷрошавии ваъдаҳоеро, ки Худо барояшон додааст, интизор нашуданд; аммо ба ҳар ҳол дар имон устувор монданд: «вале дигарон аз шиканча нобуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳёи беҳтаре ноил гарданд; ва баъзеи дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин

занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд. Сангсор шуданд, ба ароба дупора гардиданд, ба шиканча гирифтор шуданд, аз дами шамшер мурданд; пӯстҳои гӯсфанду буз дар тан сарсонӣ саргардон шуда, мӯҳтоҷӣ, тангӣ ва уқубат кашиданд; онҳое, ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд. Ва онҳое, ки ба хотири имон шӯҳрат пайдо карда буданд, ваъдaro соҳиб нашуданд».

Онҳо қарор карданд, ки Худо ҳама чизест, ки барояшон лозим аст, новобаста аз он ки барои ин чӣ хел нархро супоридан лозим аст. Онҳо ба Ё имон доштанд, ҳатто вақте ки иҷрошавии ваъдaro надида, вафот мекарданд. Онҳо хафа шуда наметавонистанд.

Вақте ки мо ҳамин гуна муҳаббат ва имон ба Худо дорем, мо реша давонда, устувор мешавем. Онгоҳ ҳеҷ гуна тӯфон, чӣ қадар саҳт набошад ҳам, ҳеҷ вақт моро ҷумбонида наметавонад. Чунин қобилият аз иродаи қавӣ ё шахсияти одам намеояд. Ин бахшоиши файз барои ҳамаи онҳое, ки ба Худо таваккал мекунанд ва аз таваккал намудан ба худ пурра даст мекашанд. Аммо барои пурра ба Худо таваккал кардан, шумо Он Касеро, ки зиндагиатонро дар дастони Худ нигоҳ медорад, бояд бидонед.

Файз ба фурӯтанон дода мешавад

Шимъӯни Петрус бо бузургии худ дигар болида наметавонист. Ё аз худбоварӣ, ки барояш хос буд, маҳрум шуд. Ё беҳудагии қувваи иродаи худро хеле аниқ дид. Ё фурӯтан шуд. Акнун ӯ номзади комил барои қабул кардани файзи Худо шуд. Худо файзи Худо ба фурӯтанон мебахшад. Барои ин фурӯтанӣ шарт зарурӣ аст. Ин дарс дар шуури Петрус нақш баст, вақте ки ӯ дар номаҳои худ менавишт: «фурӯтаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунанд, вале ба фурӯтанон файз мебахшад» (1 Петрус 5:5).

ДОМИ ШАЙТОН

Петрус ҳатто ба дараҷаи таслимшавӣ ҷумбонида шуд. Мо инро аз он суҳаноне мефаҳмем, ки фариштаи Худованд ба Маряи Маҷдалия дар назди мақбара гуфт: «Лекин рафта, ба шогирдони Ӯ ва ба Петрус гӯед, ки Ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ӯро ҷунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид» (Марқӯс 16:7). Фаришта Петрусро ба таври махсус қайд карданаш лозим буд. Петрус дар дами шикасту ҳалокат буд, лекин Худо дар ӯ таҳкурси гузошта буд. Ин таҳкурси ҷангоми ҷунбиш вайрон нашуд, балки боз ҳам боқувваттар шуд.

Исо Петрусро на танҳо бахшид, лекин ӯро барқарор ҳам кард. Акнун ки ҷунбиш гузашт, ӯ барои яке аз шахсони марказии калисо шудан тайёр шуд. Петрус дар пеши айнан ҳамон одамоне, ки дар маслубшавии Ӯ айбдор буданд, эҳёшавии Исоро боқуръатона эълон кард. Акнун ӯ бо роҳбарони динӣ, ва на танҳо бо хизматгор-духтар, рӯ ба рӯ шудан тайёр буд. Ӯ дар назди онҳо бо қудрати бузург ва бо далерии ҷуръат меистод.

Таърих нақл мекунад, ки пас аз бисёр солҳои хизмати бовафоёна, Петрусро сарчаппа маслуб карданд. Ӯ истодагарӣ кард, ки лоиқи мисли Худованд вафот кардан нест, барои ҳамин сарашро ба поён карда, аз пояш овезон карданд. Ӯ дигар наметарсид. Ӯ санге шуд, ки ба таҳкурсии мустаҳками Сахра гузошта шуда буд.

Озмоишҳое, ки ба зиндагӣ меоянд, он чизҳои дар дили шумо бударо фош мекунанд: ки оё дар дилатон хафагӣ нисбат ба Худо ё дигар одамон ҳаст ё не. Озмоишҳо шуморо ё аз Худо ва аз дигар одамон хафа мекунонанд, ё шуморо одами боқувваттар мекунанд. Агар шумо аз озмоишҳо гузаред, решаҳоятон боз чуқуртар мешаванд, бо вучуди ин ҳам шумо ва ҳам ояндаи шуморо мустаҳкамтару устувортар мекунанд. Агар шумо аз озмоишҳо нагузаред, зудранҷ мешавед, ки он шуморо аз имон маҳрум мекунанд.

Худованд, охир ман ба Ту хизмат мекардам, пас чаро...?

Вақте ки ман пастор будам, дар гурӯҳи ҷавонон як писари

чордаҳсолаи лаёқатманде буд, ки дӯстонаш ва пешвоёни калиси ӯро хеле иззату ҳурмат мекарданд. Ӯ шогирди хуб ва бомуваффақият буд. Ӯ барои ҳар кори Худо боэҳтиром буда, бовафоёна хизмат мекард ва бо ихтиёри худаш дар ҳар лоиҳаи масеҳӣ иштирок мекард. Баъзан ӯ ҳамроҳи мо ба сафарҳои миссионерӣ мерафт ва қариб ба ҳар каси вомехӯрдагиаш башорат медод.

Як вақтҳо ӯ ҳар рӯз чор соатро дар дуо мегузаронд. Худованд ба ӯ бисёр чизҳоро ошкор мекард ва ӯ онҳоро рафта ба дигарон гуфта медод. Он чизе, ки ӯ мегуфт, ҳамеша баракат буд. Ӯ мефаҳмид, ки Худованд ӯро барои хизмат даъват кардааст ва то бистсола шуданаш, пастор шудан мехост. Ӯ мисли сахраи мустаҳкам ба назар менамуд.

Ман ин ҷавонро дӯст медоштам, ман даъвати Худоро дар ҳаёти ӯ мешинохтам ва вақтамро барояш дарег намедоштам. Танҳо як чиз маро ба ташвиш меовард: ба назар менамуд, ки ӯ хеле худбовар аст. Ман мехостам ба ӯ дар ин бора гӯям, вале вақти он ҳанӯз нарасида буд. Ӯ якчанд бӯҳронҳои сахтро аз сар гузаронид, аммо устуворона истоданро давом медод. Вақте ки ман мушоҳида менамудам, ки чӣ тавр ӯ ба озмоишҳои вазнин тоб меорад, баъзан ман шубҳа мекардам, ки шояд хато карда бошам.

Якчанд сол гузашт. Ӯ ба дигар ҷой кӯчид, ман бисёр сафар карданро сар кардам. Лекин робитаро нигоҳ медоштем. Ман ҳис мекардам, ки ӯ аз ҷараёни шикасташавӣ мегузарад. Ин мебоист рӯй диҳад, лекин ман тасаввурот надоштам, ки он чӣ тавр мешавад. Ман мефаҳмидам, ки барои даъвати худро иҷро кардан аз озмоишҳо гузаштанаш зарур аст. Ин мебоист он ҷараёне бошад, ки ба ҷараёни аз ғалбергузарони Шимъӯни Петрус монанд аст.

Вақте ки ин ҷавон ҳаждаҳсола шуд, падараш ба дарди бедавои саратон гирифтोर шуд. Ӯ ҳамроҳи модараш рӯза мегирифт ва дуо мекард, имон дошт, ки падараш шифо меёбад. Ба дуои онҳо дигар имондорон ҳамроҳ шуданд. Якчанд моҳ пештар аз ин падараш ҳаёти худро ба Исо бахшида буд.

ДОМИ ШАЙТОН

Аҳволи падараш бадтар мешуд. Рӯзе ман дар яке аз шаҳрҳои Алабама дар ҷамъомад будам, занам ба ман занг зада, хошиш кард, ки зуд бо он писар бо телефон гап занам. Ман ба ӯ занг задам ва фаҳмидам, ӯ мӯҳтоҷ аст, ки ягон кас ӯро рӯҳбаланд кунад ва тасалли диҳад.

Пас аз ҷамъомад ман тамоми шаб бо мошин роҳро тай намудам ва соати чори саҳар ба хонаи ӯ расидам. Аҳволи падараш чунон бад буд, ки духтурон гуфтанд, ки фақат якчанд рӯз умраш мондаасту халос. Вай аллакай гап зада наметавонист.

Ин ҷавон бовариӣ комил дошт, ки падараш шифо меёбад. Ман бо ҷидду ҷаҳд ба оилааш хизмат карда, баъд аз якчанд соат аз хонашон рафтам. Субҳи рӯзи дигар ба мо занг зада, гуфтанд, ки ҳоли падараш боз бадтар шуда истодааст.

Ман ва занам Лиза фавран дуо карданро сар кардем. Вақте ки мо дуо мекардем, Худо ба занам рӯъё дод. Дар рӯъё ӯ Исоро дид, ки дар назди ҷойгаҳи ин мард истодааст, то ки ӯро ба назди Худ ба ҷаннат гирад. Баъд аз ним соат он ҷавонписар ба мо занг зада, гуфт, ки падараш аз дунё чашм пӯшид. Ба назар менамуд, ки ӯ мисли пештара қавӣ аст. Аммо ин фақат саршавӣ буд. Ҳамон шом ӯ ба якчанд дӯстони наздикаш занг зад, то бигӯяд, ки падараш вафот кард. Вақте ки онҳо гӯшаи телефонро бардоштанд, гираву нола мекарданд. Ӯ ҳайрон шуд: навод онҳо аллакай дар бораи фавти падарам медониста бошанд? Аммо онҳо барои дигар чиз гираву мекарданд: яке аз дӯстони наздикаш навакк дар садамаи автомашини вафот кардааст. Дар як рӯз ӯ аз падараш ва аз яке дӯсти наздикаш маҳрум шуд.

Озмоиш сар шуд. Ӯ дар изтироб, парешонҳол буд ва моту мабхӯт шуд. Ба назар чунин вонамуд мешуд, ки гӯё ҳузури Худо ӯро тарк кардааст.

Пас аз як моҳ, вақте ки бо мошин ба хона мерафт, ба як ҷое расид, ки ба қарибӣ садама рӯй дода буд. Пештар ӯ таҳсил карда буд ва медонист, ки чӣ тавр ба одамони дар садама захмишуда ёрии аввалии тиббиро расонидан лозим аст. Барои

ҳамин мошинашро боздошт. Ронандагони ҳарду мошини бо ҳамдигар задухӯрд карда дӯстони наздикаш буданд. Ҳангоме ки ӯ кӯшиши ба онҳо ёрӣ додан кард, ҳардуюшон дар дастони ӯ аз олам чашм пӯшиданд.

Дӯсти ҷавони ман ба ҳаддаш расид. Ӯ ба Худо дуою нола карда, се соатро дар ҷангалзор гузаронид. Ӯ мегуфт: «Худо, Ту дар қучо? Ту гуфти, ки Тасаллибахши ман мешавӣ, аммо тамоман тасалли надорам!»

Ба назар чунин менамуд, ки гӯё Худо ба ӯ пушти Худро гардонидаст. Лекин, дар асл, ин бори аввал буд, ки қуввати ҳудаш ӯро фиреб дод.

Ӯ ба Худо дарғазаб шуд. Чаро Ӯ иҷозат дод, ки ҳамаи ин чизҳо бо ӯ рӯй диҳанд? Ӯ аз пастор, ё аз оилааш, ё аз ман хашмгин набуд. Ӯ аз Худо хашмгин шуд ва аз Ӯ хафа буд. Ӯ пур аз дилхунуки буд. Дар вақти душвортаринаш Худо ба ӯ кӯмак накард.

«Худованд, ман ба Ту хизмат мекардам ва барои ин бисёр чизҳоро рад кардам» - гӯён, дуо мекард. - «Акнун бошад, Ту маро тарк кардӣ!» Ӯ фикр мекард, Худо аз ӯ қарздор аст, чунки ба Худо хизмат мекунам гуфта, бисёр чизҳоро рад карда буд.

Бисёр одамон дарду дилхунукиро камтар аз сар гузарониданд, баъзе бошанд - бештар. Бисёр одамон аз Худо хафа шуданд. Онҳо фикр мекарданд, ки ҳар чизе, ки онҳо аз барои хизмат ба Худо шуда гузоштанд, Худо бояд ба инобат гирад.

Онҳо бо сабабҳои нодуруст ба Ӯ хизмат мекарданд. Мо набояд ба Худованд барои он чизе, ки Ӯ карда метавонад, хизмат кунем, балки бояд барои Кӣ будани Ӯ ва барои он чизе, ки аллакай кардааст, хизмат кунем. Онҳое, ки хафа мешаванд, дарк намекунанд, ки чӣ гуна нархи баландро Ӯ барои озод кардани онҳо аллакай супоридааст. Онҳо фаромӯш карданд, ки аз кадом марг наҷот ёфтанд. Одамон ба ҷои бо чашмони абадӣ нигоҳ кардан, бо чашмони ҷаҳонӣ нигоҳ мекунанд.

ДОМИ ШАЙТОН

Ин ҷавонписар ба калисо омаданро бас кард ва бо одамони нодуруст дӯстӣ пайдо карданро сар карда, ҳамроҳи онҳо дар барҳо мешинаст ва дар шабнишиниҳои нопоки онҳо иштирок мекард. Дар маъюсии худ ӯ бо Худо ҳеҷ чизи умумӣ доштан намехост ва аз робита бо Ӯ дурӣ меҷуст.

Ӯ бештар аз ду ҳафта ҳамин тавр зиндагӣ карданро давом дода натавонист, чунки дилаш ӯро фош мекард. Аммо ӯ чун пештар ба Худо наздик шуданро рад мекард. Ин ҳолати ӯ шаш моҳ давом кард. Ҳамон вақт ҳатто осмон мисли мис буд. Монанди он буд, ки ҳузури Худо дигар нест.

Тақрибан як сол сипарӣ шуд ва ӯ дид, ки Худо чун пештар барояш ғамхорӣ карда истодааст. Ҷавон боз ба Худо наздик шуданро сар кард, аммо ин дафъа тамоман дигар хел. Ӯ бо фӯрӯтанӣ ба назди Худо омад. Пас аз он, ки вақти озмоиш ба охир расид, Худованд ба ӯ нишон дод, ки ҳеҷ вақт ӯро тарк накарда буд. Вақте ки ҳолати рӯҳониаш барқарор шуд, ӯ на ба қуввати худаш, балки ба файзи Худо таваккал карданро ёд гирифт.

Ман робитаамро бо ӯ нигоҳ медоштам. Пас аз якуним сол ӯ ба ман гуфт, ки дар худ он чизеро дид, ки пештар дар борааш ҳатто тасаввур намекард. «Ман шахсе будам, ки хислат надоштам, ҳамаи муносибатҳоям рӯйноқӣ буданд. Вақте ки падарам маро тарбия мекард, ӯ таълим меод, то ки ман зоҳиран боқувват ва ба худ бовариӣ комил дошта бошам. Ман ҳеҷ вақт чуноне ки Худо мехост, ба воя расида наметавонистам. Ман миннатдорам, ки Худо маро дар чунин ҳолатам тарк накард.

Лекин он чизе, ки маро бештар андӯҳгин мекард, на он буд, ки ман дар барҳо гашта, нӯшокии спирти менӯшидам, аммо он ки пушти худро ба Рӯҳи Муқаддас гардонидам. Ман Ӯро хеле дӯст медорам. Муоширати ман бо Ӯ ҳеҷ вақт ҳозира барин аҷоиб набуд».

Дар зиндагии ӯ бисёр чунбишҳо рӯй доданд. Худбовариаш

несту нобуд шуд. Вале таҳкурсии ин писар мисли таҳкурсии Петрус буд ва он ӯро шикаста натавонист. Ба ҷои он, ки ҳаёти худ ва хизматашро дар мағрурӣ созад, акнун ӯ онро бо файзи Худо сохта истодааст.

Васвасаҳо ва хафагиҳо ҷойҳои суст ва нозуки дар зиндагиамон бударо мекушоянд. Аксар вақт он ҷое, ки худро боқувват меҳисобем, ҷои беқуввати пинҳонии мо мебошад. То тӯфони саҳт болои онро накушояд, он ҷой пинҳон мемонад. Ҳаввори Павлус навишта буд:

«Мо, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем»
(Филиппиён 3:3).

Бо қуввати худамон мо ҳеҷ кореро, ки арзиши абадӣ дорад, карда наметавонем. Инро гуфтан осон аст, аммо ба ин ҳақиқат иҷозат додан, то ки дар вучуди мо реша давонад – тамоман кори дигар аст.

**ИСО БО РОСТӢ БА
ГУЗАШТ НАМЕРАФТ, ТО
КИ ОДАМОНРО АЗ ХАФА
ШУДАН НИГОҶ ДОРАД.**

БОБИ 9

САНГИ ВАСВАСА

«Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузoram, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе, ки ба Он имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд». Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беитоатон сангест, ки меъморон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст, ва санги пешпо ва сахраи васваса, зеро ки онҳо ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо мехӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.

– 1-ум Петрус 2:6-8

(ба матни англисӣ мувофиқ карда шудааст)

Имрӯзҳо маънои калимаи «бовар кардан» қуввати худро гум кардааст. Барои аксарият одамон маънои ин калима фақат эътироф кардани фактҳои муайян мебошад. Барои

ДОМИ ШАЙТОН

бисёр одамон калимаи «бовар кардан» бо гапдарой ҳеч чизи умумӣ надорад. Аммо дар Навиштаҳо калимаи «имондорон» муҳолифи калимаи «саркашӣ» мебошад. «Ӯ барои шумо, имондорон, - чизи гаронбаҳост, аммо барои саркашон...»

Навиштаҳо таълим медиҳад: «...то ҳар кӣ ба Ӯ (Исои Масеҳ) имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад» (Юҳанно 3:16). Аз барои муносибати мо ба калимаи «бовар кардан» бисёриҳо фикр мекунанд, ки ҳар он чизе, ки аз онҳо талаб карда мешавад, ин бовар кардан аст, ки Исо вуҷуд дошт ва дар Ҷолҷолто ҷон дод ва онгоҳ онҳо дар пеши Худо дар мавқеи дуруст ҳастанд. Лекин агар ин талаботи ягона мебуд, онгоҳ девҳо низ дар пеши Худо дар мавқеи дуруст мебуданд. Навиштаҳо мегӯяд: «Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имон доранд ва меларзанд» (Яъқуб 2:19). Аммо барои девҳо наҷот нест.

Калимаи «бовар кардан» (ё имон доштан) дар Навиштаҳо маънои ҷуқуртар дорад, бештар аз эътироф кардани мавҷудияти чизе ё розигии ақлӣ бо ягон хел факт. Матни ояти дар боло омадаро нигоҳ дошта, мо дида метавонем, ки таркиби асосии имон доштан гапдарой аст. Мо дигар хел хонда метавонем: «Инак, Ӯ барои шумо, гапдароҳо, гаронбаҳост; аммо барои саркашон (ё беитоатон) сангест, ки меъморон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст, ва санги пешпо ва сахраи васваса».

Гапдаро будан душвор нест, агар шумо хислат ва муҳаббати он касеро, ки барояш хизмат мекунед, донед. Муҳаббат асоси муносибати мо бо Масеҳ аст – на муҳаббат ба тарзу усулҳо ё таълимот, балки муҳаббат ба Худи Исои Масеҳ. Агар ин муҳаббат дар мо устувор набошад, мо ба васвасаҳо, хафагиҳо ва монеаҳо дучор мешавем.

Исроилиёнеро, ки Худо даъват карда буд, то ки меъморон бошанд, санги гӯшаи Худо – Исоро рад карданд. Онҳо таълимотҳои худро аз Аҳди Қадим дӯст медоштанд, бо таъбиркунии шарият қаноатманд буданд, чунки онҳоро барои

фоидаи худашон ва барои идора кардани дигар одамон истифода бурда метавонианд. Аммо Исо қонунпарастии онҳоро, ки сахт риоя мекарданд, ба майдон талабид. Ӯ ба онҳо мегӯфт:

«Шумо Навиштаҳоро тадқиқ мекунед, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо мекунед, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд» (Юҳанно 5:39).

Онҳо ба ин ақида розӣ шуда наметавонианд, ки аз ибтидо Худо духтарону писарон доштан мехост, то ки ҳамроҳашон муносибатҳои наздик дошта бошад. Онҳо бошанд, мехостанд ҳукмронӣ ва идора кунанд. Дар чашмони онҳо шариат аз муносибат бо Худо болотар меистод. Онҳо он чизеро, ки Худо тӯҳфа карда буд, рад карданд. Онҳо мехостанд онро кор карда, ба даст оваранд. Барои ҳамин, ҳадяи Худо, Исои Масех, умеди зиндагонӣ ва наҷоти онҳо, барояшон «санги пешпо ва санги васваса» шуд.

Вақте ки Шимъён Исои Кӯдакро дар маъбад ба даст гирифт, пешгӯӣ карда, гуфт: «Инак, Ӯ барои ғалтидан ва бархостани бисёр касон дар Исроил таъин шудааст» (Луқо 2:34). Таваҷҷӯҳ кунед, «барои ғалтидан» ва «бархостан». Ҳамон Шахсе, ки барои овардани сулҳу осоиштагӣ ба рӯи замин омад, дар охир, шамшери ҷудоиро ба онҳое, ки ба наздашон фиристода шуда буд, овард ва ба онҳое, ки қурбонии меъморон (хизматчиёни рӯҳонии он давра) шуданд, ҳаёт овард.

Исо ва васвасаҳо

Дар ҷамъомади кӯдакон аксар вақт Исоро ҳамчун ҷӯпоне тасвир мекунанд, ки барраи гумшударо ба китфҳояш гузошта, ба рама бармегардонад. Ё, шояд, нишон медиҳанд, ки Ӯ кӯдакони хурдсолро ба оғӯш мегирад ва дастони Худро ба онҳо гузошта, баракат медиҳад ва табассумкунон мегӯяд: «Ман Тӯро дӯст медорам». Ҳамаи ин дуруст аст, лекин ин тасвири пурраи Ӯ нест.

ДОМИ ШАЙТОН

Айнан ҳамин Исо фарисиёнро барои худадолатиашон айбдор мекард: «Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳқумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед?» (Матто 23:33). Ў мизҳои пуливазкунакчиёнро дар маъбад чаппа карда, онҳоро аз онҳо пеш кард (Юҳанно 2:13-22). Ў ба як шахсе, ки мехост аввал рафта, падарашро дафн кунад ва баъд Ўро пайравӣ кунад, гуфт: «Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд: аммо ту рафта, аз Малакути Худо башорат деҳ» (Луқо 9:59-60). Ин ҳанӯз тамом не.

Вақте ки мо ба хизмати Исо бодикқат нигоҳ кунем, мо Шахсеро мебинем, ки ҳангоми хизмати Худ бисёр одамонро хафа кардааст. Биёед якчанд мисолҳоро дида мебароем.

Исо фарисиёнро ба васваса андохт

Дар бисёр мавридҳо Исо бар зидди роҳбарони рӯҳонӣ мебаромад ва онҳоро хафа мекард. Аз барои он ки онҳо аз Ў хафа буданд, бо нафрат Ўро ба салиб фиристоданд.

Вале Исо онҳоро дӯст медошт ва барояшон ҳақиқатро мегуфт:

«Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайғом дода гуфтааст: “Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастии мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст; пас Маро бар абас парастии мекунанд”» (Матто 15:7-9).

Ин суханон онҳоро хафа карданд.

Диққат кунед, ки дарҳол баъд аз ин шогирдонаш ба Ў чӣ гуфтанд:

Онҳо шогирдонаш назди Ў омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханро шунида, ба васваса афтоданд?» (Матто 15:12).

Ба ҷавоби Исо таваҷҷӯҳ кунед:

Ҳар ниҳоле, ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решакан хоҳад шуд; онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кўроне ҳастанд, ки ба кўрон роҳнамой мекунанд; ва ҳар гоҳ кўре ба кўри дигаре роҳнамой кунанд, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод (Матто 15:13-14).

Исо нишон дод, ки васвасаҳо Малакути Худоро аз онҳое, ки дар ҳақиқат Падари Ӯ нашинондааст, пок мекунанд. Баъзе одамон ба калисо ё ба хизмат ҳамроҳ мешаванд, бе он, ки Худо онҳоро фиристода бошад, ё аз ҷониби Худо нестанд. Хафағӣ (васваса), ки дар ҷавоб ба ростӣ пайдо мешавад, мақсади аслии онҳоро фош мекунанд ва онҳо мераванд.

Вақте ки ман ба дигар калисоҳо ташриф меовардам, ман бисёр вақт меидам, ки чӣ тавр пасторҳо барои одамоне, ки аз штати калисо, ё аз ҷамоат рафтаанд, ғамгин буданд. Дар аксарият ҳолатҳо он одамон аз он ростие, ки мавъиза карда мешуд, хафа мешуданд, чунки он ростӣ тарзи зиндагонии онҳоро фош мекард. Баъд аз ин онҳо ҳар як соҳаи хизмати калисоро танқид карда, аз он мерафтанд.

Агар пасторҳо кўшиш кунанд, ки ҳар як касеро, ки аз дари калисояшон медарояд, нигоҳ доранд, дар оқибат, маҷбур мешаванд, ки бо ростӣ ба созиш (компромисс) дароянд. Агар шумо ҳақиқатро мавъиза кунед, ҳатман баъзе одамонро хафа мекунед ва ба васваса меандозед ва онҳо аз калисо мераванд. Аз барои онҳо ғамгин нашавед, аммо беҳтараш онҳоеро, ки Худо ба назди шумо фиристодааст, хўрок диҳед ва ба воя расонед.

Баъзе лидерҳо аз конфронтатсия дурӣ меҷўянд, чунки метарсанд, ки одамонро гум мекунанд. Хусусан пасторҳо аз ин чиз метарсанд, барои он ки он одамонро, ки фош кардан лозим аст, маблағи калони пулро қурбонӣ мекунанд ё дар калисо ва ҷомеа шахсони обрўманд ҳастанд. Дигарон бошанд, метарсанд, ки ҳиссиёти он шахсоне, ки мўҳлати дурудароз

ДОМИ ШАЙТОН

бо онҳо буданд, саҳт нарасанд. Дар натиҷаи ин, пасторон қудратеро, ки Худо барои ӯсфандонро муҳофизату ғамхорӣ кардан ба онҳо додааст, гум мекунанд.

Вақте ки ман бори аввал пастор шудам, як шахси боҳикмат маро огоҳ кард: «Дар қудрати худ устувор бимон, дар акси ҳол, ягон каси дигар онро мегирад ва бар зидди ту истифода мебарад».

Самуил марди Худо буд, ки дар назди ҳеҷ кас бо ростӣ ба созиш намендарамад, ҳатто дар назди подшоҳ. Вақте ки Шоул ба гапи Худо итоат накард, Худованд ба Самуил гуфт, ки ӯро фош кунад. Самуил ҳамин тавр кард. Мутаассифона, Шоул ба каломи Худованд бо тавбаи ҳақиқӣ ҷавоб надод. Чӣ тавр дар пеши одамон намуданаш ӯро бештар ба ташвиш меовард. Вақте ки Самуил аз назди ӯ рафтани шуд, Шоул домани ҷомаи ӯро дошта, пора кард. Самуил бо чунин суханон ӯро ба ҳайрат овард: «Худованд имрӯз подшоҳии Исроилро аз ту пора кард» (1-ум Подшоҳон 15:28).

Самуил ин чизро барои Шоул хоҳон набуд. Ӯ барои Шоул ғамгин шуд. Самуил Шоулро барои подшоҳ шудан тадҳин карда буд, тоҷгузори ӯро гузаронид ва ҳукмрониро барояш ёд дода буд. Самуил дӯсти шахсии Шоул буд. Аммо нигоҳ кунед, чӣ тавр Худо ба андӯҳгин шудани ӯ аз барои Шоул ҷавоб дод:

«То ба кай ту барои Шоул мотам мегири? Ман, охир, ӯро аз подшоҳӣ кардан бар Исроил рад намудаам. Шои худро аз равған пур карда, бирав: Ман туро... мефиристам... » (1-ум Подшоҳон 16:1).

Худо ба Самуил гуфт, ки бо равғани нави тадҳин ба пеш рафтаниро давом диҳад, ӯ фаҳмиданаш лозим буд, ки муҳаббати Худо ва доварию Худо комил ҳастанд. Агар Самуил ба назди Шоул дар он вақте ки Худо ӯро аллакай рад кард, бармегашт, ӯ равғани нав намендошт. Агар ӯ андӯҳгин будан ва гирия карданро давом медод, ба пеш ҳаракат карда наметавонист.

Он пасторҳое, ки барои одамоне, ки калисоро тарк карданд, ғамгин мешаванд ва гирия мекунанд, намехоҳанд онҳоро фош кунанд ва муқобилат намоянд, чунки онҳо дӯстонашон ҳастанд, ва оқибат бе равғани нав мемонанд. Баъзе хизматҳо мемиранд, дигарон бошанд, худро зинда барин вонамуд мекунанд. Ҳатто дарк накарда, онҳо муносибатро бо одамон аз муносибат бо Худо авлотар донистанд.

Китоби Муқаддас дар бораи он шаҳодат намедиҳад, ки чӣ тавр Исо ба онҳое, ки Ёро тарк карданд, эътино карда буд. Хоҳиши ягонаи Ё иродаи Падарро иҷро кардан буд. Ин корро карда, Ё ба миқдори бештари одамон фоида овард.

Ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунам, чӣ тавр боре ман дар калисои бо Рӯҳи Муқаддас пуршуда мавъиза кардам. Якшанбеи аввал ман дар мавзӯи тавба ва бозгашт ба муҳаббати якумини худ ба Худо мавъиза кардам. Ман муқобилатро ҳис мекардам, лекин медонистам, ки бояд маҳз ҳамин чизро мавъиза кунам.

Баъд аз ҷамъомад пастор гуфт: «Худо ин саҳарӣ он чизро, ки шумо мавъиза кардед, нишон дод, лекин ман фикр намекардам, ки одамони ман барои инро шунидан тайёр ҳастанд».

Занам ҳис мекард, ки Рӯҳи Муқаддас ёро водор мекард, то ки ба пастор савол диҳад: «Кӣ пастори ин калисо аст, шумо ё Исо?» Пастор инро шунидани, сарашро хам кард. «Маҳз ҳамин суханонро Худованд ба ман тақрибан як моҳ пештар гуфта буд. Ё ба ман гуфт, ки Худаш медонад, ки одамон ба худ чиро ғунҷонида метавонанд». Пастор ба мо нақл кард, ки сеяки одамони калисои ёро «кӯҳнапарастон» (консерваторҳо) ташкил менамоянд. Ин гурӯҳи одамон ҳеҷ хел тағйиротро дар тарзи гузаронидани ҷамъомад намехоҳанд: на дар суруд мусиқӣ ва на дар мавъиза. Мо ёро рӯҳбаланд карда, даъват намудем, ки устувор бошад ва ба Худованд итоат кунад.

Дар он калисо мо боз чор ҷамъомад гузаронидем ва онҳо душвортару душвортар мешуданд. Вақте ки мо аз он шаҳр

ДОМИ ШАЙТОН

рафтем, ман дар ботин худро халтаи пур аз қум барин ҳис мекардам. Ман фаҳмида наметавонистам, ки чӣ гап аст ва худро бадтару бадтар ҳис мекардам. Одатан, вақте ки калисоҳоро тарк мекунам, хурсандӣ диламро пур мекунад. Ман намедонистам, ки чӣ нодуруст аст.

Ниҳоятан, вақте ки ман бо Худованд якка ба якка мондам, аз Ӯ пурсидам: «Падар, ман чӣ кори нодуруст кардам, хатогии ман дар чист? Чаро ман дар рӯҳи худ бори вазнинро ҳис мекунам? Шояд ман қудрати пастори он калисоро ғасб карда бошам?»

Ӯ танҳо гуфт: «Ғубори пойҳои худро биафшонед» (Луқо 9:5).

Вақте ки чунин суханонро аз Ӯ шунидам, дар ҳайрат мондам. Ман дуо кардан ва аз Ӯ пурсиданро давом медодам, лекин дар ҷавоб боз ҳамин суханонро мешунидам: «Ғубори пойҳои худро биафшонед».

Дар охир ба гапи Худованд даромадам. Вақте ки бо дастонам ғубори пойҳоямро афшондам, ҳолати вазнинӣ маро тарк кард ва дилам аз хурсандӣ пур шуд. Ман ҳайрон мешудам: «Лекин, Худованд, чаро ин корро кардан даркор буд, охир онҳо ба ман ҳамла накарданд ва маро аз шаҳр наронданд-ку?»

Ӯ ба ман нишон дод, ки роҳбарият ва бисёр одамони он калисо каломи Ӯро рад карданд.

«Худованд, ба онҳо боз вақт бидеҳ» - ман илтиҷо кардам.

«Ҳатто агар ба онҳо боз панҷоҳ соли дигар диҳам ҳам, ба ҳар ҳол, тағйир намеёбанд. Онҳо дар дилҳояшон қарори қатъӣ карданд».

Ман фаҳмидам, ки он роҳбари калисо қарор кард, ки ба воситаи созиш кардан осоиштагиро нигоҳ дорад, ба ҷои он ки ба Худо итоат кунад. Дар шоҳи ӯ равғани нав набуд. Ӯ қиёфаи порсоёна дошт, аммо моҳияти онро надошт. Бо дигар суханон, зоҳиран ӯ пур аз Рӯҳи Муқаддас ба назар менамуд, вале ӯ на қуввати Худоро дошт ва на ҳузури Ӯро. Дертар ман шунидам, ки ӯ кори пасториро партофт ва аз он калисо фақат гурӯҳи хурди одамон боқӣ монд.

Исо ба дигарон иҷозат наметод, то ки Ёро назорат кунанд. Ё ҳақиқатро мегуфт, ҳатто дар он вақте ки ин муқобилати шадид ва васвасаро ба вучуд меовард.

Агар шумо фақат таҳсини одамонро доштан хоҳед, тадҳини Худо ба шумо нозил шуда наметавонад. Шумо бояд дар дили худ қарор кунед, ки каломи Худоро мегӯед ва иродаи Худоро иҷро мекунед, ҳатто агар хатари хафа кардани дигар одамон бошад.

Исо барои ҳамшаҳриёни Худ васваса шуд

Исо ба шаҳри Худ, ба он ҷое, ки ба воя расида буд, барои хизмат кардан омад. Лекин шифоӣ ва озодиро, ки ба бисёр одамони дигар меовард, ба зодгоҳи Худ оварда натавонист. Нигоҳ кунед, онҳо чӣ гуфтанд:

Оё Ё писари начҷор нест? Оё номи модараш Марям нест ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо? Ва ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар Ё ҳамаи ин чизҳо? Ва дар ҳақиқи Ё ба васваса меафтоданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ» (Матто 13:55-57).

Гӯш кунед, ки сокинони Носира чӣ мегӯянд: «Ё Худро кӣ ҳисоб мекунад, ки моро бо қудрат таълим медиҳад? Мо медонем Ё кист. Ё дар ин ҷо ба воя расид. Мо пирони Ё ҳастем. Ё писари начҷор аст. Ё ҳатто маълумоти расмӣ надорад».

Исо боз бо ростӣ ба созиш надаромад, то ки онҳоро аз хафа шудан нигоҳ дорад. Сокинони Носира ҷунон ба Ё хашмгин шуданд, ки кӯшиш карданд Ёро аз қуллаи кӯҳ тела дода, бикӯшанд (Луқо 4:28-30). Ҳатто вақте ки ҳаёти Ё дар хатар буд, Ё гуфтани ростиро давом медод. Чӣ қадар бештар ҳамин гуна мардон ва занон имрӯз ба мо лозиманд?

Исо барои аъзои оилаи Худ васваса шуд

Ў ҳатто аъзои оилаи худро хафа мекард. Ба онҳо он фишоре, ки аз барои корҳои Ў шуда, аз сар мегузарониданд, маъқул набуд. Ба Ў бовар кардан ба онҳо душвор буд. Биёед ба ин нигоҳ мекунем.

Ва хешони Ў (ё «оила» ниг. Китоби Муқаддаси NIV), чун шуниданд, барои дастгир кардани Ў омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ў беҳуд шудааст (дар Китоби Муқаддаси англисӣ: «аз ақл берун»).... Модар ва бародарони Ў омада, дар берун истоданд ва ба Ў касеро фиристода, Ўро талаб намуданд. Дар гирди Ў мардум нишаста буданд. Ва ба Ў гуфтанд: «Инак модари Ту ва бародарони дар берун истода, Туро металабанд».

Ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Кист модари Ман ва бародарони Ман?» Ва ба онҳое, ки гирди Ў нишаста буданд, назар афканда, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст» (Марқӯс 3:21, 31-35).

Оилаи Исо фикр мекард, ки Ў ақлашро гум кардааст. Диққат кунед, Навиштаҷот мегӯяд, ки оилаи Исо аз паси Ў рафт, то ки «Ўро дастгир кунанд». Марқӯс қайд мекунанд, ки аз хешовандонаш кӣ дар онҷо буд – модар ва бародарони Ў, ки дертар Ўро дар як хона ёфтанд, Ў дар онҷо мавъиза мекард. Ҳатто дар Инҷили Юҳанно навишта шудааст: «Зеро бародаронаш ба Ў имон наоварда буданд» (Юҳанно 7:5).

Бисёриҳо фикр намекунанд, ки Исо аз ҷониби наздиконаш рад шуда буд. Ў ҷустуҷӯ намекард, то ки хонаводааш Ўро қабул кунанд.

Ў иҷозат надод, то ки Ўро назорат кунанд. Хоҳиши Ў иродаи

Худоро иҷро кардан буд, новобаста аз он ки оилааш Ёро дастгирӣ мекунад ё не.

Ман бисёр одамонро дидаам, хусусан занону шавҳаронро, ки Исоро пайравӣ карданро рад карданд, аз тарси он, ки шавҳар ё зани худро ё аъзои оилашонро хафа мекунанд. Дар натиҷаи ин, онҳо аз имонашон рӯй мегардонданд, ё даъвати худро пурра иҷро карда наметавонианд.

Вақте ки ман аз олами боло таваллуд ёфтам, ҳамаи аъзои оилаи ман католикҳои румӣ буданд ва шодию хурсандиамро тақсим накарданд. Хусусан модарам хеле хашмгин шуд. Чунки ман қарор кардам, ки аз калисое меравам, ки ӯ маро дар он тарбия карда буд. Бешак, католикҳои худодӯст ҳастанд, лекин ман медонистам, ки Худо маро даъват карда истодааст, ки аз он ҷо биравам.

Вақте ки ба оилаам гуфтам, ки ман қарор кардам, ки ба Худо хизмат мекунам, зарбаи дуҷум ба сарам омад. Дар он вақт ман навакак аз Донишгоҳ дипломи механик-муҳандисро гирифта будам ва волидайнам аз ман умеди калон доштанд. Ман бошам, медонистам, ки Худованд аз ман чӣ меҳаҷад ва медонистам, ки аз ин чиз наздикони ман хафа мешаванд. Дар давоми якчанд сол ман нороҳатиро ҳис мекардам. Бисёр нофаҳмоиҳо буданд. Лекин ман қарор кардам: фарқ надорад, ки оилаам чӣ қадар ба ман хашмгин мешавад, ман ба ҳар ҳол Исоро пайравӣ мекунам.

Дар аввал ман кӯшиш кардам, ки бо башорат ба онҳо ҳуҷум кунам. Ман ба онҳо мегуфтам, ки барои он ки ба месса (хизматгузаронӣ дар калисои католикӣ) мераванд, наҷот намеёбанд. Ман боҳикмат набудам. Ман онҳоро аз ҳаддашон мегузаронидам. Баъд Худо ба ман ёд дод, ки бо тарзи ҳаёти масеҳӣ дар назди онҳо зиндагӣ кунам, то ки онҳо корҳои неки маро бубинанд. Ман мисли пештара барои ба оилаам писанд омадан, ба созиш намедаромадам.

Ҳоло волидайнам маро дастгирӣ мекунанд ва бобоям, ки аз

ДОМИ ШАЙТОН

ҳама пештар ба ман муқобилат мекард, дар синни наваду нӯҳ солағӣ, ду сол пеш аз маргаш, наҷот ёфт.

Модар ва бародарони Исо фикр мекарданд, ки Ӯ аз ақл берун шудааст. Лекин аз барои он ки Ӯ ба Падари Осмонӣ гапдари буд, дар охир онҳо ҳамаашон наҷот ёфтанд ва дар Рӯзи Панतिकост дар болохона ҳамроҳи ҳаввориён буданд. Яъқуб, писари модари Исо, ҳаввориҳои асосии калисои Ерусалим шуд.

Исо шогирдони Худро ба васваса андохт

Дар боби гузашта мо ақидаи шогирдонро муфассал муҳокима кардем, вақте ки Исо онҳоро хафа кард. Биёед онро боз як маротиба такрор мекунем, лекин ин дафъа аз нуқтаи назари Исо ба онҳо нигоҳ мекунем.

Бисёре аз шогирдони Ӯ, инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунанд, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо ба васваса меандозад?»... аз он вақт бисёре аз шогирдонаш аз Ӯ дур шуда, дигар Ӯро пайравӣ накарданд (Юҳанно 6:60-61, 66).

Вазъият тезтунд буд. Роҳбарони динӣ фикр мекарданд, ки чӣ тавр Исоро ба қатл расонанд. Шаҳраш Ӯро рад кард. Оилаи Худаш фикр мекард, ки Ӯ аз ақл берун шудааст. Илова бар ин, бисёри шогирдонаш аз Ӯ хафа шуда, рафтанд. Аммо Исо, ба ҳар ҳол, ба созиш намерафт. Ба онҳое, ки бо Ӯ монданд, гуфт, ки онҳо низ метавонанд бираванд, агар хоҳанд.

Ягона чизе, ки барои Исо муҳим буд - ин иҷро кардани иродаи Падар. Агар дар он рӯз Ӯ танҳо мемонд, ҳатто ин дили Ӯро тағйир намедод. Ӯ қарори қатъӣ кард, ки Падари Худро гӯш мекунанд.

Исо баъзе дӯстони наздики Худро хафа кард

Шахсе Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҷинӣ, ки деҳаи Марям ва хоҳараш Марто буд. Марям ҳамон буд, ки Худовандро бо рағани атрафшон тадҳин карда, пойҳои ӯро бо мӯйи худ хушконида; Лаъзори бемор бародари вай буд.

Хоҳарон ба ӯ кас фиристода, гуфтанд:

«Худовандо! Инак, он касе, ки дӯст медорӣ, бемор аст» (Юҳанно 11:3).

Исо Марто, Марям ва Лаъзорро дӯст медошт. Онҳо одамони барояш наздик буданд. Ӯ якчанд бор вақти Худро ҳамроҳи онҳо гузаронида буд. Диққат кунед, вақте ки ба Исо хабари бемор будани Лаъзор расид, ӯ чӣ тавр ҷавоб дод:

Чун шунид, ки вай бемор аст, дар ҷое, ки буд, ду рӯз монд (Юҳанно 11:6).

Исо медонист, ки ин беморӣ Лаъзорро ба марг меорад. Лекин дар он ҷое, ки буд, боз ду рӯзи дигар монд. Вақте ки ӯ ниҳоятан ба Байт-Ҷинӣ расида омад, Лаъзор аллакай вафот карда буд.

Ҷам Марто ва ҳам Марям ба ӯ гуфтанд: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наемурд» (Юҳанно 11:21, 32). Бо дигар суханон, онҳо гуфтанд: «Баъд аз он ки Туро ҷеғ задем, чаро фавран наомадӣ? Ту метавонистӣ ӯро халос кунӣ!»

Аниқтараш, ҳарду хоҳарон аз ӯ каме хафа буданд. Онҳо дар бораи бемор будани бародарашон ба воситаи элчӣ ба ӯ хабар фиристоданд, вале Исо боз ду рӯз дер кард. Ӯ чуноне ки онҳо интизор буданд, ҷавоб надод. Ӯ дигар хел рафтор кард. Барои ба он ҷо рафтан, ӯ ҳама чизро напартофт: ба ҷои ин, ба роҳнамоии Рӯҳи Муқаддас гӯш кард. Ин барои ҳар як кас варианти беҳтарин буд. Аммо дар ҳамон вақт ҳамааш чунин ба

ДОМИ ШАЙТОН

назар менамуд, ки гӯё барои Исо ҳеҷ фарқ надорад ва гӯё ин чиз ба Ӯ тамоман дахл надорад.

Аксар вақт хизматчиён зери назорати одамонашон мебошанд. Онҳо фикр мекунанд, ки бояд ҳама кореро, ки одамон мепурсанд, иҷро кунанд.

Яке аз аъзои шӯрои калисогии он калисое, ки бе пастор монда буд, ба ман гуфт: «Мо мехоҳем ҳамин хел пастор дошта бошем, ки мӯҳтоҷиҳои моро қонеъ мегардонад, пасторе, ки соати ҳашти субҳ ба хонаи ман омада, ҳамроҳи ман қаҳва нӯшида метавонад».

Ман фикр кардам: «Ҳамин тавр шумо шахси улфатеро ёфта метавонед, ки шумо назорат карда метавонед, лекин на шахсеро, ки роҳнамоиш Рӯҳи Муқаддас аст». Баъдтар ман шунидам, ки он калисо дар давоми якуним соли охир чор пасторро иваз кард.

Вақте ки ман аллакай шаш моҳ пастори ҷавонон будам, рӯзе як ҷавонписар ба наздам омад. «Дӯсти ман мешавӣ? - пурсид ӯ. – Охирин пастори ҷавонон дӯсти ман буд».

Он шахсе, ки пеш аз ман пастори ҷавонон буд, бо ҷавонон хеле хушхулқ ва меҳрубон буд. Онҳо бозию фаъолиятҳои гуногуни серҳаракат мегузарониданд. Ман фаҳмидам, ки ӯ аз ман чӣ пурсид. Дар асл, ин айнан он чизе буд, ки аъзои шӯрои калисогӣ аз пастори худ интизор буд.

Ман ба ӯ аз Матто 10:41 иқтибос овардам, дар он ҷое, ки Исо мегӯяд: «Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт».

– Ту дӯстони бисёр дорӣ, дуруст? – пурсидам ман.

– Ҳа, - ҷавоб дод ӯ.

– Лекин ту фақат як пастори ҷавонон дорӣ, ҳамин тавр не?

– Ҳа.

– Ту чӣ гуна мукофотро мехоҳӣ, мукофоти пастори ҷавонро

ё мукофоти дӯстро? Чунки аз он ки ту чӣ тавр маро қабул мекунӣ, аз Худо чӣ қабул карданат вобаста мешавад.

Ў фаҳмид, ки ман чиро дар назар дорам: «Ман мукофоти пастори ҷавонро мецоҳам».

Бисёр хизматчиёни масеҳӣ метарсанд, ки агар интизориҳои одамонашонро иҷро накунам, ба ҳиссиёти онҳо саҳт мерасанд ва аз дастгирии одамон маҳрум мешаванд. Онҳо ба доми тарс афтоданд, чунки метарсанд, ки дигар одамонро хафа мекунанд. Онҳоро одамон идора мекунанд, на Худо. Дар натиҷаи ин дар калисоҳо ё ҷамоатҳои онҳо чизҳои, ки арзиши аслии абадӣ доранд, хеле кам иҷро мешаванд.

Исо барои Яҳёи Таъмиддиҳанда васваса буд

Ҳатто ба Яҳёи Таъмиддиҳанда лозим буд, ки бо озмоиши ба васваса афтидан ва аз Исо хафа шудан, мубориза барад.

Шогирдони Яҳё ҷамаи инро ба ӯ хабар доданд. Ва Яҳё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки бипурсанд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?» Онҳо назди ӯ омада, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?» (Луқо 7:18-20).

Лекин, як дақиқа! Чаро Яҳё аз Исо мепурсад, ки оё ӯ Ҳамон Масеҳ ҳаст, ки бояд биёяд? Яҳё худаш он касе буд, ки роҳро барои ӯ тайёр кард ва омадани ӯро эълон кард: «Инак, Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад!» (Юҳанно 1:29). Маҳз Яҳёи Таъмиддиҳанда гуфта буд: «Ў Ҳамон аст, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад» (Юҳанно 1:33). ӯ ҳатто гуфта буд: «Ў бояд нашъунамо ёбад ва ман завол ёбам» (Юҳанно 3:30). Яҳёи Таъмиддиҳанда дар он вақт ягона шахсе буд, ки Кӣ будани Исоро ҳақиқатан медонист. (Ба Шимёӯни Петрус ин ҳанӯз ошкор нашуда буд.)

ДОМИ ШАЙТОН

Пас чаро ӯ мепурсад: «Оё Исо Масеҳ аст, ё мунтазири дигаре бошем?»

Худро ба ҷои Яҳё гузored. Шумо он одаме ҳастед, ки дар сафи пеши кори Худо мебошед. Ба бисёр одамон хизмат мекардед ва хизмати шумо муҳимтарин дар кишвар буда, дар бораи он аз ҳама чиз бештар гап мезаданд. Шумо зиндагии худфидокорона ба сар мебурдед, хонадор нашудед, то ки барои иҷро кардани даъвати худ, имкониатҳои потенциалии худро истифода баред. Шумо дар биёбон зиндагӣ мекардед, малах ва асали ёбой мехӯрдед ва аксар вақт рӯза медоштед. Бо фарисиён мубориза мебурдед ва шуморо айбдор мекарданд, ки дар қайди иблис ҳастед. Шумо тамоми умри худро ба тайёр кардани роҳ барои Масеҳи Омадаистода сарф кардед.

Акнун бошад, шумо дар зиндон ҳастед. Шумо аллакай якчанд вақт дар ҳабс ҳастед. Хеле кам одамон ба дидани шумо меоянд, чунки диққати он одамоне, ки шумо тайёр кардед, акнун дар Исои Носирӣ аст. Ҳатто шогирдони шумо ба Ин Одам ҳамроҳ шуданд. Фақат якчанд нафар бо шумо монданд, то ки бароятон хизмат кунанд. Вақте ки онҳо барои дидани шумо меоянд, нақл мекунанд, ки чӣ тавр Ин Шахс ва шогирдонаш ҳаёти аз шумо беҳтарро мебаранд. Онҳо ҳамроҳи боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯранд. Онҳо Рӯзи Шанберо вайрон мекунанд ва ҳатто рӯза намедоранд.

Шумо ба худ мегӯед: «Ман дидам, чӣ тавр Рӯҳи Худо дар шакли кабӯтар ба Ӯ нозил шуд, вале магар Масеҳ бояд ҳамин тавр рафтор кунад?»

Ҳар чӣ бештар шумо дар зиндон ҳастед, озмоиш барои хафа шудан ва ба васваса афтодан саҳттар мешавад. «Ин Одаме, ки баҳраш тамоми ҳаёти худро сарф кардам, то ки барои Ӯ роҳро тайёр кунам, ҳатто барои дидани ман ба зиндон наомад! Ин чӣ тавр буда метавонад? Агар Ӯ Масеҳ бошад, пас чаро маро аз ин зиндон халос намекунад? Ман ҳеч кори хато накардаам».

Барои ҳамин, шумо ду нафар шогирдони бовафои худро ба назди Исо мефиристед, то аз Ӯ пурсанд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?» Биёед мебинем, чӣ тавр Исо ба Яҳё ҷавоб дод:

Дар ҳамон вақт Ӯ бисёр касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дода ва кӯрони бисёрро биной бахшида буд.

Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ба Яҳё бигӯед: кӯрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

Ва хушо касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад» (Луқо 7:21-23).

Исо пешгӯии Ишаъёро, ки барои Яҳё хеле шинос буд, иқтибос меорад. Навиштаҳо аз Китоби Ишаъё 29:18, 35:4-6 ва 61:1 ба он чизҳое дахл дорад, ки шогирдони Яҳё медиданд, то он даме, ки интизори ба Исо савол додан буданд. Онҳо дар бораи Ӯ ҳамчун Масеҳ шаҳодат медоданд. Аммо Ӯ бо ин тамом намекунад. Ӯ илова мекунад: «Хушо касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад!»

Ӯ мегуфт: «Яҳё, Ман мефаҳмам, ки ту ҳамаи он чизе, ки бо ту рӯй дода истодааст, намефаҳмӣ ва бисёр роҳҳои Маро намедонӣ, лекин дар ҳаққи Ман ба васваса наафт, чунки Ман на он тавре, ки Ту интизор будӣ, амал мекунам». Ӯ аз Яҳё илтимос мекард, ки роҳҳои Худоро аз рӯи фаҳмиши худ доварӣ накунад. Яҳё тасвир ё нақшаи пурраи Худоро намедонист, айнан чуноне ки мо имрӯз онро намедонем. Исо ӯро рӯҳбаланд карда, мегуфт: «Ту он кореро, ки ба ту супорида шуда буд, иҷро кардӣ. Мукофоти ту бузург хоҳад буд. Фақат ту дар ҳаққи Ман ба васваса наафт!»

ХАФАГӢ (ВАСВАСА) БЕ УЗР

Ҳатто агар шумо роҳҳои Худоро ёд гирифта бошед, мисли Яҳё, шумо, ба ҳар ҳол, баҳонаи хафа шудан ва дар ҳаққи Исо ба васваса афтиданро меёбед. Агар шумо ҳақиқатан Ёро дӯст медошта бошед ва ба Ё имон дошта бошед, шумо бо ҳар роҳ кӯшиш мекунед, ки аз Ё хафа нашавед ва ба васваса наафтед, чунки мефаҳмед, ки роҳҳои Ё ҳамеша аз роҳҳои шумо баландтар ҳастанд.

Агар шумо ҳамеша ба Рӯҳи Худо итоат кунед, одамон аз шумо хафа мешаванд ва дар ҳаққи шумо ба васваса меафтанд. Дар Инҷили Юҳанно 3:8 Исо гуфтааст: «Бод ҳар ҷо, ки хоҳад, мевазад ва ту овози онро мешунавӣ, лекин намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад».

Вақте ки шумо бо роҳнамоии Рӯҳи Муқаддас ягон кор мекунед, баъзе одамон шуморо намефаҳманд. Иҷозат надихед, ки ҷавоби норозигии онҳо шуморо аз ростие, ки дар дили шумо ҳаст, дур барад. Аз барои хоҳиши одамонро иҷро кардан, Рӯҳи Муқаддасро рад накунад. Петрус инро қайд мекунад:

Пас, чи тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад, то ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои (хоҳишҳои) одамӣ, балки мувофиқи иродаи Худо ба сар барад (1-ум Петрус 4:1-2).

Вақте ки шумо аз рӯи иродаи Худо зиндагӣ мекунед, шумо хоҳишҳои одамонро иҷро намекунад. Дар натиҷаи ин шумо ба ҳасби ҷисм уқубат мекашед. Исо муқобилияти калонро аз ҷониби пешвоёни рӯҳонӣ аз сар гузаронд. Одамони рӯҳонӣ фикр мекунанд, ки Худо фақат дар доираи он чорчӯбае, ки онҳо ҳудашон мӯайян менамоянд, амал мекунанд. Онҳо бовар

мекунанд, ки онҳо ягона шахсоне ҳастанд, ки ҳуқуқи ба назди Худо омаданро доранд. Агар ду ҳазор сол пеш Худованд бо Рӯҳи Муқаддас роҳнамо буда, одамони диндорро хафа карда, ба васваса андохта бошад, пас онҳое, ки Ёро пайравӣ мекунанд, бешак ҳамин тавр мекунанд.

Таъқиботе, ки ба сари ҳаввории Павлус омад, мисоли хуб аст. Баъзе одамон дар Ғалотия ба овозаҳо бовар карданд, ки гӯё Павлус Инчили салибро тағйир дода, бо пешвоёни динӣ ба созиш даромад. Ин пешвоёни рӯҳонӣ мегуфтанд, ки барои наҷот ёфтани хатна лозим аст. Лекин Павлус ба онҳо аниқ гуфт. «Ба ман нигоҳ кунед, - гуфт ӯ, - пешвоёни динӣ маро дар ҳама ҷой таъқиб мекунанд. Агар ман дар бораи хатна мавъиза мекардам, магар онҳо маро таъқиб мекарданд? Он воқеият, ки салиб ягона роҳ барои наҷот аст, одамонро ба васваса меандозад (хафа мекунанд), лекин ин ростӣ аст ва ман ягон чизи дигарро мавъиза карданӣ нестам!» (ниг. Ғалотиён 5:11).

Агар ягон кас бар зидди ростии Инчил барояд, онгоҳ вақти он аст, ки бояд далерона Инчилро ҳимоя кунем. Мо бояд дар дили худ қарор кунем, новобаста аз он, ки чӣ гуна нархро супоридан лозим меояд, ба Рӯҳи Худо итоат мекунем. Онгоҳ мо маҷбур намешавем, ки зери фишори одамон ва шароитҳо қарор кунем, чунки мо аллакай қарорҳои худро кардем.

**ИСО БАЪЗЕ ОДАМОНРО
БО ОН ХАФА МЕКАРД, КИ
БА ПАДАРИ ХУД ГАПДАРО
БУД. ЛЕКИН Ё ҲЕЧ ГОҲ
БАРОИ ҲИМОЯ КАРДАНИ
ҲУҚУҚҲОИ ХУД ВАСВАСА
НАМЕШУД.**

БОБИ 10

БАРОИ ОН КИ ОНҲОРО БА ВАСВАСА НААНДОЗЕМ

*Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар
аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари
роҳи бародараш пешпое ё васвасе нагузорад.*

– Румиён 14:13

Худи ҳозир мо бо шумо муҳокима кардем, ки вақте ки Исо дар рӯи замин буд ва ба одамон хизмат мекард, чӣ тавр бисёр касон аз Исо хафа шуданд. Ба назар менамояд, ки тақрибан ба ҳар ҷое, ки Ё мерафт, одамон хафа мешуданд. Дар ин боб ман ба дигар тарафи ин савол нигоҳ кардан меҳоҳам.

Исо ва шогирдонаш навакак ба Кафарнаҳум баргаштанд. Онҳо як доираи хизматро ба охир расониданд ва барои истироҳати кӯтоҳ, вале даркорӣ, омаданд. Агар ягон ҷойро

ДОМИ ШАЙТОН

базаи хизмати Ӯ ҳисоб кардан мумкин бошад, пас, Кафарнаҳум чунин ҷой буд.

Як мансабдори ин шаҳр, ки барои ҷамъ кардани андози маъбад масъул буд, ба назди Шимъӯни Петрус омад. «Оё Устои шумо ду дирҳамро намедихад?» (Матто 17:24).

Петрус «Ҳа» гуфта, ҷавоб дод ва бо ин савол ба назди Исо рафт.

Исо интизор буд, ки хоҳиши ҷамъкунандаи андозро шунавад, чунки аз Шимъӯни Петрус пурсид: «Шимъӯн, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боҷ ва хирочро аз кӣҳо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон».

Исо ба вай гуфт:

«Пас фарзандон озоданд» (Матто 17:25-26).

Исо Петрусро ба он фикр меорад, ки фарзандон аз андоз озод ҳастанд. Аз онҳо андоз намегиранд. Баръакс, фарзандон ин андозҳоро истифода мебаранд. Онҳо дар қасре зиндагӣ мекунанд, ки бо андозҳо нигоҳ дошта мешавад. Фарзандон аз дастархони шоҳона хӯрок мехӯранд ва либосҳои шоҳона мепӯшанд, ва ҳамаи ин аз ҳисоби боҷу андозҳо таъмин карда мешаванд. Онҳо озод ҳастанд ва онҳоро бепул таъмин мекунанд.

Ин ҷамъкунандаи андозҳо барои маъбад боҷ гирифт. Лекин подшоҳ ё хўҷаини маъбад кӣ буд? Он барои кӣ сохта шуда буд? Ҷавоб: барои Худо Падар. Петрус навак аз Худо ваҳй гирифт, ки Исо «Масеҳ, Писари Худои Ҳай аст».

Дар асоси ин Исо аз Петрус мепурсид: «Агар Ман Писари Он Касе бошам, ки ин маъбад Барояш тааллуқ дорад, пас, магар Ман аз супоридани андози маъбад озод нестам?» Албатта, Ӯ озод буд ва пурра ҳақ дошт, ки андоз насупорад. Лекин нигоҳ кунед, ба Петрус чӣ мегӯяд:

Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе биандоз ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидеҳ (Матто 17:27).

Ў ҳозиракак исбот кард, ки озодӣ дорад. Аммо барои он одамонро хафа накардан, ба Петрус гуфт: «Биё, андозро месупорем!» Вақте ки Ў ба Петрус гуфт, ки рафта, қалмоқро андохта, аз даҳони якум моҳии сайд кардааш пулро ёбад, ин боз як исботи озод будани Ў аст. Худо Падар ҳатто барои супоридани андоз онҳоро бо пулҳо таъмин кард.

Исо – Худованди тамоми замин. Ў - Писари Худо. Замин ва ҳар чизеро, ки дар он аст, Ў офаридааст ва ба Ў тобеъ аст. Пас, Ў медонист, ки пул дар даҳони моҳӣ мешавад. Ба Ў кор кардан лозим набуд, то ки ин пулро ёбад, чунки Ў Писари Худо буд. Бо вучуди ин, Ў, ба ҳар ҳол, қарор кард, ки андозро месупорад ва одамонро хафа намекунад.

Оё ин Ҳамон Исо аст, ки мо дар боби пештар дида будем. Ҳамоне, ки бисёр одамонро ба васваса андохта, ҳеҷ хел бахшиш напурсид? Ў исбот кард, ки аз супоридани андоз озод аст, лекин гуфт: «Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, рафта, андозро бисупор!» Ба назар чунин менамояд, ки гӯё дар ин ҷо ҳеҷ хел пайдарҳамӣ нест, дуруст? Ҷавобро мо дар ояти минбаъда меёбем:

Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд:
«Дар Малакути Осмон кист бузургтар?

Исо кӯдакero чеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар рӯчӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.

Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон вай бузургтар аст» (Матто 18:1-3).

ДОМИ ШАЙТОН

Ибораи асосӣ дар инҷо «ҳар кӣ худро фурӯтан созад» мебошад. Кама дертар Исо пурратар фаҳмонида, мегӯяд:

«Ҳар кӣ дар миёни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо бошад...

Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисёр касон бидиҳад» (Матто 20:26-28).

Анаю мана! Чӣ хел изҳорот! Ӯ наомад, то ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки Худаш хизмат кунад. Ӯ Писар буд. Ӯ озод буд. Ӯ аз ҳеҷ кас ҳеҷ чиз қарздор набуд. Ӯ тобеи ҳукми ҳеҷ яке аз одамон набуд. Лекин қарор кард, ки озодии Худро барои ба дигарон хизмат кардан истифода мебарад.

Озод барои хизмат кардан

Дар Аҳди Ҷадид ба мо, писарони Худо, насихат медиҳанд, ки ба Исо тақлид кунем ва ҳамон хел диле, ки Ӯ дорад, дошта бошем. Зеро ки, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ (озодии шумо) баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба яқдигар бо муҳаббат хизмат кунед (Ғал. 5:13).

Калимаи дигар, ки маънояш озодӣ мебошад, имтиёз ё бартарӣ аст. Мо, ҳамчун фарзандони Худои Зинда, набояд озодӣ ё бартарии худро барои ба худамон хизмат кардан истифода барем. Озодӣ бояд барои ба дигар одамон хизмат кардан истифода бурда шавад. Хизмат меҳнати озод аст. Меҳнат дар маҳдудӣ ва бе озодӣ ғулумӣ аст. Ғулум он шахсест, ки ба хизмат кардан маҷбур аст, ҳол он ки хизматгор он шахсест, ки хизмат кардан мехоҳад. Биёед ба баъзе фарқиятҳо байни муносибати ғулум ва хизматгорро ба кор нигоҳ мекунем:

Ғулум маҷбур аст, ки кор кунад – хизматгор бо ихтиёри худаш кор мекунад.

Ғулом миқдори ками кори аз ӯ талабшударо иҷро мекунад – хизматгор миқдори зиёдтарини потенциали худро истифода мебарад.

Ғулом як фарсанг роҳро тай мекунад, хизматгор аз ин изофа роҳро тай мекунад.

Ғулом худро ғоратшуда ҳис мекунад, хизматгор худааш медиҳад.

Ғулом басташуда аст – хизматгор озод аст.

Ғулом барои ҳуқуқҳои худ мубориза мебарад – хизматгор ҳуқуқҳои худро рад мекунад.

Ман бисёр масеҳиёро дидаам, ки бо хафагӣ дар дил хизмат мекунанд. Вақте ки андозҳояшонро месупоранд, онҳо бе розигӣ медиҳанду боз шикоят мекунанд. Онҳо пештара барин ҳамчун ғуломони шариат зиндагӣ мекунанд, гарчанде ки аз шариат озод ҳастанд. Онҳо дар дилҳои худ ғулом мемонанд.

Чизи аз ҳама андӯхгин дар он аст, ки ин шариатро онҳо худашон дар асоси Аҳди Ҷадид бароварданд. Онҳо чунин муносибатеро, ки Исо хизмат мекард, надоранд. Онҳо дарк намекунанд, ки барои ба Худо хизмат кардан озод шудаанд.

Барои ҳамин онҳо барои шавқу ҳавасҳои худ мубориза бурданро давом медиҳанд, ба ҷои он ки барои шавқу ҳавасҳои дигар одамон мубориза баранд.

Павлус дар номаҳои худ ба рӯмиён ва қўринтиён чунин муносибатро фош мекунад.

Павлус бо суханони зерин насиҳат мекунад:

«Касеро, ки дар имон суҷаст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мубоҳиса намоед. Яке боварӣ дорад, ки хўрдани ҳама чиз ҷоиз аст, вале он, ки суҷаст аст, фақат сабзавот мехўрад» (Рӯмиён 14:1-2).

Исо фаҳмо карда гуфт, ки на он чизе, ки ба даҳон медарояд, одамро палид мекунад, балки он чизе, ки аз даҳонаш мебарояд.

ДОМИ ШАЙТОН

Бо ин суҳанон Ё мефаҳмонад, ки барои шахси имондор ҳама гуна хӯрок пок аст (Марқ. 7:18-19).

Павлус гуфтааст, ки баъзе имондороне ҳастанд, ки дар имон суст мебошанд. Онҳо ҳанӯз ҳам метарсанд, ки аз хӯроки ба бутҳо қурбонишаванда нопок мешаванд ва гӯшт хӯрда наметавонанд. Гарчанде ки Исо аниқ фаҳмонд, ки дар ин масъала чӣ тавр рафтор кардан лозим аст, чунин одамон, ба ҳар ҳол, бо хотирҷамъӣ гӯшт хӯрда наметавонистанд.

Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вуҷуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона худои дигаре нест.

Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ёст, ва мо барои Ё ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масех, ки ҳама чиз ба воситаи Ёст, ва мо барои Ё ҳастем.

Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе касон то алҳол аз рӯи одати деринаи бутпарастӣ ин хӯрокро чун қурбонии бут мехӯранд ва вичдони онҳо, ки нотавабон аст, наҷис мешавад (1 Қўринтиён 8:4, 6-7).

Дар калисои румиён ва қўринтиён масеҳиёне, ки дар имонашон боқувваттар буданд, дар назди онҳое, ки дар имон сусттар буданд, гӯшт мехӯрданд. Имондорони суст аз рамзи гӯшт дар қурбонгоҳ, ки барои бутҳо ба қурбонӣ оварда мешуд, озод шуда наметавонистанд. Имондорони боқувваттар медонистанд, ки бут ҳеҷ чиз нест ва вақте ки гӯшт мехӯрданд, вичдонашон тамоман азоб намедод.

Вале чунин ба назар менамуд, ки онҳо дар бораи озодии худ, ки ҳамчун имондорони Аҳди Ҷадид доштанд, бештар фикр мекарданд, нисбат ба он ки бародарони худро хафа мекарданд. Худашон нафаҳмида, онҳо дар роҳи бародарони сустимонашон санги пешпоро мегузоштанд. Дар дили хизматгор чунин

муносибат набояд бошад. Нигоҳ кунед, чӣ тавр Павлус ба онҳо мууроҷиат мекунад:

Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасе нагузорад. Зеро ки Малакути Худо аз хӯрдан ва нӯшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст (Румиён 14:13,17).

Ў мегӯяд: «Биёед дар хотир дошта бошем, ки дар асл Малакути Худо – ин адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст». Ҳамаи ин баракатҳоро имондорони нав нашошанд. Имондорони боқувваттар озодии худро на барои хизмат, балки барои ҳимоя кардани «ҳуқуқҳои» худ истифода мебаранд. Онҳо медонистанд, ки мувофиқи Аҳди Ҷадид онҳо озодӣ доранд. Лекин дониш бе муҳаббат ҳама чизро вайрон мекунад.

Дар ин масъала дили онҳо мисли дили Исо набуд. Исо нисбати пардохтани андози маъбад ҳуқуқҳои Худо ба Петрус ва дигар шогирдонаш фаҳмонда дода, дар мисоли шахси нишон дод, ки барои ба дигарон хизмат кардан, шавқу ҳавасҳои худро як сӯ гузоштан чӣ хел муҳим аст. Исо намехост, ки озодии Ў боиси ҳимоя кардани ҳуқуқҳои, сабаби васваса ва пешпоҳӯрии дигар одамон шавад.

Павлус ба онҳое, ки ҳуқуқҳои худро дар Масеҳ медонанд, вале барои хизмат кардан дили Ўро надоранд, чунин огоҳӣ медиҳад:

«Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои Ў мурд, нобуд мешавад.

Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ карда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунад» (1-ум Қўринтиён 8:11-12).

ДОМИ ШАЙТОН

Мо озодии худро барои гуноҳ кардан истифода бурда метавонем. Чӣ тавр? Ба воситаи осеб расонидан ба онҳое, ки вичдони суғт доранд, ва ба воситаи боиси хафашавӣ ва пешпохӯрии онҳо гардиданамон.

Ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар қаъри баҳр ғарқ кунанд.

Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе, ки сабаби васвасаҳо гардад.

Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда, ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ва ё бо ду пой дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дарой, аз он ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Зинҳор, ҳеҷ яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд (Матто 18:6-10).

Дар тамоми ин боби Инҷили Матто дар бораи васвасаҳо гуфта мешавад. Исо фаҳмо нишон дод, ки мо бояд аз ҳар чизе, ки сабаби гуноҳ шуда метавонад, озод шавем, ҳатто агар ин чиз яке аз имтиёзҳои Аҳди Ҷадид бошад. Агар ин чиз бародари суғти шуморо ба гуноҳ тела мекарда бошад, онро дар пеши ӯ бурида партоед.

Шояд шумо ҳайрон шавед, ки пас чаро Исо бисёр одамонро ба васваса андохт. Ҷавоб оддист: Исо дар натиҷаи гапдарой ба Падари Худ ва барои хизмат ба дигарон, баъзе одамонро хафа

мекард. Ў ин корро бо мақсади талаб кардани ҳуқуқҳои Худ намекард.

Вақте ки Исо беморонро дар рӯзи шанбе шифо меод, фарисиён ба васваса меафтанд. Шогирдон ба васваса меафтанд, вақте ки он ҳақиқатеро мешуниданд, ки Падар ба Ў фармон меод, ки мавъиза кунад. Марто ва Марям ба васваса афтанд (хафа шуданд), вақте ки Исо барои шифо додани Лаъзор дер омад. Лекин шумо дар ҳеч кучо намеёбед, ки Исо ба Худаш хизмат карда, дигар одамонро ба васваса андохта ё хафа карда бошад.

Дар номаи худ ба Қўринтиён Павлус чунин огоҳ мекунад:

Аммо бохабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад.

Озодии мо ба мо барои хизмат кардан ва барои ҳаёти худро ба дигарон бахшидан дода шудааст. Мо бояд обод кунем, на вайрон. Инчунин, ин озодӣ барои ҷамъ кардани молу мулк дода нашудааст. Аз сабаби он ки мо ин озодиро ба таври нодуруст истифода мебарем, имрӯзҳо бисёр одамон тарзи зисти масеҳиёни ҳозираро дида, ба васваса меафтанд.

Он огоҳиеро, ки ба мо дар номаи 1-уми Қўринтиён 8:9 дода шудааст, гӯш кунед: «Аммо бохабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад».

Ман ба шумо мисоли вайроншавии ин аҳкомро мебиёрам. Ҳангоми сафари дуҷуми миссионери ман ба Индонезия, ман ҳамроҳи худ занам Лиза, фарзандонам ва дояро гирифтам, ки барои ба бачагонамон нигоҳубинӣ кардан ба мо ёрӣ меод. Мо ба қазираи курортӣ дар Денпасар, Вали, омадем.

Пирионкалисое, ки мо омадем, хўчаини якмеҳмонхонаи хоксор дар маҳаллаи бисёр серғавғои шаҳр буд. Мо масофаи зиёдро дар беҳобӣ гузаронидем. Албатта, хеле хаста шудем. Ҳамон шаб мо аз ғавғои баланд ва аз аккоси сагон якчанд маротиба бедор шудем, ва ба таври бояду шояд истироҳат накардем.

ДОМИ ШАЙТОН

Рӯзи дигар мо ба Ява рафтем ва дар давоми ду ҳафта аз рӯи ҷадвали зич хизмат кардем. Дар давоми ин ду ҳафта мо фақат як рӯзи истироҳат доштем, он ҳам бошад, дар роҳ гузашт. Дар муддати бисту чор соат мо панҷ маротиба дар калисое, ки аз сӣ ҳазор нафар иборат буд, хизмат кардем.

Дар роҳи бозгашт аз Вали гузаштанамон даркор буд. Пастор ба мо хабар дод, ки мо боз дар меҳмонхонаи яке аз пирони калисои ӯ шабро мегузaronем. Аз шунидани чунин хабар мо дар ҳаяҷон набудем: баъд аз ду ҳафтаи хизмати бошиддат мо намехостем бе истироҳат монем.

Саҳарӣ, вақте ки мо аз Ява ба Вали рафтаним будем, ҳангоми ноништа як зан пешниҳод кард, ки барои шабро дар яке аз меҳмонхонаҳои беҳтарини Вали гузаронидан пулашро медиҳад. Ман хурсанд будам, ки мо метавонем дар ҷои хуб истем ва истироҳат кунем.

Вақте ки мо аз тарабхона (ресторан) барои ҷамъ кардани чизҳоямон рафтем, Лиза ба ман гуфт, ки оиди таклифи он зан ҳиссиёти нофаҳмо дорад. Мо ҳамроҳи тарҷумон бо он зан гап задем ва гуфтем, ки ташвиш кашидан лозим нест – ҳамааш хуб мешавад. Ва боз, вақте ки мо аз Ява ба Вали парвоз мекардем, Лиза гуфт, ки мо нодуруст рафтор карда истодаем.

Ман беақлона рафтор кардам ва ба ӯ гӯш накардам. Ман ба ӯ гуфтам, ки ин варианти хуб аст ва, илова бар ин, калисоро заҳмат намедиҳад. Вақте мо ба Вали омадем, дар ҷои қабули боғоҷ Лиза боз як маротиба кӯшиш кард, ки ман розӣ шавам, лекин ман ӯро гӯш накардам.

Вақте ки бо пастори маҳаллӣ вохӯрдём, ман ба ӯ хабар додам, ки мо ба меҳмонхонаи онҳо мӯҳтоҷ нестем, чунки як зан ба мо дигар ҷойро пешниҳод кард. Ӯ аз суҳанони ман ҳайрон шуд ва ман аз ӯ пурсидам, ки чӣ гап аст.

Хушбахтона, ӯ бо ман кушоду равшан буд ва гуфт: «Ҷон, пири калисо ва оилаи ӯ хафа мешаванд. Онҳо аллақай утоқро барои шумо банд карда мوندанд, гарчанде ки барои ин шаб

ҳамаи ҷойҳо дар меҳмонхона фурӯхта шуданд».

Эҳтимол, ман худи пасторро низ хафа кардам ва ғамхори онҳоро бо миннатдорӣ ва қадрдонӣ қабул накардам. Охири охирон, ман ба ӯ ваъда додам, ки мо таклифи он занро қабул намекунем ва дар меҳмонхонаи пири калисои ӯ шабро мегузaronем.

Худованд бо дили ман кор кард. Ман дидам, ки ба пастор дард расондам. Ман фаҳмидам, ки ҳуқуқҳои худро истодагӣ карда ва ба даст оварданӣ шуда, бародари худро хафа кардам ва ин гуноҳ аст. Барои ҳамин, ба назди ӯ баргашта, бахшиш пурсидам. Ӯ маро бахшид. Умедворам, ки ин дарсро аз нав гузаштан лозим намеояд.

Озмоиши ободкунанда

Дар Нома ба Румиён ҳаввории Павлус чамъбаст кард, ки Худо оиди ин савол чӣ мегӯяд:

Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақвияти якдигар саъю кӯшиш кунем (Румиён 14:19).

Мо бояд ин чизро мақсади зиндагии худ кунем: озодии мо набояд сабаби пешпохӯрии дигарон шавад. Он коре, ки мо мекунем, ҳатто мувофиқи Навиштаҷоти Муқаддас буда метавонад. Лекин ба худ савол диҳед: оё ин чиз барои обод кардани дигарон хизмат мекунад ё фақат ба манфиати шумо?

Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз фоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.

Ҳеч кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

Хуллас, хоҳ меҳӯрем, хоҳ менӯшем, ё кори дигаре мекунем, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

На яҳудиёнро ба васваса андозед, на юниёнро, на калисои Худоро.

Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам ва толиби

ДОМИ ШАЙТОН

нафъи худ не, балки нафъи касони бисёр ҳастам, то ки онҳо наҷот ёбанд.

Ман шуморо даъват мекунам, то ба Рӯҳи Муқаддас иҷозат диҳед, ки ба воситаи ин навиштаҳо аз Каломи Худо ҳар як соҳаи ҳаёти шуморо аз ғалбер гузаронад. Ба Ӯ иҷозат диҳед, ки ба шумо нияту мақсадҳои пинҳонии шуморо нишон диҳад, ки барои фоидаи худатон нигарон шудаанд, на ба манфиати дигарон. Ба кадом соҳаи ҳаётатон дахл надошта бошад, даъвати Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед, то ки хизматгори дигарон бошед.

Озодии худро дар Масеҳ барои дигаронро озод кардан истифода баред, на барои истодагарӣ кардани ҳуқуқҳои шахсии худ. Ин яке аз шартҳои хизмати Павлус буд, ӯ менависад:

«Дар ҳеҷ чиз мо мамоният намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад» (2-юм Қўринтиён 6:3).

**ШАХСЕ, КИ БАХШИДАН
НАМЕХОҶАД, ФАРОМЎШ
КАРДААСТ, КИ ЧЎ ГУНА
ҚАРЗИ КАЛОНРО ХУДО БА
Ў БАХШИДААСТ.**

БОБИ 11

БАХШИШ: НАМЕДИҲЕД – НАМЕГИРЕД

Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин бидонед, ки онро пайдо хоҳед кард, - ва ба шумо дода хоҳад шуд. Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро афв намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад; аммо агар шумо афв накунед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад».

– Марқӯс 11:24-26

Дар ин қисми китоб ман мехоҳам диққати шуморо ба доқибати набахшидан ва инчунин ба роҳҳои озодшавӣ аз он ҷалб кунам.

Исо ҳама вақт он чизе, ки мегуфт, ҳамонро дар назар дошт:

ДОМИ ШАЙТОН

«Агар шумо набахшед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад». Мо дар чунин маданияте тарбия ёфтем, ки одамон як чиз мегӯянд, аммо тамоман дигар чизро мекунанд. Дар натиҷаи ин одамон ба суханони якдигар қиддӣ муносибат намекунанд.

Ин аз давраи бачагӣ сар мешавад. Волидайн ба кӯдак мегӯянд:

«Боз як бор ҳамин корро кунӣ, ҷазо мебинӣ». Лекин кӯдак корро на фақат боз мекунад, балки якчанд маротиба такрор мекунад. Баъд аз ҳар дафъае, ки ӯ ин корро мекунад, ӯ айнан ҳамон суханони огоҳиро аз волидайнаш мешунавад. Одатан, баъд аз ин ягон хел ҷазои ислоҳкунанда гузаронида намешавад. Ҳатто агар ҷазо диҳанд ҳам, он аз ваъда кардашон ё сабуктар аст ё сахттар, чунки волидайн ба хашм меоянд.

Ҳарду рафтори волидайн ба кӯдак мегӯяд: мо он чизро, ки мегӯем, дар назар надорем, ё: он чизе, ки мо мегӯем, рост нест. Кӯдак фикр карданро ёд мегирад, ки на ҳар чизе, ки одамоне, ки дар сари қудрат ҳастанд, талаффуз мекунанд, ҳақиқат аст. Барои ҳамин, ӯ гумроҳ шуда, фикр мекунад, ки оё ба одамони ҳукмдор қиддӣ муносибат кардан лозим аст ё не. Чунин тарзи муносибат ба дигар соҳаҳои зиндагии ӯ таъсир мерасонад. Ӯ ба муаллимон, дӯстон ва роҳбарони худ айнан ҳамин тавр нигоҳ карданро сар мекунад. То вақти ба воя расиданаш ин хел муносибат барояш қоидаи ахлоқ мешавад. Гуфтори ӯ ҳоло аз ваъдаҳои фикрҳои иборат аст, ки ӯ тамоман дар назар надорад.

Ба ман иҷозат диҳед, ки ба шумо мисоли сӯҳбати хосро биёрам. Ҷим рафиқи худ Томро вомехӯрад. Ҷим бо Том якчанд вақт муошират надошт. Ҷим тез-тез роҳ меравад ва барои ҳамин фикр мекунад: «О, ба назарам ин Том аст. Инро бинед-а, ман тамоман вақт надорам, то ки бо ӯ сӯҳбат кунам».

Онҳо ҳардуюшон ба якдигар нигоҳ мекунанд. Ҷим сӯҳбатро сар мекунад: «Ҷалол ба Худо, бародар. Ман аз дидани ту

шодам». Онҳо каме сӯҳбат мекунанд. Ҷим саросема шуда, сӯҳбатро бо чунин суҳанон ба охир мерасонад: «Мо бояд бо ҳам вохӯрем: ҳамроҳ нишаста, хӯроки нисфирӯзи хӯрем».

Аввалаш ин, ки Ҷим саросема буд ва аз вохӯри бо Том хурсанд набуд. Дуюмаш, дар он вақт ӯ дар бораи Худованд фикр намекард, аммо Томро бо суҳанони «Ҷалол ба Худованд» пешвоз гирифт. Сеюмаш, ӯ тамоман хоҳиш надошт, ки бо Том вохӯрда, ҳамроҳ хӯрок хӯранд. Ӯ пешниҳоди худро иҷро карданӣ ҳам набуд. Ӯ инро фақат барои он гуфт, то ки ҳар чи зудтар бо ӯ хайрухуш кунад ва ба таври бояду шояд вичдони худро ором кунад. Ҷамин тавр, дар асл Ҷим аз он чизе, ки дар сӯҳбат гуфт, тамоман ҳеҷ чизро дар назар надошт.

Аммо ҷамин гуна шароитҳо ҳар рӯз дар зиндагии реали рӯй медиҳанд. Имрӯзҳо одамон ҳатто чоряки он чизеро, ки мегӯянд, дар назар надоранд. Дар ин ҳолат, оё ягон чизи тааҷҷубовар дар он аст, ки имрӯзҳо фаҳмиданамон душвор, ки оё ба суҳанони ягон кас бовар кардан мумкин аст ё не?

Лекин вақте ки Исо чизе мегӯяд, Ӯ меҳаҳад, ки мо ба суҳанони Ӯ ҷиддӣ муносибат кунем. Мо набояд чи тавре ки ба суҳанони одамон нигоҳ мекунем, ҷамин тавр ба суҳанони Ӯ нигоҳ кунем. Вақте ки Исо дар бораи чизе гап мезанад, Ӯ ба каломи Худ ҷавоб медиҳад. Ӯ бовафо аст, ҳатто ҳамон вақте ки мо бевафо ҳастем. Ӯ дар чунин сатҳи ростӣ, адолат ва ростқавлӣ зиндагӣ мекунад, ки аз маданияти ҷамъияти мо боло меистад. Вақте ки Исо гуфт, ки «Агар шумо набахшед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад», - Ӯ маҳз ҷамин чизро дар назар дошт.

Агар мо боз як қадам гузорем, мебинем, ки Ӯ ин суҳанонро дар Инҷил як маротиба не, балки бисёр маротиба такрор мекунад. Исо ба муҳим будани ин огоҳиҳо зада мегузошт. Биёед ба баъзе аз онҳо назар мекунем:

Зеро, агар шумо ба мардум хатошоноро бибахшед,
Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад
бахшид; ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари

ДОМИ ШАЙТОН

шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид
(Матто 6:14,15).

Ва боз:

Бибашед, ва бахшида хоҳед шуд (Луқо 6:37).

Ҳамчунин дар дуои «Эй, Падари мо»:

Ва қарзҳои моро бибаш, чунон ки мо низ ба
қарздорони худ мебахшем (Матто 6:12).

Аҷоиб, чӣ қадар масеҳиён мехостанд, ки Худо онҳоро айнан ҳамин тавр бахшад, чуноне ки онҳо он одамонро, ки онҳоро хафа кардаанд, бахшидаанд? Аммо онҳо маҳз ҳамин тавр бахшида мешаванд. Аз сабаби он, ки набахшидан дар калисоҳои мо хеле саҳт шиддат гирифта истодааст, мо ба ин суханони Исо ҷиддӣ муносибат кардан намехоҳем. Лекин нобахшиш чӣ қадар бисёр дар байни мо паҳн шуда бошад ҳам, ҳақиқат тағйирнопазир аст. Он, ки мо чӣ тавр дигар одамонро мебахшем, сар медиҳем ва дар дилҳои худ барқарор мекунем, дар он инъикос меёбад, ки мо худамон чӣ тавр бахшида мешавем.

Ман як шаҳодати ғайриоддиро дар бораи як хизматгӯзор дар давлати Филиппина шунидам. Он дӯстонам, ки ӯро пештар мешинохтанд, ба ман як мақоларо нишон доданд. Дар ин мақола дар бораи таассуротҳои ӯ нақл карда мешуд.

Ин шахс дар давоми якчанд сол ба даъвати Худо муқобилат мекард, чунки тиҷорати ӯ равнақ меёфт. Ӯ пули калонро ба даст меовард. Вале, оқибат, беитоатиаш ӯро дастгир кард ва ӯ бо бемории дил ба беморхона афтид.

Ӯ дар болои мизи ҷарроҳӣ вафот кард ва худро берун аз дарвозаҳои биҳишт ёфт. Дар наздаш Исо истода, дар бораи гапнадароии ӯ мегуфт. Он шахс аз Худованд илтиҷо мекард, ки агар Ӯ умрашро дарозтар кунад, ба Исо хизмат мекунад. Худованд розӣ шуд.

Пеш аз он ки ӯро боз ба танаш баргардонад, Худованд ба ӯ рӯйёи дӯзахро нишон дод. Ӯ дид, ки чӣ тавр модари занаш дар оташи дӯзах сӯхта истодааст.

Ӯ бисёр ба ҳайрат афтод. Ин зан «дуои гуноҳкор»-ро талаффуз карда буд, ӯ эътироф карда буд, ки масеҳӣ аст, ва инчунин ба калисо меомад. «Чаро ӯ дар дӯзах аст?» - он мард аз Худованд пурсид.

Худованд ба ӯ гуфт, ки як хешованди худро набахшид ва барои ҳамин ҳудаш низ бахшида нашудааст.

Бахшиш ва инкишофи рӯҳонӣ

Ман ва занам Лиза дар хизмати ҳудамон бисёр домҳои нобахшишро дидем. Вақте ки ман дар Индонезия хизматгузори сар кардам, дар хонаи як тоҷири бой зиндагӣ мекардам. Ӯ ҳамроҳи оилааш ба он калисо, ки ман дар он хизмат мекардам, меомад, аммо онҳо наҷот наёфта буданд.

Дар давоми ҳамон ҳафтае, ки ман дар он ҷой будам, зани ӯ наҷот ёфт, сипас ӯ ва се фарзандонашон. Ба зиндагии онҳо озодӣ омад ва тамоми муҳит дар хонашон тағйир ёфт. Хурсандии бузург хонаи онҳоро пур кард. Вақте ки онҳо фаҳмиданд, ки ман боз як маротиба ҳамроҳи занам ба Индонезия омаданӣ ҳастам, таклиф карданд, ки мо дар хонаи онҳо зиндагӣ кунем ва пешниҳод карданд, ки барои тамоми оилаамон ва дояе, ки ба бачагонамон нигоҳубин мекард, пули чиптаҳои тайёро медаханд.

Мо омадем ва дар калисои онҳо даҳ-то ҷамъомад гузаронидем. Ман дар бораи тавба ва ҳузури Худо мавъиза мекардам. Ҳангоми ҷамъомад мо ҳузури Худоро ҳис мекардем, дар толор ашки тавбаи одамон ба чашм намудор мешуд.

Ҳамаи аъзои он оила дар ҷамъомад ҳузур доштанд. Модари шавҳари он оила, ки ӯ низ дар он шаҳр зиндагӣ мекард, ба ҳар як ҷамъомад меомад. Ӯ низ барои пардохти чиптапулии бачагони мо миқдори калони маблағро саҳмгузорӣ карда буд.

ДОМИ ШАЙТОН

Тақрибан дар охири ҳафта модари ин шахс рост ба чашмонам нигоҳ карда, пурсид: «Ҷон, барои чӣ ман ягон бор ҳузури Худоро ҳис накардам?»

Мо навакак наҳорӣ карда шуда будем ва боқимонда одамон аллакай рафта буданд.

«Ман ба ҳар як ҷамъомад меоям - давом дод ӯ, - ва ҳар он чизеро, ки ту мегуфтӣ, бодикҷат гӯш мекардам. Ман барои тавба ба пеш мебаромадам, тавба мекардам, лекин як маротиба ҳам ҳузури Худоро ҳис накардам. Ман ягон бор ҳузури Худоро ҳис накардаам».

Ман каме бо ӯ гап задам ва баъд гуфтам: «Биёед, барои шумо дуо мекунам, то ки шумо аз Рӯҳи Худо пур шавед». Ман дастонамро ба ӯ гузошта, дуо карданро сар кардам, то ки ӯ Рӯҳи Муқаддасро қабул кунад, лекин ҳузури Худо тамоман ҳис карда намешуд.

Сипас Худо ба рӯҳи ман гап гуфт: «Ӯ шавҳари худро набахшидааст. Ба ӯ бигӯй, ки шавҳарашро бахшад».

Ман дастонамро аз ӯ гирифтам. Ман медонистам, ки шавҳари ӯ аллакай вафот кардааст, аммо ба ӯ нигоҳ карда, гуфтам:

«Худованд ба ман нишон дод, ки шавҳаратонро набахшидаед». «Ҳа, - розӣ шуда, гуфт ӯ. – Лекин ман ҳар кореро, ки аз дастам меомад, кардам, то ки ӯро бибахшам».

Баъд ӯ ба ман дар бораи корҳои даҳшатноке, ки шавҳараш бар зидди ӯ карда буд, нақл кард. Ман фаҳмида метавонистам, ки барои чӣ ӯро бахшидан барояш осон набуд.

Вале ман ба ӯ гуфтам: «Барои он ки шумо аз Худо ягон чиз қабул карда тавонед, бахшидан лозим аст», - ва ман ба ӯ фаҳмондам, ки Исо дар бораи бахшиш чӣ таълим дода буд.

«Шумо бо қуввати худ ӯро бахшида наметавонед. Шумо бояд инро ба назди Худо биёред ва аввал хоҳиш кунед, ки Худо шуморо бахшад. Баъд аз ин шумо шавҳари худро

бахшида метавонед. Оё шумо шавҳаратонро сар додан мехоҳед?» - пурсидам ман.

«Ҳа» - ҷавоб дод ӯ.

Ман дар дуо ӯро роҳнамоӣ кардам: «Падари Осмонӣ, ба исми Исо, ман аз Ту бахшиш мепурсам, барои он ки шавҳарамро набахшида будам. Худованд, ман медонам, ки бо қуввати худам ӯро бахшида наметавонам – ман аллакай ноком шудам. Лекин ҳоло дар назди Ту ман шавҳарамро аз дилам сар медиҳам. Ман ӯро мебахшам».

Ҳамин ки ӯ ин суханонро гуфт, ашкони чашмаш дар рӯяш ҷорӣ шуд.

«Дастони худро бардошта, бо забонҳо дуо кунед» - гуфта, аз ӯ хоҳиш кардам.

Якумин маротиба дар умраш ӯ бо забони аҷоиби осмонӣ дуо карданро сар кард. Мо ҳузури Худоро чунон саҳт ҳис кардем, ки бо тапиши дил ва бо иззату иқром ба назди Ӯ омадем. Он зан тақрибан панҷ дақиқа гиря мекард. Мо каме сӯҳбат кардем, баъд ман ба ӯ пешниҳод кардам, ки аз ҳузури Худованд ҳаловат барад. Ӯ ба Худо сачда карданро давом дод ва ман ӯро танҳо гузошта, аз утоқи хӯрокхӯрӣ баромадам.

Вақте ки ин хабарҳо ба гӯши писараш ва келинаш расид, онҳо ба ҳайрат омаданд. Писараш гуфт, ки ӯ ягон бор гиря кардани модарашро надидааст. Ӯ низ худаш дар хотир надорад, ки кай бори охирин гиря карда буд: «Ҳатто вақте ки шавҳарам вафот кард, аз чашмонам як қатра ҳам ашк набаромад».

Он шом дар ҷамъомад ӯ таъмиди обӣ гирифт. Дар давоми се рӯзи баъдӣ табассуми зебо ва пурнур чеҳраи ӯро тарк намекард. Ман дар хотир надорам, ки оё то ин дам ягон бор ӯро бо табассум дида бошам. Лекин ҳамин ки ӯ шавҳари худро аз дилаш сар дода, бахшид, ҳузури Худоро ба зиндагии худ қабул кард ва ба таври реалӣ ҳузури Ӯро ҳис карданро сар кард.

Хизматгоре, ки набахшид

Дар боби 18-уми Инҷили Матто Исо ба ғуломӣ боз бештар равшанӣ меандозад, ки дар натиҷаи набахшидан ва хафагӣ пайдо мешавад. Ё ба шогирдонаш таълим медод, ки бо он бародароне, ки онҳоро хафа карданд, чӣ тавр ошtii кардан лозим аст (Дар яке аз бобҳои минбаъда мо оштишавиро дида мебароем).

Петрус пурсид: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, афв намоям? Оё то ҳафт бор?» (Матто 18:21). Ё фикр мекард, ки хеле саховатмандона рафтор карда истодааст.

Ба Петрус ҳама чизро ба ҳад расонидан маъқул буд. Маҳз ӯ буд, ки дар кӯҳи Дигаргуншавӣ гуфт: «Биё се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мӯсо ва яке барои Илос» (нигаред Матто 17:4). Акнун бошад, ӯ дар пеши чашмони худ хеле саховатманд менамуд: «Ман тайёр ҳастам, ки бародари худро то ҳафт бор бибахшам ва бо ҳамин қорам Устодро ҳайрон мекунам».

Лекин ӯ ҷавоби ғавқуллода гирифт. Исо он чизро, ки Петрус саховатмандӣ меҳисобид, барбод дод: «Ба ту намегӯям: «То ҳафт бор», балки то ҳафтод карат ҳафт бор» (Матто 18:21-22). Бо дигар суханон, ҳамин тавр бибахш, чуноне ки ин корро Худо мекунад – бемаҳдудият.

Сипас, барои қайд кардани фикри Худ Исо масалеро нақл кард:

Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

Вақте ки ба ҳисоб кардан шурӯъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант аз вай қарз дошт (Матто 18:23-24).

Барои он ки мо тасаввурот пайдо кунем, ки он маблағе, ки Исо дар борааш мегӯяд, то чӣ ҳад бузург аст, мо бояд донем, ки

талант чист. Талант барои чен кардани тилло (2-ум Подшоҳон 12:30), нуқра (3-юм Подшоҳон 20:39) ва дигар металҳою ашёҳо истифода бурда мешуд. Дар ин масал талант рамзи қарз аст, барои ҳамин мо далерона гуфта метавонем, ки Исо андозаи тилло ё нуқраро дар назар дошт. Фарз мекунем, ки ин тилло буд.

Одатан талант тақрибан ба 34 кило баробар меомад. Ин вазне буд, ки одам бардошта метавонист (нигаред 4-ум Подшоҳон 5:23). Даҳ ҳазор талант тақрибан ба 375 тонна баробар меояд. Инак, ин хизматгор ба подшоҳ 375 тонна тилло қарздор буд.

Ҳоло нархи тилло тақрибан 375 доллари ИМА барои унсия (яъне 28,3 грамм) мебошад. Дар бозори ҳозира як талант нуқра 450,000 доллар меистад. Аз ин мебарояд, ки 10,000 талант тилло 4,5 миллиард доллар меистад. Ин хизматгор аз подшоҳи худ чоруним миллиард доллар қарз дошт!

Дар ин ҷо Исо ба он ишора мекунад, ки ин хизматгор чунин қарзи калоне дошт, ки ягон бор баргардонида наметавонист. Мо мехонем:

Чун чизе барои адои қарз надошт, оғояш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурӯхта, қарзашро адо кунанд. Ҳулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: «Эй оғо! Ба ман мӯҳлат деҳ ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард». Оғои он ҳулом раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид (Матто 18:25-27).

Акнун биёед мебинем, ки ин масал дар бораи хафагӣ ба мо чӣ мегӯяд. Вақте ки хафагӣ пайдо мешавад, дар ин ҳолат ягон кас қарздор мешавад. Шумо чунин суханонро шунидед: «Ў барои кори кардагиаш ҷавоб медиҳад!» Барои ҳамин, бахшиш монанди аз эътибор соқит кардани қарз аст. Подшоҳ Худо-Падарро намояндагӣ мекунад, ки ба хизматгораш чунин қарзро, ки ӯ ҳеҷ гоҳ баргардонида наметавонист, бахшид. Дар

ДОМИ ШАЙТОН

Нома ба Қўлассиён 2:13-14 мо меёбем: «Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунии ҷисми худ мурда будед, бо Ў зинда карда, ҳамаи гуноҳхоятонро омурзид, ва он дастнависеро (сертификати қарзҳои моро), ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ў хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард».

Он қарзро, ки ба мо бахшидан, баргардонида супоридан ғайриимкон буд. Ҳеҷ хел имконият нест, то ки барои ҳамаи он чизе, ки мо аз Худо қарздор ҳастем, баргардонем. Аз ин рӯ, Худо наҷотро ҳамчун ҳадяи бепул овард. Исо аз рӯи сертификат (ё забонхат) қарзҳои моро супорид. Мо муносибати байни ин хизматгор ва подшоҳ, ва муносибати байни мо ва Худоро муқоиса карда, дида метавонем.

«Лекин чун ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динар қарздор буд; вайро саҳт дошта, гулӯяшро фишурда, гуфт: «Он қарзатро ба ман адо кун» (Матто 18:28).

Динар ба маоши якрӯзаи коргар тақрибан баробар буд. Барои ҳамин, аз рӯи ҳисоби ҳозираи Амрико сад динар тахминан ба 4,000 доллар баробар меояд. Акнун хонданро давом диҳед:

Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтада ва илтимос намуда, гуфт:

«Ба ман мӯҳлат деҳ ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард». Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунад (Матто 18:29-30).

Рафиқаш як миқдори муайяни пул аз ӯ қарздор буд – сеяки маоши яқсола. Агар шумо сеяки даромади моҳонаи худро аз даст медодед, худро чӣ тавр ҳис мекардед? Лекин дар хотир дошта бошед, ки ба ин шахс 4,5 миллиард доллар қарзро бахшиданд. Ҳатто дар давоми тамоми умри худ ӯ ҳамин қадар пул кор карда наметавонист!

Он хафагиҳое, ки мо нисбат ба яқдигар дорем, дар муқоиса бо он, ки мо Худоро чӣ қадар хафа кардем, ба таносуби 4,000 доллар бо 4,5 миллиард монанд кардан мумкин аст. Касе метавонист бо мо хеле бад рафтор кунад, вале инро бо ҷинойтҳои шахсии мо бар зидди Худо муқоиса кардан имконнопазир аст.

Шояд ба назари шумо чунин намояд, ки ҳеҷ кас ягон вақт худро шумо барин он қадар бад ҳис накардааст. Аммо шумо дарк намекунед, ки бо Исо чӣ қадар бад рафтор карданд. Ӯ, ки беайб буд, барраи бенуқсон, забҳшуда гардид.

Одаме, ки бахшида наметавонад, фаромӯш кардааст, ки чӣ гуна қарзи бузург ба худӣ ӯ бахшида шуд. Вақте ки шумо дарк мекунед, ки Исо шуморо аз марги абадӣ ва азоб наҷот дод, шумо бе ҳеҷ хел шарт дигаронро озод мекунед (Дар бораи он, ки ин корро чӣ тавр кардан лозим аст, дар боби 13-ум мебинем). Ҳеҷ чизи бадтар аз гузаронидани абадият дар кӯли оташ нест. Дар он ҷо ҳеҷ хел сабуки нест, кирм намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Ин ҷой барои мо тайёр карда шуда буд, то он даме, ки Худо моро ба воситаи марги Писари Худ, Исои Масех, набахшид. Ҳалелуёҳ! Агар ба шумо бахшидан мушкил бошад, дар бораи ҳаққонияти дӯзах ва муҳаббати Худо, ки шуморо аз он наҷот дод, фикр кунед.

Дарсҳо барои имондорон

Биёед хондани ин масалро давом медиҳем:

Чун рафиқонаш ин ҳодисаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди оғои худ омада, ҳар чӣ рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

Онгоҳ оғояш ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: «Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ; оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?» (Матто 18:31-33).

ДОМИ ШАЙТОН

Дар ин масал Исо дар бораи имондорон сухан меронд. Ў дар бораи хизматгори подшоҳ мегуфт. Ба ин шахс аллакай қарзи калон бахшида шуда буд ва ӯ «ғулом»-и Оғо номида шуда буд. Он шахсе, ки ӯ қарзашро набахшид, рафиқаш буд. Аз ин рӯ, мо хулоса бароварда метавонем, ки тақдири он касе, ки бахшидан намехоҳад, чунин аст:

Ва оғояш ба хашм омада, ӯро ба шиканҷакунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб афв накунед (Матто 18:34-35).

Дар ин оятҳо се фикри асосӣ аст:

1. Хизматгоре, ки набахшид, барои шиканҷа дода шуд.
2. Ў бояд қарзи аввали худ – 375 тонна тиллоро супорад.
3. Худо Падар бо ҳар имондоре, ки гуноҳҳои бародари худро намебахшад, ҳамин тавр рафтор мекунад.

1. Хизматгоре, ки набахшид, барои шиканҷа дода шуд.

Дар Луғати Вебстер калимаи «шиканҷа» чунин маънидод карда мешавад: «ҷонкании бадан ё ақл» ё «расонидани дарди шадид барои ҷазо додан, ҳаловати садистӣ расонидан ё гирифтани» (Merriam –Webster Collegiate Dictionary). Шиканҷакунандагоне, ки чунин азоб медиҳанд, рӯҳҳои шайтонӣ мебошанд. Худо ба «шиканҷакунандагон» иҷозат медиҳад, ки ба бадан ва ҷони мо дард расонанд, ба он нигоҳ накарда ки мо имондор ҳастем. Ман аксар вақт дар ҷамъомадҳо барои одамоне дуо мекардам, ки шифой, тасаллӣ ё озодӣ гирифта наметавонистанд, аз сабаби он ки дигаронро аз самими дил бахшиданро рад мекарданд.

Духтурон ва олимони набахшидан ва ғуссаро бо касалиҳои

ба монанди саратон (рак) ва артрит пайваст мекунанд. Бисёр ҳодисаҳои бемориҳои рӯҳӣ бо набахшидан алоқаманд мебошанд.

Одатан одамон дигаронро намебахшанд, лекин баъзан онҳо ҳатто худашонро намебахшанд. Исо гуфтааст: «Агар чизе бар зидди касе дошта бошӣ, бибахш... (ниг. Матто 5:24). Калимаи «касе» худи шуморо низ дар бар мегирад! Агар Худо шуморо бахшида бошад, пас шумо кистед, ки худатонро намебахшед?

2. Хизматгоре, ки набахшид, маҷбур мешавад, ки он қарзи авваларо баргардонад, ки супориданаш ғайриимкон аст.

Аз ӯ чизи имконнопазирро талаб карданд. Ин монанди он аст, ки аз мо талаб карда шавад, ки он қарзеро, ки Исо дар Ҷолҷолто супорид, пардохт кунем. Дар ин ҳолат, мо наҷоти худро гум мекардем.

Шумо мегӯед: «Як дақиқа! Лекин ман фикр мекардам, ки ҳамин ки одам дуои гуноҳкорро хонд ва зиндагии худро ба Исо бахшид, ӯ аллакай вафот намекунад».

Агар шумо ҳамин тавр бовар мекарда бошед, онгоҳ суҳанони зерини Петрусро фаҳмонед:

Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтода мағлуб мешуда бошанд, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад. Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд, аз он ки баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе, ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд (2-юм Петрус 2:20-21).

Петрус дар бораи он одамоне мегуфт, ки ба воситаи наҷот дар Исои Масеҳ аз гуноҳ (қабоҳатҳои ҷаҳон) халосӣ ёфтанд. Лекин онҳо боз ба гуноҳ (яке аз онҳо набахшидан буда метавонад) афтода, мағлуб шудаанд. Мағлуб шудан, яъне бо тавба дар

ДОМИ ШАЙТОН

гуноҳи содиркардаи худ ба назди Худованд барнагаштан аст. Петрус таъкид мекунад, ки аз адолат рӯй гардондан, аз онро тамоман надонистан, бадтар аст. Бо суханони дигар, Худо мегӯяд, ки тамоман ҳеч гоҳ наҷот наёфтани беҳтар аз он, ки ҳадяи ҳаёти абадиро қабул карда, баъд пурра аз он рӯй гардондан.

Ҳаввории Яҳудо низ дар бораи одамоне дар калисо менависад, ки «ду карат мурдаанд». Ду карат мурда будан, маънои онро дорад, ки шумо як вақт дар Масеҳ мурдед, баъд аз роҳҳои Худо гашта, боз мурдед.

Мо мебинем, ки бисёр одамоне худро бо чунин суханон сафед карда, ба назди Исо меоянд: «Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондем? Оё ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде нишон надодем?» Онҳо дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: «Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадқорон!» (Матто 7:22-23).

Ҳаввории Павлус менависад: «Аммо касе, ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст» (1-ум Қўринтиён 8:3). Худо онҳоро, ки Ёро дӯст медоранд, медонад.

Шумо гуфта метавонед: «Ман Худоро дӯст медорам. Ман фақат он бародареро, ки маро озор дод, дӯст намедорам».

Дар ин ҳолат шумо гумроҳ шудаед, зеро ки навишта шудааст: «Агар касе гӯяд, ки «ман Худоро дӯст медорам», вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе, ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст бидорад? (1-ум Юҳанно 4:20). Фирефташавӣ чизи даҳшатнок аст, зеро он касе, ки дар фирефташавӣ аст, бо тамоми дили худ бовар мекунад, ки ӯ ҳақ аст. Ё фикр мекунад, ки ҳақ аст, ҳол он ки ин тавр нест. Шахсе, ки ба Каломи Худо итоат карданро рад мекунад, дили худро фиреб медиҳад.

Муқоиса кардани ду фикри библиявӣ магар шавқовар нест: яқум – «бисёриҳо» интизор мешаванд, ки ба осмон мераванд, аммо онҳо рад карда мешаванд, дуюм фикр – бисёриҳо дар замони охир «ба васваса меафтанд (ё хафа мешаванд)» (Матто

24:10)? Шояд ба ҳардуи ин гурӯҳ ҳамон як одамон дохил шаванд?

Баъзе имондорон чунон саҳт аз набахшидан азоб мекашанд, ки марги худро интизор ҳастанд, бо умеди он, ки сабуки пайдо мекунанд! Лекин ин ҳақиқат нест! Мо бояд ҳуди ҳозир масъалаи набахшиданро ҳал кунем, дар акси ҳол, аз мо талаб мекунанд, ки қарзи ғайриимконтро супорем.

3. Худо Падар бо ҳар имондоре, ки аз самими дили худ бахшиданро рад мекунад, ҳамин тавр рафтор мекунад, - новобаста аз он, ки хафагӣ ё дарду алам чӣ қадар калон аст.

Исо хеле аниқ сӯхан меронд, то ки ҳамаи шогирдон масалҳои Ӯро фаҳманд. Исо қариб ҳамаи масалҳоро шарҳ меод, агар шогирдон инро хоҳиш кунанд. Лекин дар ин ҳолат Ӯ мехост, ки нисбати саҳт будани доварӣ ба онҳое, ки бахшиданро рад мекунанд, дар одамон ягон хел шубҳа ё нофаҳмоӣ пайдо нашавад.

Инчунин, дар бисёр дигар ҳолатҳо Исо хеле равшан мегӯяд, ки агар мо набахшем, ҳудамон низ бахшида намешавем. Дар хотир дошта бошед, ки Ӯ мо барин не: Ӯ он чӣ гӯяд, ҳамонро дар назар дорад.

Чунин чизро дар калисо аксар вақт намебинем. Ба ҷои ин имондорон барои гирифта гаштани хафагӣ узру сафедкунӣ меёбанд. Набахшидан аз гомосексуализм, зино, дуздӣ, бадмастӣ ва ғайра гуноҳи хурдтар ҳисоб мешавад. Лекин онҳое, ки бахшиданро рад мекунанд, инчунин вориси Малакути Худо намешаванд, мисли онҳое, ки дар гуноҳҳои калон ғарқ шудаанд.

Баъзеҳо фикр карда метавонанд, ки ин мавъизаи саҳт аст. Аммо ман ҳамчун хабари марҳамат ва огоҳӣ ба он нигоҳ мекунам, на ҳамчун довари саҳт. Шумо чиро авлотар мешуморед: Рӯҳи Муқаддас шуморо имрӯз фош кунад ва тавбаи ҳақиқӣ ва бахшишро аз сар гузаронед, ё бахшиданро рад мекунеду мешунавед, ки Худованд ба шумо мегӯяд: «Аз Ман дур шавед!», онгоҳ тавба кардан хеле дер мешавад?

**ХОҶИШИ БАРОИ ХУД
ҚАСОС ГИРИФТАН, БОЯД
БАРОЯМОН ЧУНОН
БЕГОНА БОШАД, ТО КИ
МО ҲАТТО АЗ ФИКРИ ОН
ДУРӢ ҚӢЕМ.**

БОБИ 12

ҚАСОС - ДОМ АСТ

*Ба ҳеч кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад; пеши
тамоми мардум дар паи некӣ бошед.*

– Румиён 12:17

Чи хеле ки мо аллакай аниқ дар боби қаблӣ дидем, набахшиданро нигоҳ доштан баробари он аст, ки касеро қарздори худ ҳисоб карданро давом диҳем. Агар бо касе беадолатона рафтор карда бошанд, ў фикр мекунад, ки он шахсе, ки ўро хафа кардааст, акнун қарздори ў шуд. Ў интизори ягон хел пардохт аст, пулӣ ё маънавӣ.

Системаи судии мо барои он мавҷуд аст, ки ҳуқуқҳои тарафи осебдидаро муҳофизат кунад. Даъвоҳои судӣ аз он сабаб пайдо мешаванд, ки одамон кӯшиш мекунанд ба адо кардани қарзҳои

ДОМИ ШАЙТОН

худ муваффақ шаванд. Вақте ки як шахс шахси дигарро хафа мекунад, адолати инсонӣ мегӯяд: «Онҳо барои кори кардашон дар назди маҳкама меистанд ва нарх месупоранд, агар айбдор бароянд».

Хизматгоре, ки намебахшид, мехост, ки рафиқаш қарзашро супорад, барои ҳамин ӯро ба маҳкама дод. Ин роҳи адолат нест. Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғзаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: «Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд» (Румиён 12:19). Фарзандони Худо наметавонанд барои худ интиқом гиранд. Аммо вақте ки мо бахшиданро рад мекунем, маҳз ба ҳамин чиз кӯшиш мекунем. Мо мехоҳем қасос гирем, дар ин бора фикр мекунем ва онро амалӣ мегардонем. То он даме, ки ба мо қарзро пурра барнагардонанд, намебахшем ва фақат мо метавонем андозаҳои қабулшавандаи ин товонро муайян кунем. Вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки худамон зиёни ба мо расондари пур кунем, онгоҳ мо худро ба мавқеи қозӣ мегузорем. Лекин мо чизҳои зеринро медонем:

Шариатгузор ва Довар якест, ва Ӯ қодир аст наҷот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигарро ҳукм менамой? Эй бародарон, аз якдигар шиква накунад, то ки маҳкум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст (Яъқуб 4:12, 5:9).

Худо Довари одил аст. Ӯ адолатона доварӣ мекунад. Агар касе гуноҳ карда, ҳаққонӣ тавба карда бошад, онгоҳ Хуне, ки Исо дар Ҷолҷолто рехт, ин қарзро пок мекунад.

Шумо гуфта метавонед: «Вале, охир, бо ман ҳамин хел бад рафтор карданд, на бо Исо!»

Бале, лекин шумо дарк намекунад, ки чӣ гуна бади даҳшатнокро шумо ба Исо расонидед. Ӯ қурбонии беайб буд, ки ҳеҷ хел доғу нуқсон надошт, ҳол он ки ҳар яки мо гуноҳ кардааст ва сазовори марг аст. Ҳар яки мо қонунҳои Худоро

вайрон кардем, ки аз қонунҳои давлатӣ якчанд қарат болотар меистанд. Ва агар аз рӯи инсоф рафтор кунем, онгоҳ бо дасти суди олитарини олам ҳар яки мо бояд ба ҷазои қатл ҳукм карда шавем.

Шояд шумо ҳеҷ коре накардед, ки дигар шахсро иғво карда бошад, ки ба шумо бадӣ кунад. Лекин агар муқоиса кунед, ки чӣ тавр бо шумо рафтор карданд, бо он, ки ба шумо чӣ бахшида шуд, онгоҳ мебинед, ки ин ба муқоиса рост намеояд. Аз ин қарзи шумо ба Худо ҳатто як грамм кам намешуд! Агар шумо ҳис кунед, ки шуморо фиреб доданд, пас фаромӯш кардаед, ки чӣ тавр ба шумо марҳамат карда шуд.

Соҳаҳои тираи норозигӣ ва ғазаб

Агар шумо дар замони Аҳди Қадим гуноҳ мекардед, ман ҳуқуқи қонунӣ медоштам, ки ҷазоро айнан ба ҳамин хел андоза талаб кунам. Дар ин ҳолат талаб кардани адои қарз ба воситаи бадӣ кардан ба ивази бадӣ мумкин буд (нигаред Ибодат 14:19; Хуруҷ 21:23-25). Шариат довари олий буд. Исо ҳанӯз вафот накарда буд, то ки онҳоеро, ки зери шариат буданд, озод кунад.

Нигоҳ кунед, Ӯ чӣ тавр ба имондорони Аҳди Ҷадид муроҷиат мекунад:

Шунидаед, ки гуфта шудааст: «Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне». Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накун. Балки агар касе ба руҳсории ростии ту торсаки занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон; ва агар касе ба ту даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, ҷомаи худро низ ба ӯ бидеҳ; ва ҳар кӣ туро ба тай кардани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав. Ба касе, ки аз ту металабад, бидеҳ, ва аз касе, ки мехоҳад, рӯ нагардон (Матто 5:38-42).

ДОМИ ШАЙТОН

Исо ҳар гуна соҳаҳои тираро, он ҷое, ки норозӣ будан мумкин буд, барҳам медиҳад. Дар ҳақиқат Ў мегӯяд, ки муносибати мо аз интиқомгирӣ бояд чунон дур бошад, ки мо ба дигар одамон хизмат карда тавонем.

Вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки худамон бади ба мо расондари ислоҳ кунем, мо худро ба мавқеи довар мегузорем. Хизматгоре, ки намебахшид, дар 18-ум боби Инҷили Матто, ҳамин тавр рафтор кард, вақте ки рафиқи худро ба зиндон партофт. Дар навбати худ ин хизматгоре, ки рафиқашро набахшид, ҳудаш ба дасти шиканҷакунандагон супорида шуд ва оилааш бошад, фурӯхта шуд, то он даме, ки тамоми қарзашро пурра насупорад.

Мо бояд ҷойро ба Довари одил диҳем. Ў аз рӯи адолат подош медиҳад. Танҳо Ў довари боадолат дорад.

Боре ман дар мавзӯи хафагӣ дар калисо дар шаҳри Тампа, иёлоты Флорида, мавъиза мекардам. Баъд аз мавъиза як зан ба наздам омад. Ў гуфт, ки шавҳари пештараи худро барои ҳамаи бадиҳои нисбат ба ӯ кардааш, бахшид. Аммо вақте ки мавъизаи маро дар бораи ҷи тавр хафагиро як сӯ гузоштан шунид, худро хороҳат ҳис кард ва дарк кард, ки мисли пештара дар дилаш оромӣ нест.

«Аз ин мебарояд, ки шумо ӯро набахшидед», - ман ба ӯ гуфтам. «Не, бахшидам, - гуфт ӯ. – Ман ашки бахшиширо рехта будам». «Шояд шумо гирия карда бошед, лекин ҳанӯз ҳам ӯро сар надодед».

Ў исрор мекард, ки шавҳарашро бахшидааст: «Ба ман ҳеҷ чиз аз ӯ даркор не. Ман ӯро сар додам».

«Ба ман гӯед, ӯ ба шумо ҷи кор кард», - хоҷиш кардам ман.

«Шавҳари ман пастори калисо буд. Ў маро ва се писаронамонро партофта рафта, бо як зан, ки лидери калисо буд, гурехт, - дар чашмони ӯ ашк пайдо шуд. - Ў гуфт, ки бе хости Худо бо ман хонадор шуд, чунки иродаи комили Худо буд, ки ӯ бо он зане, ки баъд ҳамроҳаш гурехт, хонадор шавад.

Боз шавҳарам гуфт, ки ин зан дар хизмати ӯ хеле пурқимат аст, чунки аз ман бисёртар ӯро дастгирӣ мекард. Ӯ гуфт, ки ман барои ӯ монеа ҳастам ва ӯро танқид мекунам. Тамоми айбро барои вайроншавии никоҳи мо ӯ ба ман бор кард. Ӯ ҳамин тавр иқрор нашуд, ки дар ин айби ӯ низ буд».

Бешак, ки он шахс фирефташуда буд ва бо зану фарзандонаш хеле бад рафтор кард. Занаш аз дасти ӯ бисёр азоб кашид ва интизор буд, ки шавҳараш қарзашро адо мекунад. Ин қарз аз алимент ва дастгирии моддии фарзандонаш иборат набуд, чунки шавҳари наваш оиларо таъмин мекард. Қарз ана ин чиз буд: ӯ мехост, ки шавҳараш айбашро ба гарданаш гирад ва ӯро ҳақ ҳисоб кунад.

«Шумо ӯро намебахшед, то ӯ ҳудаш ба назди шумо омада, нагӯяд, ки ӯ дар ҳама кор айбдор астӯ на шумо, ва баъд аз шумо бахшиш пурсад. Ин қарзи адонашуда шуморо дар ғулумӣ нигоҳ медорад», - гуфтам ман.

Агар Исо интизор мешуд, ки кай мо бо узру бахшиш ба назди Ӯ меоем ва мегӯем: «Мо ҳақ набудем, Ту ҳақ. Моро бибахш», - Ӯ моро дар салиб намебахшид. Дар салиб азоб кашида истода, Ӯ нидо кард: «Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро намедонанд чӣ мекунанд» (Луқо 23:34). Ӯ моро ҳанӯз пеш аз он, ки мо ба наздаш омада, дар гуноҳҳои худ иқрор шудем, бахшид. Ҳаввории Павлус моро огоҳ мекунад: «Ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро афв кунед, агар касе аз дигаре ранҷида бошад: чи тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед» (Қўлассиён 3:13). Ва «Ба якдигар меҳрубон ва дилсўз бошед ва якдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст» (Эфсўсиён 4:32).

Вақте ки ман ба ин зан гуфтам, ки «Шумо ӯро намебахшед, то ӯ ҳудаш ба назди шумо омада, нагӯяд: «Ман айбдор будам, ту ҳақ будӣ», - ашк дар рӯяш ҷорӣ шуд. Он чизе, ки ӯ мехост, ба назар хеле хурд менамуд, дар муқоиса бо тамоми он дарде, ки шавҳараш ба ӯ ва фарзандонаш расонд. Аммо ин зан дар ғулумии адолати инсонӣ буд. Ӯ ҳуқуқи худро барои адои қарз

ДОМИ ШАЙТОН

талаб карда ва пардохти онро интизор шуда, худро ба ҷои довар гузошт. Ин хафағӣ ба муносибати ӯ бо шавҳари наваш халал мерасонд. Ин ҳамчунин ба муносибати ӯ ба ҳамаи мардҷое, ки дар сари қудрат ҳастанд, таъсир расонд, чунки шавҳари пештарааш пастори ӯ низ буд.

Аксар вақт Исо ҳолати дили моро бо ҳолати замин муқоиса мекард. Ба мо васият карда шудааст, ки дар муҳаббати Худо реша давонда, устувор шавем. Онгоҳ тухми каломи Худо дар дилҳои мо реша медавонад, месабзад ва, ниҳоятан, самари адолатро меорад. Ин самар муҳаббат, хурсандӣ, осоиштағӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон, фурӯтанӣ ва парҳезгорӣ аст (нигаред Ғалотиён 5:22-23).

Лекин замин фақат он чизеро, ки дар вай кошта шудааст, ба вучуд меорад. Агар мо тухми қарз, набахшидан ва хафагири корем, пас ба ивази муҳаббати Худо алафи бегона мебарояд. Ин алафи бегона решаи талх (ё решаи алам) ном дорад.

Френсис Френципейн ба калимаи «алам» таърифи олай дод: «Алам – қасоси амалӣ нашуда аст». Вақте ки интиқом ба нишони дилхоҳ намерасад, алам пайдо мешавад.

Муаллифи номаи Ибриён рӯирост дар ин бора мегӯфт:

Осоиштагири бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид. Ва бохабар бошед, ки мабодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисёр касон аз он палид шаванд (Ибриён 12:14-15).

Ба калимаҳои «мабодо бисёр касон аз он палид шаванд» диққат намоед. Оё метавонанд ҳамин «бисёриҳо» он одамоне бошанд, ки дар бораашон Исо дар Матто 24:10 гуфта буд, ки дар замони охир «бисёриҳо» ба васваса меафтанд (ё хафа мешаванд)?

Алам - реша аст. Агар ба реша нигоҳубин кунем – об резем,

муҳофизат кунем, он боқувват мешавад ва реша медавонад. Агар бо реша зуд кор накунем, баъд онро кандан хеле душвор мешавад. Хафағӣ рӯз аз рӯз калон мешавад. Барои ҳамин, Павлус моро бо чунин суханон насиҳат медиҳад: «Нагузоред, ки ғзаби шумо то ғуруби офтоб боқӣ монад» (Эфсӯсиён 4:26). Дар акси ҳол, ба ҷои самари адолат мо ҳосили ғзаб, хафағӣ, шикоят, ҳасад, нафрат, қангарағӣ ва ноиттифоқиро мебинем. Исо ҳамаи инро меваи бад номидааст (нигаред Матто 7:19-20).

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки он шахсе, ки хафағиро нигоҳ дошта, осоштагиро пеша намекунад, дар оқибат, палид мешавад. Ва он чизе, ки қиматбаҳо аст, охири охирон, бо талхии набахшидан вайрон мешавад.

Палидкунии подшоҳи эҳтимолӣ

Мо аллакай бо шумо дар ин китоб дида баромадем, ки чӣ тавр Довуд ба подшоҳ Шоул бовафо мемонд, ҳатто дар он вақте ки Шоул бо ӯ хиёнаткорона рафтор кард. Довуд кӯшиш намекард, ки барои худ интиқом гирад, ҳатто дар вақте ки ду дафъа чунин имконият барояш фароҳам омад. Ӯ шахси мувофиқи дили Худо буд ва ба Худо иҷозат дод, ки Шоул ва ӯро доварӣ кунад. Вақте ки доварию Худо ба сари Шоул омад, Довуд аз ин хурсанд набуд. Ӯ барои Шоул андӯҳгин шуд, чунки дар дилаш нисбати ӯ ҳеҷ хел алам набуд.

Пас аз марги Шоул Довуд ба сари тахт омад. Ӯ давлатро мустаҳкам кард, ба муваффақияти ҳарбӣ ва пулӣ ноил шуд ва тахтро устуворона нигоҳ дошт. Довуд ба худ якчанд зан гирифт, ки ба ӯ фарзандонро таваллуд карданд, аз он ҷумла нахустзодааш Амнӯн ва писари сеюминаш Абшолӯмро.

Амнӯн, писари Довуд, бо роҳи беқонунӣ хоҳари Абшолӯм, яъне Томорро ба васваса андохт. Ӯ худро бемор вонамуд карда, аз падараш хоҳиш кард, ки ба наздаш Томорро фириштад, то ки барояш хӯрок пазад. Вақте ки Томор ин корро

ДОМИ ШАЙТОН

кард, ӯ ҳамаи хизматгоронро аз хона пеш карда, ба номуси Томор таҷовуз кард. Баъд аз ин аз ӯ нафрат карда, фармуд, ки ӯро аз пеши чашмаш дур кунанд. Ӯ духтари подшоҳро бадном карда, номашро ба шармандагӣ баровард (нигаред 2-юм Подшоҳон 13).

Ба бародари худ як калима нагуфта, Абшолӯм хоҳарашро ба хонаи худ овард ва ба Амнӯн нафрат пайдо кард, барои он ки Томорро палид кард.

Абшолӯм интизор буд, ки падараш ягон хел карда, бародарашро ҷазо медиҳад. Вақте ки подшоҳ Довуд дар бораи кори зишти Амнӯн шунид, бадхашм шуд, лекин дар ин бора ҳеч чора надид. Абшолӯм саҳт хафа шуд, ки падараш ҳукми адолатона набаровард.

Як вақтҳо Томор либоси шоҳона мепӯшид, ки барои духтарони бокираи подшоҳ муайян шуда буданд – акнун бошад, ӯ шармандагиро дар бар карда буд. Ӯ хеле зебо буд, ва, шояд, халқ ӯро хеле эҳтиром мекард. Акнун бошад, ӯ дар гӯшанишинӣ зиндагӣ мекард ва ҳақ надошт, ки ба шавҳар барояд, чунки аллакай нодухтар буд.

Ин ноинсофӣ буд. Охир ӯро бадном карданд, вақте ки ӯ бо фармони подшоҳ ба Амнӯн нигоҳубинӣ мекард. Хушбахтии ӯ ба охир расид, дар айни замон он шахсе, ки рафтори ғайриқонунӣ кард, ҳеч чиз рӯй надодагӣ барин зандагӣ мекард. Ӯ худаш тамоми бори ин бадбахтиро бардошт.

Рӯз аз рӯз Абшолӯм ғами хоҳарашро мушоҳида мекард. Ҳаёти хушбахти шоҳдӯхтар ба фалокат мубаддал гашт. Абшолӯм тамоми сол интизор буд, ки падараш ягон кор кунад, лекин Довуд ҳеч кор накард. Абшолӯм аз падараш хафа шуд ва аз Амнӯни шарир нафрат кард.

Баъд аз ду сол нафрати ӯ нисбати Амнӯн ба тавлидшавии нақшаи куштор овард. «Ман ба ҷои падарам, ки мебоист ӯ ин корро мекард, барои хоҳарам интиқом мегирам», - эҳтимол, фикр мекард Абшолӯм.

Ў барои ҳамаи писарони подшоҳ базм орошт. Дар бораи ҳеч чиз пай набурда, Амнӯн омад ва Абшолӯм ўро қатл кард. Ҳамин тавр интиқоми худро иҷро карда, Абшолӯм ба Ҷашур гурехт. Аммо хафагӣ аз падараш дар ў бештару бештар чўш мезад, алалхусус дар он вақте ки ў аз қаср дур буд.

Фикрҳои Абшолӯм бо алам захролуд шуда буданд. Ў камбудихои Довудро танқид мекардагӣ шуд. Аммо ў меҳост, ки падараш ўро чеғ занад. Лекин Довуд ин тавр накард. Ин ба оташи хафагии Абшолӯм равшан рехт.

Шояд ў чунин фикрҳо дошта бошад: «Халқ аз падарам ба ваҷҳ меояд, лекин онҳо кўр ҳастанд ва моҳияти аслии ўро намебинанд. Ў шахси худпарафт аст, ки Худоро ҳамчун рўйпўш истифода мебарад. Ў аз Шоул бадтар аст! Шоул аз тахт маҳрум шуд, аз барои он ки подшоҳи амалеқийро накушт ва якчанд гўсфандону барзаговони беҳтарини ўро нигоҳдошт. Падари ман бошад, бо зани яке аз шахсони бовафояш зино кард! Ў худаш қотил ва зинокор аст – ана барои чӣ ў Амнӯнро қазо надод! Боз ў бо сачдаи қалбаки ба Худованд Худо худро рўйпўш мекунад».

Абшолӯм дар Ҷашур се сол монд. Вақт гузашт, Довуд ором шуд ва барои марги писараш Амнӯн ғаму ғусса хўрданро бас кард. Юоб подшоҳро розӣ кунонд, ки Абшолӯмро ба хона чеғ занад. Аммо Довуд чун пештара бо писараш вохўрданро рад мекард. Боз ду сол сипарӣ шуд, ва Довуд, ниҳоятан, ба Абшолӯм ҳусни таваччўҳ зоҳир карда, ҳамаи афзалиятҳоро ба ў баргардонд. Лекин хафагӣ дар дили Абшолӯм чун пештара боқӣ монд.

Абшолӯм ба риёкорӣ кардан усто буд. «Абшолӯм бо Амнӯн суҳане бад ё нек нагуфт; зеро ки Абшолӯм аз Амнӯн нафрат дошт, барои он ки ба номуси хоҳараш Томор таҷовуз карда буд» (2-юм Подшоҳон 13:22). Бисёр одамон хафагӣ ва нафрати худро пинҳон карда метавонанд, айнан чуноне, ки Абшолӯм кард.

Дарҳаминхелҳолатахафагӣ монда, баҳамачизтанқидкорона муносибат карда, ў ба худ ҳар касеро, ки аз подшоҳ норозӣ буд,

ДОМИ ШАЙТОН

чалб карданро сар кард. Ў шикоятҳои ҳар як касро гӯш карда, ҳамаи одамони норозиро дар Исроил ба худ ҷалб намуд. Ў гириякунон мегӯфт, ки агар ӯ подшоҳ мебуд, ҳамааш дигар хел мешуд. Ў корҳои исроилиёноро доварӣ мекард, чунки гӯё ки подшоҳ барои ин кор вақт надорад.

Шояд, Абшолӯм корҳои онҳоро муҳокима ва ҳал мекард, чунки ӯ худаш ҳис мекард, ки кори ӯро аз рӯи адолат ҳал накарданд. Ба назар менамуд, ки ӯ барои халқ ғамхорӣ мекард. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Абшолӯм дили исроилиёноро аз падараш Довуд дузид. Лекин дар асл чӣ рӯй дода буд? Оё ӯ ҳақиқатан барои одамон ғамхорӣ мекард, ё ки имконият меҷуст, то ки Довуди ӯро хафакардари сарнагун кунад?

Эксперти хатогиҳои дигарон

Абшолӯм Исроилро ба тарафи худ кашид ва бар зидди Довуд бархест. Подшоҳ Довуд маҷбур шуд, ки ҳаёти худро наҷот дода, аз Ерусалим гурезад. Ҳамааш чунин намудор мешуд, ки гӯё Абшолӯм подшоҳии худашро пойдор кардааст. Лекин, ба ҷои ин, Довудро таъқиб карда, худаш кушта шуд, гарчанде ки Довуд фармон дод, ки ӯро зинда нигоҳ доранд.

Дар асл, Абшолӯмро аламу хафагии худаш ба қатл расонд.

Шахсе, ки чунин имкониятҳои эҳтимолӣ дошт, вориси тахт, дар айёми камолоташ вафот кард, аз сабаби он, ки бахшидани падарашро рад кард, чунки ӯро қарздори худ меҳисобид.

Ёрдамчиёни пешвоёни калисо аксар вақт аз пешвоёни худ, ки барояш хизмат мекунанд, хафа мешаванд. Ба зудӣ онҳо танқид карданро сар мекунанд, эксперти ҳамаи хатогиҳои пешвоёни худ ё он шахсоне, ки онҳо (лидерҳо) таъин мекунанд, мешаванд. Рӯъёи онҳо ғалат мешавад. Акнун онҳо на он тавре, ки Худо нигоҳ мекунанд, менигаранд.

Онҳо фикр мекунанд, аз пешвоёни ноҳақ озод кардани одамони дар атрофшон буда вазифаи зиндагии онҳо аст,

ва онҳо дили одамони бадхашмшуда, норозиро ба худ моил мегардонанд. Пеш аз он, ки онҳо инро дарк мекунанд, дар калисо ё дар хизмат ҷудошавӣ рӯй медиҳад. Айнан чуноне ки дар ҳолати Абшолӯм рӯй дода буд.

Баъзан мушоҳидаи онҳо дуруст ва аниқ аст. Шояд Довуд мебоист бо Амнӯн ягон кор кунад. Шояд дар зиндагии пешво соҳаҳое ҳастанд, ки ӯ хатогиҳо мекунанд. Лекин кӣ довар аст – шумо ё Худованд? Дар хотир дошта бошед, ки агар шумо душманиро коред, шумо душманиро дарав мекунед.

Он чизе, ки бо Абшолӯм рӯй дод ва он чизе, ки дар хизматгузориҳои замонавӣ рӯй медиҳад, - ин ҷараёнест, ки як вақти муайяно мегирад. Аксар вақт мо намедонем, ки ба дилҳоямон хафагӣ даромадааст. Решаи талх дар саршавии инкишофи худ базӯр дида мешавад. Аммо вақте ки ба он нигоҳубин мекунанд, сабзида, боқувват мешавад. Чуноне ки муаллифи номаи Ибриён насихат медиҳад, мо бояд бохабар бошем, «ки мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисёр касон аз он палид шаванд» (Ибриён 12:15).

Мо бояд дили худро тафтиш кунем ва худро барои ислоҳотҳои Худованд кушоем, зеро ки танҳо Каломи Ӯ метавонад андеша ва ниятҳои дили моро бисанҷад (Ибриён 4:12). Рӯҳи Муқаддас ба воситаи вичдони мо гап зада, фош мекунанд. Вақте ки Ӯ моро фош мекунанд, мо набояд безътиной кунем ё Ӯро пахш кунем. Агар ягон касе аз шумо ин тавр карда бошад, дар пеши Худо тавба кунед ва дили худро барои Рӯҳи Муқаддас кушоед.

Боре як хизматчи дар бораи як кор бо ман маслиҳат мекард. Ӯ ёрдамчи пастор дар як шаҳр буд ва пастор ӯро аз кор холи кард. Ба назар менамуд, ки он пастор ба ӯ ҳасад мебард ва аз ин ҷавон метарсид, чунки дасти Худо бар ӯ буд.

Баъд аз як сол он хизматчӣ, ки аз кор холи шуда буд, қарор кард, ки Худованд меҳодад, ки дар дигар минтақаи шаҳр калисои навро сар кунад. Ӯ ҳамин тавр кард ва баъзе одамон аз калисои пештара ба ӯ ҳамроҳ шуданд. Ӯ аз ин хеле ба ташвиш омад, чунки мисли Абшолӯм рафтор кардан намехост. Аммо

ДОМИ ШАЙТОН

нисбати пастори собиқаш дар худ ҳеҷ хел хафагӣ намеёфт. Ӯ бо амри Худованд калисои навро сар кард: ин аксуламал ба он набуд, ки дар калисои пештарааш ба ӯ баҳои сазовор надоданд.

Ман ба ӯ фарқиятро байни Абшолӯм ва Довуд нишон додам. Абшолӯм ба дили дигар одамон аз он сабаб мебаромад, ки аз пешвои худ хафа буд. Довуд бошад, дигаронро даъват мекард, ки ба Шоул бовафо монанд, гарчанде ки худи Шоул ӯро таъқиб мекард. Абшолӯм одамонро аз роҳ зада, ба худ кашид – Довуд бошад, танҳо монд.

«Шумо худатон калисоро тарк кардед? – ман аз ӯ пурсидам. – Оё шумо одамонро даъват кардед, ё ҳавасманд кардед, то ки шуморо дастгирӣ кунанд, ё ҳамроҳи шумо аз калисо раванд?»

«Ман худам танҳо рафтам ва барои одамонро аз паси худ кашола кардан, ҳеҷ коре накардам» - ҷавоб дод ӯ.

«Ин хуб аст. Шумо мисли Довуд рафтор кардед. Боварӣ ҳосил кунед, ки он одамоне, ки ба назди шумо омаданд, нисбати пастори собиқатон дар дил хафагӣ надоранд, вале агар, ба ҳар ҳол, аз ӯ хафа бошанд, онҳоро ба озодӣ ва шифой биёред».

Калисои он шахс ҳоло нашъунамо ёфта истодааст. Он чизе, ки дар ӯ ба ман махсусан маъқул шуд, ӯ аз тафтиш кардани дили худ наметарсид. На фақат ин, балки ӯ инчунин ба маслиҳати худотарсона итоат кард. Нисбат ба «ҳақ» будани худро исбот намудан, ба роҳҳои Худо итоат кардан, барои ӯ муҳимтар буд.

Натарсида, ба Рӯҳи Муқаддас иҷозат диҳед, то ки алам ё набахшидание, ки дар шумо аст, кушояд. Ҳар қадар дертар онро пинҳон кунед, он ҳамон қадар боқувваттар мешавад ва дили шумо саҳттар мешавад. Дилҳои худро саҳт накунед! Инро чӣ тавр кардан мумкин аст?

Ҳар гуна кудурат ва қаҳр, ва ғзаб ва фарёд, ва бадгӯӣ бигзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад; балки ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст (Эфсӯсиён 4:31-32).

**ШУМО РҶҲАН ДАР
ОН ВАҚТ БИСЁРТАР
КАЛОН МЕШАВЕД,
ВАҚТЕ КИ ХАФАГИҶОИ
ДУШВОРТАРИНО
МАҒЛУБ МЕНАМОЕД.**

БОБИ 13

ЧӢ ТАВР АЗ ДОМ ДУРӢ ЧУСТАН МУМКИН АСТ?

Бинобар ин, худам низ саъю кӯшиш менамоям (дар забони англисӣ «машқ мекунам»), ки виҷдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад (дар матни англисӣ «виҷдонам аз хафагӣ озод бошад»).

– Аъмоли Ҳаввориён 24:16

Барои аз ҳар гуна хафагӣ озод шудан, чидду ҷаҳд лозим аст. Павлус инро бо машқ муқоиса мекунад. Агар мо тани худро машқ диҳем, камтар захмӣ мешавем. Боре дар ҷазираҳои Ҳавайӣ ман кӯшиш кардам, ки ба девор бароям, то ки аз он ҷо акс гирам. Ин корро карданӣ шуда, якчанд мушакҳои зонуямро кандам ва чор рӯз роҳ гашта натавонистам.

«Агар шумо мунтазам машқ мекардед, - духтур-терапевт ба

ДОМИ ШАЙТОН

ман гуфт, - ин чиз рӯй намедод. Мушакҳои шумо суст шудаанд ва шумо метавонед ба осонӣ захмӣ шавед».

Ҳамин ки боз роҳ гаштанро сар кардам, дигар мутахассис ба ман гуфт: «Шумо бояд машқҳои муайяноро кунед, то ки мушакҳои зонҷатон ба ҳолати дуруст биёянд». Ба ман якчанд моҳ лозим шуд, то ки зонҷам муқаррарӣ шавад.

Дар Аъмол 24:16 ба калимаи «саъю кӯшиш менамоям» (дар матни англисӣ «машқ мекунам») калимаи юнонии АСКЕО мувофиқат мекунад. Дар Луғати тафсирии Вайн калимаи «саъю кӯшиш кардан» чунин маънидод карда мешавад: «дардро аз сар гузаронидан, ҷидду ҷаҳдро ба кор бурдан, тоб овардан, ба воситаи интизом машқ кардан».

Баъзан дигарон моро хафа мекунанд ва бароямон бахшидан душвор нест. Мо дилҳоямонро машқ кунондем, барои ҳамин, дилҳоямон дар чунин ҳолат ҳастанд, ки ба хафагӣ тоб оварда метавонад; аз ин рӯ, дар натиҷа ҳеҷ хел захм ё осеб рӯй намедиҳад.

Бисёр одамон метавонанд ба он девор дар ҷазираи Ҳавайӣ бароянд ва ҳеҷ хел захм нагиранд, чунки онҳо андоми хуб доранд. Айнан ҳамин тавр баъзе имондорон ба воситаи машқ кардани дили худ ба ҳолати дуруст оварда шудаанд. Сатҳи камолоти рӯҳонии мо муайян мекунад, ки чӣ қадар бомуваффақият мо хафагиҳоро захмдор нашуда, аз сар мегузаронем.

Баъзе хафагиҳо ҷиддитар мебароянд, нисбат ба он хафагиҳое, ки шумо тайёр шуда будед. Чунин шиддати иловагӣ ба шумо захм ё вайрониро расонида метавонад, баъд аз он мо бояд рӯҳан машқ кунем, то ки аз хафагӣ озод бошем ва боз шифо ёбем. Лекин натиҷа барои ҷидду ҷаҳди сарфкарда арзанда мешавад.

Дар ин боб ман ҳамин гуна хафагиҳои фавқуллодаро дида мебароям, ки барои ҳал кардан бисёртар ҷидду ҷаҳд талаб карда мешавад.

Ман аз як хизматчи калисо хафа будам. Ӯ маро ранҷонд ва дар давоми якуним сол ин ҳодиса бештар аз як маротиба рӯй дод.

Ҳамаи дар атрофбудагон дар бораи кори рӯйдодаистода медонистанд. «Магар ин туро наранҷонид? – онҳо аз ман мепурсиданд. – Ту чӣ кор кардани ҳастӣ? Наход, дар ин бора ҳеҷ кор накарда, ҳамин тавр хомӯш мегардӣ?»

«Ҳамааш хуб аст, - гуфтам ман, - Ин ба ман таъсир намерасонад. Ман аз паси даъвате, ки Худо барои зиндагии ман дорад, рафтано давом дода истодаам».

Лекин ҷавоби ман ба ғайр аз мағрурӣ ҳеҷ чизи бештар набуд.

Ман реш-реш шуда будам, аммо ҳатто ба худам дар ин иқрор шудан намехостам. Ҳамин тавр мешуд, ки ман якчанд соат вақтро сарф карда, кӯшиш мекардам сарфаҳм равам, ки чӣ тавр ҳамаи ин бо ман рӯй дод. Ман ҳайрон ва моту мабхӯт будам. Лекин ман ин фикрҳоро пахш мекардам ва худро боқувват вонамуд мекардам, ҳол он ки дар асл беқувват ва чуқур захмӣ будам.

Моҳҳо мегузаштанд. Ҳама чиз ба назар хушк менамуд, хизмати ман таровати худро гум кард ва утоқи дуогӯии ман холӣ шуд, вале ман бошам, доимо дар азоб мегаштам. Ман ҳар рӯз бо девҳо мубориза мебардам. Ман фикр мекардам, ки ҳамаи ин зиддият аз сабаби даъвати Худо ба ҳаёти ман рӯй дода истодааст, лекин дар асл ин уқубат буд, ки аз барои набахшидан ба сарам омад. Ҳар дафъае, ки дар назди шахси маро хафакарда будам, худро рӯҳан латукӯбшуда ҳис мекардам.

Сипас субҳе фаро расид, ки ман онро ҳеҷ гоҳ фаромӯш нахоҳам кард. Ман дар курсӣ дар боғи хонаам нишаста, дуо мекардам. «Худовандо, наход ман маҷрӯҳ шуда бошам?» - мепурсидам ман. Ҳамин ки ин калимаҳоро талаффуз кардам, чуқур дар рӯҳи худ шунидам: «Ҳа!»

Худо мехост, ки ман қатъӣ донам, ки ранҷидаам.

«Худоё, илтимос, ба ман кӯмак кун, то аз ин дарду алам

ДОМИ ШАЙТОН

ва хафагӣ озод шавам, - зорию илтиҷо мекардам. – Барои ин қуввати худам намерасад».

Ин маҳз ҳамон ҳолате буд, ки Худованд маро овардан мехост – ба шикастхӯрии имкониятҳои шахсии ман. Бисёр вақт мо кӯшиш мекунем, ки ҳар гуна қорҳои гуногунро бо қуввати худамон кунем. Лекин аз ин мо рӯҳан калон намешавем. Баръакс, мо боз бештар ба афтиш гирифта мешавем.

Қадами аввал барои шифо ва озодшавӣ - иқрор шавед, ки шуморо ранҷонданд. Аксар вақт мағрурӣ ба мо иҷозат намедихад, то иқрор шавем, ки ранҷидаем ва хафа ҳастем. Ҳамин ки ба ҳолати аслии худ иқрор шудам, ҷустани Худовандро сар кардам ва худро ба ислоҳоти Ё кушодам. Ман ҳис мекардам, ки Худованд мехост, ки ман якчанд рӯз рӯза дорам. Рӯза маро ба овози Рӯҳи Муқаддас боҳиссиёттар мекунад:

...Рӯзае, ки гузидаи Ман бошад, чунин аст: завлонаҳои шароратро бикшо, гиреҳҳои юғро воз кун, ва мазлумонро озод намо, ва ҳар юғро бишкан (Ишаъё 58:6).

Ман тайёр будам, ки он гиреҳҳои юғ шикаста шаванд ва ман аз мазлумӣ озод шавам.

Баъд аз якчанд рӯз ман ба маросими дафн омадам. Он шахсе, ки маро хафа кард, дар он ҷо буд. Ёро аз дур мушоҳида намуда, гиря карданро сар кардам: «Худованд, ман ёро мебахшам. Ман ёро аз ҳар он коре, ки ба ман кард, озод мекунам». Ман дарҳол ҳис кардам, ки бор аз дилам афтид. Ман ёро бахшидам. Чӣ хел сабукӣ маро пур кард!

Аммо ин фақат оғози роҳи ман ба барқароршавӣ буд. Дар дили худ он шахсро бахшидам, лекин ман андозаи пурраи захмро намедонистам. Ман мисли пештара суст мемондам ва боз хафа шуда метавонистам. Ҳамаи ин ба сихатшавӣ баъд аз осеби ҷисмонӣ монанд буд. Ман дил, ақл ва ҳиссиётҳои худро мустаҳкам намуда, машқ карданам лозим буд, то ки ҳар гуна захмҳои ояндаро пешгирӣ кунам.

Такрор шавад-чӣ?

Якчанд моҳ гузашт. Баъзан ман маҷбур мешудам, ки бо айнан ҳамон фикрҳое, ки пеш аз бахшиданам доштам, мубориза барам. Вақте ки ба наздам ягон шахс бо шикоятҳои худ меомад, ки ӯро низ ҳамин тавр хафа карданд, ё вақте ки ман он шахси маро хафа кардагиро меидам ва ё ҳатто номашро мешунидам, чунин ҳолат бо ман рӯй меод. Ҳамин ки ин фикрҳоро пайҳас мекардам, ба онҳо муқобилат карда, онҳоро аз худ дур мепартофтам (нигаред 2-ум Қўринтиён 10:5). Ин мубориза барои озодии ман буд. Ниҳоятан, ман аз Худованд пурсидам, ки чӣ кор бояд кунам, то ба ин фикрҳо нагузорам, ки маро боз ба набахшидан ғарқ кунанд. Ман медонистам, ки Ӯ маро ба сатҳи баландтари озодӣ баровардан мехоҳад. Ман худам ҳам намехостам то охири умри худ бо хафагӣ, ки маро таъқиб мекард, мубориза барам. Худованд ба ман гуфт, ки барои он шахсе, ки маро хафа кард, дуо кунам ва суханони Худо бароям хотиррасон кард:

Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ неқӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед (Матто 5:44).

Ман дуо карданро сар кардам. Аввал ин бо овози хушки якранга, бе ҳеҷ ишора ба оташи дил буд. Ман аз ҳисси қарз мегуфтам: «Худованд, ӯро баракат деҳ. Ба ӯ рӯзи бомуваффақият деҳ. Ба ӯ дар ҳамаи корҳояш мадад кун. Ба номи Исо, омин».

Ин дар давоми якчанд ҳафта давом меёфт. Чунин ба назар мерасид, ки ин маро ба ҳеҷ кучо намебарад. Боре як субҳ Худованд 34-ум Забурро ба ман нишон дод. Ман онро дар хотир надоштам, барои ҳамин кушода, хонданро сар кардам. Вақте ки ман нисфашро хондам, дар он худро ва ҳолати худро дидам:

ДОМИ ШАЙТОН

Шоҳидони бадкин бархостаанд: он чи намедонам, аз ман мепурсанд. Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд, ҷонамро гирифтори бекаси (англиси «андӯҳ») мегардонанд (Забур 34:11- 12).

Ман худро бо Довуд инъикос карда метавонистам. Аз рӯи ақидаи ман, ҳам ин одам ва ҳам баъзе ёрдамчиёни ӯ ба ивази некӣ ба ман бадӣ карданд. Ҷони ман ғамгин буд. Худо ин забурро истифода бурд, то ки муборизаи маро, ки дар давоми якҷанд соли охир давом мекард, нишон диҳад. Як ҷой маро маҷбур кард, ки аз ҷои худ чунон баланд бичаҳам, ки қариб сарамро ба шифт задам.

Валекин ман дар бемории онҳо палос мепӯшидам, ҷонамро бо рӯздорӣ азоб меодам, аммо бигзор дуоям ба гӯшам баргардад. Мисли он ки дӯстам ё бародарам бошад, рафтор мекардам; мисли он ки барои модарам мотам гирифта бошам, ғамгин ва сархам будам (Забур 34:13-14).

Довуд гуфт, ки ин одамон кӯшиш мекарданд, ӯро бидушанд. Онҳо ба ӯ бадӣ карданд, гарчанде ки ӯ ба онҳо ҳеҷ бадӣ накарда буд.

Ин оятоҳ аз 34-ум Забур ҷавоб ба мушкилии ман буданд.

Муносибати Довуд дар он асос наёфта буд, ки дигар одамон чӣ тавр рафтор карданд. Ӯ қарор кард, ки дуруст рафтор мекунад ва барои ҳамин, барои онҳо дуо кард, гӯё ки онҳо бародарони наздики ӯ буданд ва мисли он ки барои модараш мотам гирифта бошад, ғамгин ва сархам буд. Худо ба ман нишон дод, ки чӣ тавр барои он шахс дуо кардан лозим аст: «Дуо кун ва барои ӯ маҳз ҳамон чизро хоҳиш кун, ки ту худат аз Ман гирифтани мехоҳӣ!» Акнун дуои ман пурра тағйир ёфт. Он дигар ин хел набуд: «Худоё, ӯро баракат деҳ ва барояш рӯзи хубро ато кун».

Дуои ман пур аз ҳаёт шуд. Ман дуо мекардам: «Худованд,

Худро бештар ба ӯ зоҳир намо. Ӯро бо ҳузури Худ баракат деҳ. Бигзор ӯ Туро боз аз наздиктар бидонад. Бигзор ӯ ба Ту писанд ояд ва бигзор ӯ исми Туро қалол диҳад». Ман барои ӯ ҳамон чизҳоро хоҳиш мекардам, ки худам аз Худо гирифтани меҳостам.

Дар муддати як моҳ ман бо зориву илтиҷо барояш дуо мекардам ва бо овози баланд мегуфтам: «Ман туро баракат медиҳам! Ман туро ба номи Исои Масеҳ дӯст медорам!» Ин фарёд аз қаъри рӯҳам буд. Ман барои худам шуда ба ӯ дуо гуфтаниро бас кардаму барои ҳуди ӯ шуда дуо мекардам. Ман бовар мекардам, ки пурра шифо ёфта истодаам.

Шифо ба воситаи муқобилият

Боз якчанд ҳафта гузашт ва ман ӯро дидам. Дар дили ман ҳиссиёти нохуш давом мекард. Ман мисли пештара бар зидди нияти танқидчӣ будан мубориза мебардам.

Қон, ту бояд ба назди ӯ равӣ, - занам ба ман мегуфт. Не, барои чӣ, - ман ӯро бовар мекунонидам. – Ман шифо ёфтаам.

Аммо ҳис мекардам, ки Рӯҳи Муқаддас суҳанони маро тасдиқ намекард. Барои ҳамин, ман аз Худованд пурсидам, ки оё ба назди ӯ рафтан даркор аст, ё не. Ӯ ҷавоб дод: «Ҳа».

Ман воҳӯриро бо он шахс таъин кардам ва ба ӯ тӯҳфа овардам. Ман худро фурӯтан кардам, иқрор шудам, ки нисбати ӯ муносибати нодуруст доштам ва аз ӯ хоҳиш кардам, ки маро бахшад. Мо ошті шудем, бахшиш ва шифо ба дилам даромад. Ман аз идораи ӯ шифо ёфта ва боқувват шуда баромадам. Ба ман дигар лозим набуд, ки бо дард мубориза барам ва ман ӯро дигар танқид кардан намехостам. Аз он вақт сар карда, муносибати мо мустаҳкам шуданд ва дар байни мо дигар мушкилӣ пайдо намешуд. Воқеан, ҳоло мо якдигарро тез-тез дастгирӣ карда меистем.

«Вақте ки ман бори аввал ин шахсро воҳӯрдам, - ба Лиза

ДОМИ ШАЙТОН

нақл мекардам, - ба назарам, ӯ ҳеҷ кори хато намекард. Ман ҳеҷ хел камбудиро дар ӯ намедидам. Ман ӯро дӯст медоштам, чунки ӯро комил меҳисобидам. Лекин вақте ки ӯ маро ранҷонд, ӯро дӯст доштан бароям душвор шуд. Барои ин корро кардан, имон даркор буд, лекин ман онро надоштам. Акнун, вақте ки аз ин ҷараёни барқароршавӣ ва шифо гузаштам, ба камбудихош нигоҳ накарда, ӯро ҳамон қадар зиёд дӯст медорам, мисли он дафъае, ки бори аввал вохӯрда будам. Ин муҳаббати ба камол расида аст».

Ояти зерин ба хотирам омад:

Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад (1-ум Петрус 4:8).

Он одамонро, ки ба мо ҳеҷ кори бад намекунанд, дӯст доштан осон аст. Аммо вақте ки камбудихо ва хатогиҳои одамо мебинӣ, махсусан, агар худат қурбони ин камбудихо шуда бошӣ, он шахсро дӯст доштан тамоман кори дигар аст. Муҳаббати Худо маро ба камолот мерасонид ва диламро боқувват мекард.

Аз ҳамон вақт сар карда, ман якчанд маротиба ба ин монанд ҳолатҳо рӯ ба рӯ мешудам, лекин одамонро бахшидан ва аз хафагӣ озод истодан вақти зиёдро талаб намекард. Ана барои чӣ: дили ман машқ карда шуда буд, ки хафа нашавад ва аз ҳар гуна хафагӣ озод истад.

Аз он лаҳзае, ки Худо ба ман дар назди хона гап зада буд, то он вақте ки ман аз идораи он шахс шифо ёфта баромадам, якчанд моҳ гузашт. Ин ҷараёни машқкунӣ ва тайёри буд, ки дар вақт дилам машқ мекард ва мустақкам мешуд, гарчанде ки баъзан ба назарам менамуд, ки гӯё ҳеҷ кор аз дастам набаромада истодааст. Дар асл, ман ҳатто фикр мекардам, ки ҳолам аз будаш бадтар шуда истодааст. Аммо ман дар роҳи дуруст будам, ки сӯи барқароршавӣ мебурд. Рӯҳи Худованд

маро бо он қадаме мебурд, ки ман рафта метавонистам. Ин як қисми ҷараёни ба камолотрасии ман буд. Ман ин саргузаштро ба ҳеҷ чиз иваз намекардам ва ман сипосгузорам барои он самаре, ки ин саргузашт ба зиндагии ман овард.

Ба воситаи душвориҳо ба камолот расидан

Мо маҳз дар вақтҳои душвор рӯҳан ба воя мерасем. Дар сафари худ бо Худованд мо ҳамеша бо душвориҳо рӯ ба рӯ мешавем. Мо аз онҳо гурехта наметавонем, чунки онҳо ба ҷараёни бакамолрасии мо дар Худованд дохил мешаванд. Агар шумо қарор кунед, ки аз онҳо мегурезед, ин ба таври ҷиддӣ ба рушди шумо халол мерасонад.

Монеаҳои гуногунро мағлуб карда, шумо бештар боқувват ва бораҳмтар мешавед. Шумо боз бештар ба Исо ошиқ мешавед. Агар аз мушкилиҳо баромада бошед, лекин ҳис накунад, ки муҳаббататон ба Исо зиёд шуда истодааст, пас, мумкин, шумо барқарор нашудед ва аз хафагӣ шифо наёфтед. Шифо – интиҳоби шумо. Баъзе одамон захмдор шуда, ҳеҷ гоҳ шифо намеёбанд. Чӣ хел саҳт садо надихад ҳам: лекин ин интиҳоби шахсии онҳо мебошад.

Исо азобу уқубатҳоро аз сар гузаронида, гапдароиро ёд гирифт. Петрус ба воситаи азобу уқубатҳои аз сар гузаронидааш гапдароиро ёд гирифт. Павлус ба воситаи азобу уқубатҳои аз сар гузаронидааш гапдароиро ёд гирифт. Шумо чӣ? Оё шумо инро ёд гирифтед? Ё шумо шахси дилсаҳт, дурушт, дилсард, пур аз аламу ҳасрат, набахшидан ва хафагӣ ҳастед? Агар ҳамаи ин суҳанон дар бораи шумо бошанд, пас шумо гапдароиро ёд нагирифтед.

Бале, хафагиҳое ҳастанд, ки мисли «пушти ману табари қасоб» барин, тез намегузаранд. Шумо бояд бо онҳо кор кунед, ҷидду ҷаҳд намоед, то ки аз онҳо озод шавед. Аммо дар ин ҷараён шумо ба воя мерасед ва рӯҳан ба камол мерасед.

ДОМИ ШАЙТОН

Камолоти рӯхонӣ ба осонӣ ба даст намеояд, дар акси ҳол ҳамаи одамон онро медоштанд. Аз барои зиддиятҳое, ки одамон рӯ ба рӯ мешаванд, на он қадар бисёр одамон ба чунин сатҳи зиндагӣ мерасанд. Муқобилият мавҷуд аст, чунки тарзи зисти ҷомеаи мо худотарсона нест, балки худпараст аст. Ҷаҳонро «мире, ки дар ҳаво ҳукмрон аст» идора мекунад (Эфсӯсиён 2:2). Дар натиҷаи ин барои дохилшавӣ ба камолоти Масеҳ душворихоро аз сар гузаронидан лозим меояд, ки аз барои зиддият ба ҷараёни худпарастӣ меоянд.

Павлус боз ба он се шаҳре, ки дар он ҷо калисоҳоро сар карда буд, баргашт. Мақсади ӯ боқувват кардани дили шогирдон буд. Аммо нигоҳ кардан шавқовар аст, ки чӣ тавр ӯ ин корро кард. Ӯ онҳоро рӯҳбаланд мекард:

Панд мегуфтанд, ки «дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем» (Аъмол 14:21-22).

Ӯ ба онҳо зиндагии осонро ваъда накард. Ӯ ба онҳо равнақ ва комёбиро мувофиқи стандартҳои ҷаҳонӣ ваъда накард. Ӯ ба онҳо нишон дод, ки агар онҳо бо хурсандӣ тамоми роҳи барояшон таъиншударо тай карданӣ бошанд, пас бо зиддиятҳои калон рӯ ба рӯ мешаванд, ки Павлус онҳоро «мусибатҳои бисёр» номидааст.

Агар шумо бо қайқи оддӣ дар дарё бар зидди ҷараён шино кунед, онгоҳ барои ба пеш ҳаракат кардан ба шумо зарур аст, ки доимо бояд бел занед. Ҳамчунин мо низ, вақте ки қарор мекунем, ки бо роҳи Худо меравем, бо бисёр уқубатҳо рӯ ба рӯ мешавем. Ҳамаи ин имтиҳонҳо ҷавоби шуморо ба саволи асосӣ маълум мекунанд. Оё шумо манфиати худро меҷӯед, чуноне ки тамоми ҷаҳон мекунад, ё ин ки ҳаёти худфидокоронаро ба сар мебаред?

Дар хотир дошта бошед, ки агар мо ҳаёти худро аз баҳри Исо гум кунем, ҳаёти Ӯро меёбем. Нигоҳи худро на ба мубориза,

балки ба натиҷаи охирдараҷа ҷалб карданро ёд гиред.

Петрус хуб баён кардааст:

Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе, ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи аҷиб ба шумо рӯй дода бошад, балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ӯ низ ба вачҳ оед ва хурсандӣ кунед (1-ум Петрус 4:12-13).

Диққат кунед, ки ӯ дараҷаи уқубатро бо дараҷаи хурсандӣ муқоиса мекунад. Ба ин хурсандӣ чӣ тавр расидан мумкин аст? Вақте ки ҷалоли Масеҳ кушода мешавад, шумо ҳамроҳи Ӯ ҷалол меёбед. Ин ба он дараҷае мешавад, ки хислати Исо дар шумо инъикос меёбад. Барои ҳамин, ба хафагӣ нигоҳ накунад. Ба ҷалоли омадаистода нигоҳ кунед. Ҳалелуёҳ!

**ЁРЎ ДОДАН
БА БАРОДАРИ
ПЕШПОХЎРДАИСТОДА,
АЗ ИСБОТ КАРДАНИ ҲАҚ
БУДАНИ ХУД МУҲИМТАР
АСТ.**

БОБИ 14

МАҚСАДИ МО – СУЛҲУ ОШТӢ

Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: «Қатл нақун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд». Лекин ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда ҳашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро «реқо» гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ «аҳмақ» гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд. Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ ва дар он ҷо ба хотират меояд, ки бародарат аз ту норозист, қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон ва рафта, аввал бо бародари худ мувосо кун ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

– Матто 5:21-24

ИН ИҚТИБОС аз Мавъизаи болои кӯҳ гирифта шудааст. Исо бо чунин суханон оғоз мекунад: «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст...» Сипас Ӯ мегӯяд: «Лекин Ман

ДОМИ ШАЙТОН

ба шумо мегӯям...» Исо дар тамоми ин қисми мавъиза ин хел муқоиса карданро давом медиҳад. Аввал Ё шариатро, ки амалҳои моро ба тартиб меорад, иқтибос мекунад. Баъд Ё иҷрошавии онро нишон медиҳад, вақте ки шариат дар дил навишта шудааст. Дар чашми Худо одамкуш он шахсе нест, ки одамкушии ҷисмониро содир кардааст, балки инчунин он шахсе, ки аз бародари худ нафрат дорад. Шумо дар дили худ чӣ хел бошед, дар асл низ ҳамон хел ҳастед!

Дар ин қисми мавъиза Исо аниқ дар бораи оқибати хафагӣ мегӯяд. Ё саҳтии ҷазоро барои хашму ғазаб ё хафагии талх бо мисол мефаҳмонад. Ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда хашм гирад, лоиқи доварӣ мегардад. Агар ин хашм самар биёрад: ва ӯ бародари худро «реқо» гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои олий мешавад!

Маънои калимаи РЕҚО «одами бемағз ё бемайна» ё «беақл» аст. Ин калимаи дашном буд, ки дар замони Масеҳ дар байни яҳудиён истифода бурда мешуд. Агар ғазаб то ба дараҷае расад, ки шахс бародари худро «беақл» меномад - ӯ дар хатари ба дӯзах афтидан аст. Калимаи «беақл» маънои худношинос буданро дорад. «Нокас (ба забони англисӣ «беақл, ё аҳмақ») дар дили худ гуфт: «Худо нест» (Забури 13:1). Дар он замон бародари худро беақл номидан ҳукмномаи хеле ҷиддӣ ҳисоб мешуд. Агар ғазаб дар одам ба нафрат мубаддал намешуд, ҳеҷ кас ин тавр намегуфт. Имрӯз ин баробари он мебуд, ки ба бародари худ «Ба дӯзах рав», - гӯӣ: ва маҳз ҳамин чизро ҳақиқатан дар назар дошта бошӣ.

Исо нишон дод, ки агар кори хашмро ҳал накуни, он метавонад ба нафрат биёрад. Агар нафратро ба анҷом нарасони, шахсро ба хатари дар дӯзах шудан оварда метавонад. Сипас Ё гуфт, ки агар онҳо ба хотир оранд, ки бародарашон аз онҳо норозӣ, онҳо бояд аввал ӯро ёфта, мувосо кунанд.

Барои чӣ мо бояд кӯшиш кунем, ки зуд оштии кунем – ба хотири худамон ё ба хотири бародарамон? Мо бояд рафта ба хотири бародарамон оштии кунем, то ба ӯ ёрӣ диҳем, ки

аз хафагӣ озод шавад. Агар мо аз ӯ хафа нашавем, онгоҳ муҳаббати Худо намегузорад, ки бадҳашм монад, балки ба ӯ дасти ёриро барои барқароршавӣ дароз мекунад. Шояд мо ҳеҷ кори бад накарда бошем. Кори бад ё хуб – ин муҳим нест. Барои мо муҳимтараш он, ки ба ин бародари пешпоҳӯрдаистода ёрӣ диҳем, ба ҷои он ки ҳақ буданамонро исбот кунем. Шумораи бемаҳдуди сабабҳо барои хафа шудан мавҷуд аст. Эҳтимол, он шахсе, ки мо хафа кардем, фикр мекунад, ки бо ӯ ноҳақ рафтор карданд, ҳол он ки, дар асл, мо ба ӯ ҳеҷ осеб нарасонидем. Мумкин, ӯ маълумоти нодуруст дорад ва аз ин сабаб ба хулосаи нодуруст омад.

Аз дигар тараф, шояд, ба ӯ маълумоти дуруст омада бошад, ки аз сабаби он ӯ хулосаи нодуруст баровард. Он чизе, ки мо гуфта будем, ҳангоми гузаштан аз каналҳои гуногуни маълумотдиҳӣ метавонист вайрон шавад. Агарчи мақсади мо ягон шахсро хафа кардан набуд, суханон ва амалҳои мо дар бораи дигар чиз шаходат медиҳанд.

Ақсар вақт мо худро аз рӯи ниятҳои худ доварӣ мекунем, аммо дигаронро бошад, аз рӯи рафторашон. Ҳамин тавр мешавад, ки ту ният дорӣ, ки як корро кунӣ, лекин он тамоман дигар хел мегузарад. Баъзан ниятҳои аслии мо ҳатто аз худамон моҳирона пинҳон карда шудаанд. Мо бовар кардан мехоҳем, ки онҳо, яъне ниятҳоямон, пок ҳастанд. Аммо вақте ки мо онҳоро ба воситаи Каломи Худо ҷудо карда мегирем, тамоман чизи дигарро мебинем.

Ниҳоятан, мумкин, мо ҳақиқатан бар зидди он шахс гуноҳ карда бошем. Мо хашмгин мешудем ё дар зери фишор будем, лекин аз барои ҳамаи ин ба ӯ зарба омад. Ё, шояд, ин одам ҳамеша ва бадқасдона ба мо ҳамла мекард, ва мо дигар тоқат карда натавониста, ба ӯ низ ҳамин тавр ҷавоб дода бошем.

Сабаби хафагӣ чӣ чизе набошад ҳам, фаҳмиши шахси хафашуда торик шудааст. Ӯ фикрҳои худро дар асоси тахминҳо, овозаҳо, гапи мардум ва нишонаҳои зоҳирӣ месохт ва фикр мекард, ки ниятҳои аслии моро фаҳмида тавонист. Лекин

ДОМИ ШАЙТОН

маълумоти дурустро надошта, чӣ тавр дуруст доварӣ кардан мумкин аст?

Мо бояд он фактро фаҳмем, ки он шахс бо тамоми дили худ бовар мекунад, ки бо ӯ беадолатона рафтор карданд. Сабабаш чӣ набошад ҳам, мо бояд тайёр бошем, ки худро фурӯтан сохта, бахшиш пурсем.

Исо ба мо насиҳат медиҳад, ки мувосо кунем, ҳатто агар шахс хафа шуда бошад, ҳатто агар дар ин айби мо набошад. Барои дар фурӯтанӣ гаштан ва сулҳу оштиро овардан камолот зарур аст. Аммо аксар вақт маҳз ба одами хафакарда қадами якумро кардан душвор аст. Ана барои чӣ Исо ба шахси хафакарда мегӯяд «ба назди ӯ бирав...»

Чӣ тавр аз шахси хафашуда бахшиш пурсидан лозим аст?

Ҳаввории Павлус гуфтааст:

Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақвияти якдигар саъю кӯшиш кунед (Румиён 14:19).

Ин ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр ба назди он шахсе, ки мо хафа кардем, рафтан лозим аст. Агар ба назди ӯ бо хашмгинӣ ва дилхунуқӣ биёем, мо сулҳу оштиро ба даст оварда наметавонем. Мо одами хафашударо ба ҳолати аз будаш душвортар мегузорем. Ба воситаи фурӯтанӣ ва рад кардани мағрурӣ, мо бояд дар дилҳои худ кӯшиширо сӯи сулҳу осоиштагӣ нигоҳ дорем. Фақат бо ҳамин роҳ ба сулҳу оштии ноил гардидан мумкин аст.

Баъзан ба назди одамоне меомадам, ки ман хафа кардам ё одамоне, ки аз ман хашмгин мешуданд ва онҳо ба ман ҳамла мекарданд. Ба ман мегуфтанд, ки ман худписанд ҳастам, ба дигарон бодикҷат нестам, мағрур, сахтгап ҳастам ва ғайра.

Албатта, ман мехостам ҷавоб диҳам: «Не, ин тавр не. Шумо маро нафаҳмида истодаед!» Лекин вақте ки худро ҳимоя

мекардам, ин фақат ба оташ равған мерехт ва хафагии онҳо боз бештар ба чӯш меомад. Ин кӯшиш сӯи осоиштагӣ набуд. Ҳимоя кардани ҳуқуқҳои худ ҳеҷ гоҳ осоиштагии ҳақиқиро намеорад.

Ба ивази ин ман гӯш кардан ва лаб фурӯ бастанро ёд гирифтам, то даме ки онҳо ҳама чизи даркориашонро мегӯянд. Агар ман бо онҳо розӣ набошам, барояшон мегӯям, ки он чизе, ки онҳо гуфтанд, иззат мекунам ва муносибату ниятҳои худро санҷида мебароям. Сипас, ба онҳо мегӯям, ки аз хафа кардагиам пушаймон меҳӯрам.

Баъзан дар бораи ман суханони рост гуфта, онҳо ба ман дуруст баҳо медиҳанд. Дар чунин ҳолат ман иқрор мешавам: «Шумо ҳақ ҳастед. Ман аз шумо бахшиш мепурсам».

Боз ҳам, барои сулҳу оштиро ба даст овардан, худро фурӯтан кардан лозим аст. Шояд барои ҳамин Исо гуфтааст:

Ҳанӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай оштӣ шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд; ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулузи охириро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт (Матто 5:25-26).

Мағрури худро ҳимоя мекунад. Фурӯтани бошад, розӣ мешавад ва мегӯяд: «Шумо ҳақ ҳастед. Ман маҳз ҳамин тавр рафтор кардам. Илтимос, маро бубахшед».

Валекин ҳикмате, ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва бериё мебошад (Яъқуб 3:17).

Ҳикмати Худо фармонбардор аст (ҳарф ба ҳарф аз забони англисӣ «ба ҷой додан тайёр будан» тарҷума мешавад). Вақте ки гап ба сари ҷанҷоли шахсӣ меравад, ҳикмати Худо ноустувор ё яқрав нест. Шахсе, ки худро ба ҳикмати Худо тобеъ менамояд, аз ҷой додан ё аз қабул кардани ақидаи дигар шахс наметарсад, агар ин аз доираи ҳақиқат набарояд.

Ба назди шахсе, ки шуморо хафа кардааст, чӣ тавр омадан лозим аст?

Акнун, вақте ки мо дидем, ки агар мо бародарамонро хафа карда бошем, чӣ кор кардан лозим аст, биёед мебинем, ки агар бародарамон моро хафа карда бошад, чӣ кор кардан лозим аст:

Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳой гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро дарёфтӣ (Матто 18:15).

Бисёр одамон ин оятро на бо он муносибате, ки Исо мехост, истифода мебаранд. Агар ягон кас онҳоро хафа кунад, онҳо ба назди шахси хафакардагӣ мераванд ва дар рӯҳи қасос ва ғазаб ӯро фош мекунанд. Онҳо ин оятро ҳамчун асос истифода мебаранд, то ки одами онҳоро хафакардагиро доварӣ намоянд.

Лекин онҳо сабаби асосиро аз даст медиҳанд: бо кадом мақсад Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба назди якдигар равем. Мо набояд ба назди якдигар барои маҳкум кардан равем, балки барои ошті кардан. Ӯ намехоҳад, ки мо ба бародарони худ гӯем, ки чӣ қадар ноҳақ онҳо бо мо рафтор карданд. Мо бояд барои он равем, ки он монеаро, ки барои барқарор шудани муносибатҳои мо халал мерасонад, бартараф кунем.

Ин монанди он аст, ки чӣ тавр Худо муносибати моро бо ӯ барқарор менамояд. Мо бар зидди Худо гуноҳ кардем, аммо Ӯ «муҳаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд» (Румиён 8:5). Оё мо тайёр ҳастем, ки аз худҳимоякунӣ даст кашем ва барои мағрурӣ бимирем, то ки бо шахси моро хафакардагӣ ошті шавем? Пеш аз он, ки мо аз Худо бахшиш пурсем, Ӯ ба мо муҳаббати Худо дароз кард. Исо қарор кард, ки моро мебахшад, ҳатто пеш аз он, ки мо хафагии худро дарк кардем.

Ӯ ба мо дастони Худо дароз кард, лекин он вақт мо каломӣ

мусолиҳа (оштишавӣ)-и Ёро надоштем ва ҳанӯз қабул накарда
будем, барои ҳамин бо Падар ошті шуда наметавонистем.

Ҳама чиз аз қониби Худоест, ки моро ба воситаи Исои
Масеҳ бо Худо мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро
ба мо супурд, чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли
ҷаҳонро бо Худо мусолиҳа дод, ҷинойтҳои онҳоро
ба ҳисобашон надаровард ва каломи мусолиҳаро
ба мо супурд. Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гӯё ки
Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. Мо аз тарафи
Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа намоед
(2 Қӯринтиён 5:18-20).

Калимаи «мусолиҳа» саршавии худро аз асоси барои ҳамаи
мо умумӣ мегирад: ҳамаи мо бар зидди Худо гуноҳ кардем. То
даме, ки мо намедонем, ки аз Худо ҷудо шудаем, мусолиҳа ё
наҷотро намехоҳем.

Дар Аҳди Ҷадид шогирдон мавъиза мекарданд, ки одамон
бар зидди Худо гуноҳ карданд. Лекин барои чӣ ба одамон
гуфтан лозим аст, ки онҳо гуноҳ карданд? Барои онҳоро маҳкум
кардан? Худо маҳкум намекунад. «Зеро Худо Писари Худо ба
ҷаҳон барои он нафиристонд, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки
барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ё наҷот ёбад» (Юҳанно 3:17).
Шояд ин корро кардан лозим аст, то ки одамон фаҳманд, ки
дар кадом ҳолат ҳастанд, ва дар гуноҳҳои худ тавба карда,
бахшиш пурсанд?

Чӣ одамро ба роҳи тавба мебарад?

Ҷавобро ба ин савол мо дар Румиён 2:4 меёбем:

Ё ки ту ба фаровонии меҳрубонӣ, ҳилм ва пурсабрии Ё
безътиной мекунӣ, беҳабар аз он, ки меҳрубонии Худо
туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд? (Румиён 2:4)

Меҳрубонии Худо моро ба тавба роҳнамоӣ мекунад.
Муҳаббати Ё моро, ки ба азобу уқубат кашидан дар дӯзах

ДОМИ ШАЙТОН

маҳқум шудаем, наҷот медиҳад. Ў муҳаббати Худро ба мо бо он исбот кард, ки Исоро, Писари яккаву ягонаи Худро, ба салиб фиристод, то ки Ў барои мо ҷон диҳад. Худо яқум шуда ба пешвози мо баромад, гарчанде ки мо бар зидди Ў гуноҳ кардем. Ў дастони Худро барои моро маҳқум кардан дароз намекунад, не, балки барои он ки моро барқарор намояд ва наҷот диҳад.

Ба Худо тақлид карда (нигаред Эфсӯсиён 5:1), мо яқум шуда ба бародарамон, ки бар зидди мо гуноҳ кардааст, бояд сулҳу оштиро пешниҳод кунем. Исо намунаи зеринро маҳкам гузоштааст: ба назди бародарат бирав ва ба ӯ гуноҳашро нишон деҳ, на барои ӯро маҳқум кардан, балки барои он ки ҳар гуна монеаро, ки шуморо аз якдигар ҷудо мекунад, бартараф намоед ва бо чунин тарз ошті шуда, муносибати худро барқарор намо. Меҳрубони Худо, дар ботини мо, бародари моро ба тавба ва ба барқароршавии муносибатҳоямон роҳнамоӣ мекунад.

Пас, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки муносиби мақома, ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед, бо тамоми мулоимот ва фурӯтанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббати Худо таҳаммул намоед, ва саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред (Эфсӯсиён 4:1-3).

Ин иттифоқи осоиштагиро мо бо он нигоҳ медорем, ки сустиҳои якдигарро бо муҳаббат рӯйпӯш карда, муносибати фурӯтанӣ, нармдилӣ, меҳрубонӣ ва пурсабриро дастгирӣ менамоем. Бо ҳамин тариқ, бандҳои муҳаббат мустаҳкам мешаванд.

Баъзе одамоне, ки ман хафа кардам, бо маҳқумият ба наздам меоманданд. Дар натиҷаи ин ман ҳар хоҳиши бо онҳо ошті шуданро гум мекардам. Ман фикр мекардам, ки онҳо тамоман ошті шудан намехостанд; онҳо фақат мехостанд, ки ман донам, ки чӣ қадар онҳо хашмгин шуданд.

Дигар одамоне, ки ман хафа карда будам, ба наздам бо нармдилӣ меомаданд. Баъд аз ин ман зуд ақидаи худро тағйир медодам ва аз онҳо бахшиш мепурсидам – баъзан ҳатто пеш аз он, ки онҳо суханони худро тамоm мекарданд.

Оё ба назди шумо одамон омада, мегуфтанд: «Ман мехоҳам, ки шумо донед, ки ман шуморо мебахшам, барои он ки шумо дӯсти беҳтарин набудед ва барои ман ину он корро накардед»?

Сипас, баъд аз он ки чунин суханонро ба шумо гуфтанд, ба шумо нигоҳе мепартоянд, ки маънояш: «Ту бояд дар пеши ман бахшиш пурсӣ».

Шумо хиҷолат мекашед ва парешонҳол ҳастед, ҳамаи ин шуморо ранҷонд. Онҳо барои оштӣ кардан наомаданд, балки барои тарсондан ва назорат кардани шумо омаданд.

Мо набояд ба назди бародари моро хафакардагӣ равем, то он даме, ки қарор накардем, ки ӯро аз тамоми дили худ мебахшем, новобаста аз он, ки ӯ ба мо чӣ тавр ҷавоб медиҳад. Пеш аз он ки ба назди ӯ равем, мо бояд аз ҳар гуна ҳиссиёти душманӣ нисбати ӯ озод шавем. Дар акси ҳол, шояд, мо дар асоси ҳиссиётҳои манфӣ муносибат мекунем ва на шифо медиҳем, балки захмдор мекунем.

Чӣ кор бояд кард, агар мо муносибати дуруст дошта бошем ва кӯшиш мекунем, ки бо шахси бар зидди мо гуноҳкарда оштӣ шавем, лекин ӯ моро гӯш намекунад?

Агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад. Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор барои ӯ ту чун халқҳо ва ё чун боҷгир бошӣ (Матто 18:16-17).

Ҳар яке аз ин қадамҳо як мақсади умумӣ доранд: мусолиҳа. Ҳақиқатан Исо мегӯяд: «Кӯшиш карданро давом деҳ». Диққат кунед, ки шахси хафакардагӣ ба ҳар як қадами ҷараён дахл дорад. Чанд дафъа мо пеши дигарон рафта, дар бораи

ДОМИ ШАЙТОН

хафагиҳо нақл мекунем, пеш аз он, ки пеши шахси бар зидди мо гуноҳкарда биёем, чуноне ки Исо ба мо фармудааст!

Мо ин корро барои он мекунем, ки дар дили худамон ҳал накардем. Мо ҳис мекунем, ки ҳақ дорем, ки ба дигарон ривояти ҳодисаи худро нақл кунем. Вақте ки дигарон розӣ мешаванд, ки чӣ қадар бад бо мо рафтор карданд, ин мавқеи моро мустаҳкам мекунад ва ба мо тасалли мебахшад. Аммо дар чунин рафтор ғайр аз худписандӣ ҳеҷ чизи дигаре нест.

Асоси ҳама чиз

Агар мо муҳаббати Худоро ҳамчун мақсади худ нигоҳ дорем, онгоҳ ноком намешавем. Муҳаббат ҳеҷ гоҳ хиҷолатманд намекунад. Агар мо дигаронро ҳамон тавре дӯст дорем, ки Исо моро дӯст медорад, мо озод мешавем, ҳатто агар дигар шахс қарор кунад, ки бо мо ошӣ намекунад. Ба дигар оят аз Навиштаҷот бодикқат нигаред. Дар ҳар шароит мо ба ҳикмати Худо рӯ оварда метавонем:

Ба қадри имкон, то ҳадде, ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувосо кунед (Румиён 12:18).

Ў «ба қадри имкон...» мегӯяд, чунки вақтҳое мешаванд, ки дигарон бо мо сулҳу осоиштагӣ доштан намехоҳанд. Ё ин ки шахсоне буда метавонанд, ки барои мувосо кардан шартҳое мегузоранд, ки моро маҷбур мекунанд, ки ба роҳи созиш (компромисс) равем, ягон коре кунем, ки ба муносибатҳои мо бо Худованд таъсир мерасонад. Дар ҳар кадоме аз ин ҳолатҳо муносибатро бо шахс барқарор кардан имконнопазир мешавад.

Дикқат кунед, ки Худо чӣ мегӯяд: «Ба қадри имкон, то ҳадде, ки ба шумо вобаста аст». Мо бояд ҳар кори қувватамон мерасидагиро кунем, то ки бо он шахс мувосо кунем, то он даме, ки бар хилофи ростӣ меравад. Аксар вақт мо хеле тез аз барқарор кардани муносибатҳоямон даст мекашем.

Ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунам, чӣ тавр як дӯстам ба ман маслиҳат дод, ки аз вазъияти нохуш нагүрезам: «Қон, ман медонам, ки ту сабаби рафтаниро бо оятҳо аз Китоби Муқаддас сафед карда метавонӣ. Лекин пеш аз он, ки ин корро мекунӣ, боварӣ дошта бош, ки дар дуо ба ин мушкилӣ муқобилат кардӣ ва ҳар кори метавонистагиро кардӣ, то ки ба ин вазъият осоиштагии Худоро биёрӣ».

Сониян, ӯ илова намуд: «Ту дар ин бора пушаймон мешавӣ, агар боре ба қафо нигоҳ карда, фаҳмӣ, ки барои муносибатҳоро нигоҳ доштан ҳар кори карда метавонистагиро накардӣ.. Беҳтар мешавад, агар ту боварӣ ҳосил кунӣ, ки дигар ягон роҳи баромад надорӣ ва ту ҳар корро то қадри имкон кардӣ, ва бо вучуди ин бо ростӣ ба созиш нарафтӣ».

Ман барои ин маслиҳат хеле сипосгузор будам ва онро ҳамчун ҳикмати Худо шинохтам.

Суханони Исоро дар хотир дошта бошед:

Хушо сулҳчӯён, зеро онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд (Матто 5:9).

Ў нагуфтааст: «Хушо касоне, ки сулҳро нигоҳ медоранд». Шахсе, ки сулҳро нигоҳ медорад, кӯшиш мекунад, ки бо ҳар роҳ аз зиддият дурӣ ҷӯяд, барои ин корро кардан ӯ тайёр аст, ки ҳатто бо ростӣ ба созиш равад. Лекин он сулҳе, ки ӯ нигоҳ медорад, сулҳи ҳақиқӣ нест. Ин сулҳи рӯинокист, сулҳи асли нест, ки ба мӯҳлати дароз тӯл дода метавонад.

Сулҳчӯӣ бошад, бо муҳаббат меравад ва ӯ ростиро гуфта, ба конфронтасия меравад, то ки мусолиҳае, ки дар натиҷаи он пайдо мешавад, то абад боқӣ монад. Ў муносибати сунъӣ ва рӯинокиро нигоҳ намедорад. Ў ростӣ, муҳаббат ва ростқавлиро мехоҳад. Ў дар пушти табассуми сиёсӣ хафагиро пинҳон карданро рад мекунад ва бо муҳаббати далерона, ки ҳеҷ вақт хиҷолатманд намегардонад, сулҳро пойдор мекунад.

Худо бо инсоният маҳз ҳамин тавр рафтор мекунад. Ў

ДОМИ ШАЙТОН

намехоҳад, ки ягон кас талаф шавад. Лекин ба хотири наҷоти одам бо ростӣ ба созиш намеравад. Ё мӯсолиҳаро дар асоси бахшиши ҳақиқӣ меҷӯяд, на дар шартҳои рӯйнокии инсонӣ. Ин чунин бандҳои муҳаббатро инкишоф медиҳад, ки ҳеҷ хел бадӣ пора карда наметавонад. Ё барои мо ҷони Худро фидо кард. Мо фақат мисли Ё рафтор карда метавонем.

Дар хотир дошта бошед, ки асоси ҳама чиз муҳаббати Худо аст. Он ҳеҷ гоҳ хиҷолатманд намегардад, сушт намешавад ва хотима намеёбад. Он манфиати худро намечӯяд. Муҳаббат ба ҳашм намеояд ва ҳафа намешавад (1-ум Қўринтиён 13:5).

Ҳаввории Павлус навишта буд, ки муҳаббат ҳар гуноҳро мағлуб мекунад:

Ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзун гардад, то шумо дарк намоед, ки чӣ беҳтар аст, барои он ки дар рӯзи Масеҳ пок ва беайб (дар матни англисӣ «бе ҳафагӣ») бошед, ва аз самари адолат пур шавед, ки он ба василаи Исои Масеҳ барои мо ҷалол ва ҳамду санои Худост (Филиппиён 1:9-11).

Муҳаббати Худо – ин калид барои озодшавӣ аз доме, ки хӯраш ҳафагӣ мебошад. Лекин ин бояд муҳаббати фаровон бошад – муҳаббате, ки доимо дар дилҳои мо рушд мекунад ва мустаҳкам мешавад.

Чӣ қадар бисёр одамон имрӯз дар ҷомеаи мо ҳастанд, ки бо муҳаббати рӯйнокӣ фирефта шудаанд, ки сухан меронад, аммо амал намекунад. Муҳаббате, ки моро аз пешпоҳӯрӣ нигоҳ медорад, ҷони худро худфидокорона барои некӯаҳволии ҳатто душмани худ медиҳад. Агар мо маҳз дар ҳамин гуна муҳаббат гардем, фирефта намешавем ва ба хӯраки шайтон намеафтем.

ХОТИМА

ҚАДАМҲОИ АМАЛӢ

Хангоми хондани китоби мазкур Рӯҳи Худованд ба шумо муносибатҳоро аз гузашта ё аз замони ҳозира дар зиндагии шумо метавонист хотиррасон кунад, ки дар кадом ҷое шумо чизе бар зидди касе пинҳон доштаед. Ман ҳис мекардам, ки Худованд маро роҳнамоӣ мекунад, ки аз шумо хоҳиш намоям, ки ҳамроҳи ман бо дуои оддии озодшавӣ дуо кунед.

Лекин пеш аз дуо кардан аз Худованд хоҳиш кунед, то ки Ӯ ҳамроҳи шумо аз гузаштаи шумо гузарад ва ба шумо ёрӣ диҳад, ки он одамонро, ки шумо аз онҳо хафа ҳастед, ба хотиратон биёрад. Дар хомӯшӣ дар назди Ӯ бимонед, вақте ки Ӯ ба шумо нишон доданро сар мекунад, ки ин одамон кистанд. Аз паси қизи набуда шикор карданатон лозим нест. Ӯ аниқ ва равшан ба хотири шумо он одамонро меорад ва дар шумо ҳеч хел шакку

ДОМИ ШАЙТОН

шубҳа намешавад. Дар он вақте ки Ў ин корро мекунад, шумо метавонед ба хотир биёред, ки чӣ гуна дардро дар вақташ аз сар гузаронидед. Натарсед. Ў дар назди шумо мешавад ва шуморо тасаллӣ медиҳад.

Дар он вақте ки шумо айби бароятон расондaro сар дода, он одамонро мебахшед, дар пеши чашми худ ҳар яке аз ин одамонро як ба як тасаввур кунед. Ҳар яки онҳоро шахсан ва алоҳида-алоҳида бахшед. Он қарзро, ки онҳо аз шумо доранд, бекор кунед. Сипас бо ин дуо дуо кунед, аммо худро фақат бо ин калимаҳо маҳдуд накунад. Ин дуоро ҳамчун роҳнамо истифода баред ва ба Рӯҳи Худо иҷозат диҳед, ки шуморо роҳбарӣ кунад.

Падари Осмонӣ, дар номи Исо, ман иқрор мешавам, ки бар зидди Ту бо он гуноҳ кардам, ки он одамонро, ки маро хафа карданд, набахшидам. Ман дар ин тавба мекунам ва аз Ту бахшиш мепурсам.

Инчунин, ман иқрор мешавам, ки худам бе Ту онҳоро бахшида наметавонам. Барои ҳамин, ман аз тамоми дили худ қарор мекунам, ки онҳоро мебахшам (Номи онҳоро гузored, сар диҳед ва ҳар яки онҳоро якто – якто бахшед). Ман ҳар он кори баде, ки онҳо нисбати ман карданд, бо Хуни Исо мешӯям. Онҳо аз ман дигар ҳеч чиз қарздor нестанд. Ман гуноҳҳои онҳоро, ки бар зидди ман карданд, мебахшам.

Падари Осмонӣ, чуноне ки Худованди ман, Исо, аз Ту хоҳиш кард, ки онҳоero, ки бар зидди Ту гуноҳ карданд, бубахшӣ, ҳамчунин ман низ дуо мекунам, ки бахшиши Ту ба онҳое, ки бар зидди ман гуноҳ карданд, биёяд.

Ман аз Ту хоҳиш мекунам, онҳоро баракат бидеҳ ва онҳоро ба муносибати бо Худ наздиктар биёр.

Омин.

Акнун дар дафтар номи он одамонero, ки шумо сар додед,

нависед ва қайд кунед, ки фалон рӯз шумо қарор кардед, ки онҳоро мебахшед.

Эҳтимол, ба шумо лозим меояд, ки барои аз хафагӣ озод мондан, машқ кунед (агар ин баёнот бароятон нофаҳмо бошад, боби 13-умро аз нав хонед). Ба худ ӯҳдадорӣ гиред, ки барои онҳо ҳамин тавр дуо мекунед, ки гӯё барои худатон дуо мекарда бошед. Қайдҳои навиштагиатон ба шумо ёрӣ медиҳанд, ки инро дар хотир нигоҳ доред. Агар фикрҳо ақли шуморо тирборон карданро давом диҳанд, онҳоро ба воситаи Каломи Худо як сӯ партоед ва қарори худро барои бахшидан эълон кунед. Шумо аз Худо файзи Ӯро хоҳиш кардед, то ки бахшида тавонед. Бочӯрѐат бошед, ва дар роҳи имон ба таври нек талош намоед.

Агар донед, ки дили шумо боқувват ва устувор шудааст, ба назди онҳо равед. Дар хотир дошта бошед, ки шумо бо мақсади оштишавӣ ба хотири онҳо рафта истодаед, на барои манфиати худатон. Ин корро карда, шумо барои худ ғалабаро кафолат медиҳед (нигаред Матто 18:15). Ин ба чашми Худо писанд меояд.

Ӯро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад, яъне Худои ҳакими якто ва Наҷотдиҳандаи моро ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин.

– Яҳудо 24-25

X: ПОТЕНСИАЛЕРО, КИ ХУДО БА ШУМО ДОДААСТ, АФЗУН КУНЕД

Оё шумо боре худро дар Подшоҳии Худо ҳамчун тамошобин ҳис кардаед? Эҳтимол, шумо медонед, ки ягон кореро бояд ба иҷро расонед, вале фаҳмида наметавонед, ки ин чӣ коре аст. Бисёре аз моён бо ҳаёти худ таъсири бузург расонидан мехоҳанд, вале, шояд, шумо саволҳои бечавобе доред, ба мисли:

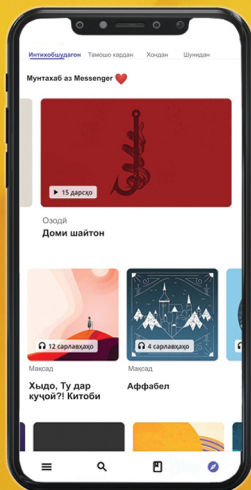
- Чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки ман иродаи Худоро барои ҳаёти худ аз даст надода истодаам?
- Истеъдодҳои нотакрори ман дар бунёди Подшоҳии Худо то кадом дараҷа аҳамият пайдо карда метавонанд?
- Ман чӣ гуна дилпур буда метавонам, ки потенциали ба ман додаи Худоро истифода мебарам?
- Агар ман дар “хидматгузори” набошам, оё даъвати ман камаҳамият аст?
- Чӣ тавр тавозунро дар байни оромиш ёфтан дар файзи Худо ва амал кардан барои Подшоҳии ӯ нигоҳ дошта метавонам?
- Чӣ тавр ҳатто дар ҳолати дудилағӣ ва хатар тарсро аз худ дур карда, ба пеш ҳаракат карда метавонам?

Дар ин китоби пурмазмун муаллиф Чон Бивер ба омӯзиши ҳамаҷонибаи Китоби Муқаддас таъя мекунад ва қиссаҳои аҷоибро истифода мебарад, то ки барои ба таври дигар фикр кардани шумо оиди даъвати худ ва барои фаҳмидани он, ки чаро он барои Худо муҳим аст, кӯмак кунад. Ин китобро ҳонда истода, шумо афзун кардани атоҳои худодода ва истифода бурдани потенциали худро ёд мегиред!

X MessengerX

Роҳ ба шогирдӣ барои ҳар кас, дар ҳар ҷо

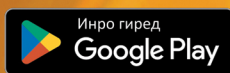
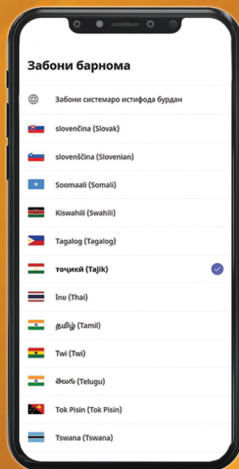

- **Ройгон бо бештар аз 120 забонҳо**
- Ҳамчун барнома ва онлайн дастрас аст
- Маводҳое, ки барои тақомули рӯҳонии шумо нигаронида шудаанд
- Саргузашти ҳаёт ва роҳи шогирдии худро тадқиқ кунед

Китобхонаи пурраи маводҳоро барои шогирдсозии Messenger дастрас мекунад – китобҳои электронӣ, дарсҳои видео ва аудиоӣ, аудиокитобҳо, Китоби Муқаддас... Дар тамоми дастгоҳҳои худ тамошо кунед, хонед ва шунавед.

MessengerX.com

Дар тамоми ҷаҳон дар App Store ва Google Play дастрас аст.

Аз доми марговари душман халос шав

Китоби **ДОМИ ШАЙТОН** яке аз домҳои пурфиребро фош мекунад, ки шайтон онро истифода мебарад, ки имондоронро аз хости Худо дур кунад – ин хафагист. Аксарияти одамоне, ки ба ин доми шайтон афтиданд, ҳатто онро намефаҳманд.

Фирефта нашав! Ту бо хафағи дучор мешавӣ ва аз ту вобастааст, ки он ба муносибати ту бо Худо таъсир мекунад ё не. Ҷавоби ту ояндаатро муайян мекунад. Агар ту дуруст масъалаи хафағиро ҳал кунӣ, ту на таънаомез, балки боқувваттар мешавӣ.

Дар ин нашри даҳсолагии китоби машҳураш Ҷон Бивер нишон медиҳад, ки чӣ тавр ту метавонӣ аз хафағи озод зиндагӣ кунӣ ва аз фикронии афсӯсхӯрӣ халос шавӣ. Зиеда аз 400000 нусхаи ин китоб чоп шудааст. Дар ин китоб шаҳодатҳои одамоне ҳастанд, ки баъд аз хондани ин китоб тағйир ёфтанд.

Ту ба саволҳои душвори зерин ҷавоб меёбӣ:

- Чаро ман дар бораи ходисае «фикри худ»-ро гуфтан мехоҳам?
- Чӣ хел ман бо фикрҳои нобоварӣ ва шубҳа мубориза бурда метавонам?
- Чӣ қор карда метавонам, ки боз дар бораи дардҳои гузашта фикр накунам?
- Чӣ тавр ман ба одаме, ки маро саҳт ранҷонд, аз сари нав бовар карда метавонам?

Ин китоб барои аз «доми хафакунандаи» душман халос шудан ба ту ёрӣ мерасонад ва туро қавӣ мекунад, то ки ту, аз хафағи озод истода, бо Худо муносибати бемонеа дошта бошӣ.

Ҷон Бивер ва ҳамсараш Лиза муассисони Messenger International мебошанд. Хизматгузор ва муаллифи беҳтарин, Ҷон далерона ва дилчасп ҳақиқати бегузаштро баён мекунад. Хоҳиши ӯ дастгирӣ кардани қалисои маҳаллӣ ва пешвоён аст, ки новобаста аз макон, забон ё вазъи молиявӣ аз ин захираҳои истифода бурда метавонанд. Ба ин мақсад мавадҳои ӯ ба зиеда аз 120 забон тарҷума шуда, миллионҳо нусха аз ҷиҳати стратеги ба пасторҳо ва пешвоёни тамоми ҷаҳон паҳн карда шудаанд.

Барои сабткунӣҳои ройгон ва сабти видеои пайдарҳам ба **MessengerX.com** ташриф оред.

MessengerX

Викторлар докистан мехоҳед?
Аз ин ҷо савол кунед.

Messenger
INTERNATIONAL

Ин китоб аз ҷониби муаллиф тўҳфа аст.
На барои фурӯш.

